

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ον}

ΑΡ. 594

Μεγας

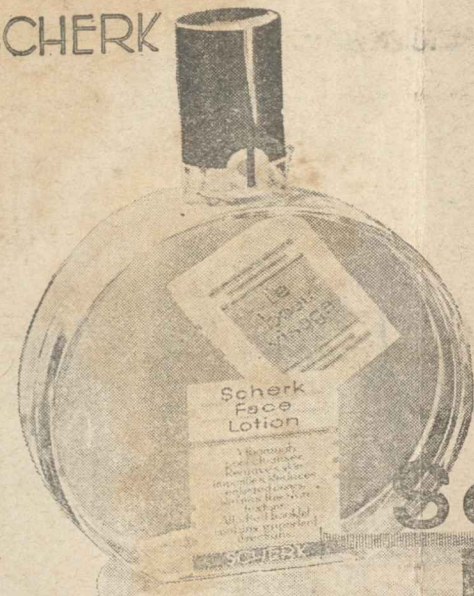
Σ. 1393^η κυρία
δω. ομ. τω Σω. Μεγ. κ.

Βάψτε τα φορέματά σας με τās ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI και θα γίνουν καινούρια και μοντέρνα. ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΠΕΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκιμάσατε για να πεισθώτε. Πωλούνται στα Φαρμακεία και Έμπορικά.

SCHERK

Scherk
Face
Lotion

(Λοσιόν δια το πρόσωπον)

Και σεις μπορείτε να επιφελήθετε. Τα μαύρα στην-ματα και η διάφορες ακα-θαρίες θα εξαφανισθούν γρήγορα από το πρόσω- σας. Ένα νεανικό, λείο και ολοκάθαρο δέρμα θα είναι η ανταμοιβή σας. Μόνον σάς συνιστώμεν χρήση το- κτική. Είς φιαλίδια των 50, 35,- (τσάντας), 55,- 90,- και 175,-. ● Εάν κατά την ημέρα συνειθίζετε μία κρέ- μα λευκή, όχι λιπαρά, τότε μεταχειρισθήτε αδιάλειπτα την κρέμα Trisene του Scherk. Είς σωληνάρια των 50, 35,- και 50,-. Έπισ- εις θάλα των 70,- και 125,-. ● Γενικός Άνθρω- πος Π. Ι. Μαγκρίτης, Εργ- Νίκης 10 - Τηλέφ. 25-118

Γιατί το βλέμμα του είναι έτσι περιφρονητικό;

Κι' όμως αυτή είναι εξ' ίσου ωραία με τόσες άλλες... Μήπως, διότι, παρὰ τὰ ωραία της χαρακτηριστικά, γυαλίζει ή επιδερ- μίς της; Ήσυχατε, κυρία! οιαδή- ποτε και αν είναι ή κατάστα- σις της επιδερμίδος σας, ή

MATITE

ή πούδρα κολλήσις της Αρωματοποιίας **L. T. PIVER** θα σας χάριση την μούτ και βελούδινη επιδερμίδα, που τόσοι θαυμάζουν οι άνδρες. Ή MATITE είναι ή ιδέωδης μούτ πούδρα, γιατί είναι κατασκευασμένη χωρίς τάλκ και όλα της τὰ συστατικά είναι μούτ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80766

ΚΥΡΙΕΣ εάν θέλετε να έχετε γρή-γορα κάτασπρα και γυαλιστερά δόν-τια ακολουθήσατε τη συμβουλή μου.

Μεταχειριζεσθε αυτή την ειδική οδον-τόκρεμα ή οποία αφαιρεί τις κίτρινες κηλίδες.

Σεις που φοβείσθε να γελάσετε, μάθετε ότι τὰ θαμιά και κίτρινα-σμένα δόντια μετασχηματίζονται α-μέσως σε κάτασπρα και γυαλίστε-ρά, αληθινά μαργαριτάρια, χωρίς εις την ΚΟΛΥΝΟΣ.
Τ' αποτελέσματα είνε άπροσδι-κτα. Ένα μόνο βούρτσισμα με ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκρας θα σας πείση περί της σπουδαιοτη-τος της άντισηπτικής αυτής χρέ-μας. Η ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεί συστατικά πρώτης ποιότητος μη δοντοκόκκα.
λαμβάνουσα ύπ' όφιν την μούτ αυτών.
Με μία καταπληκτική ταρτα-ρά δόντια λαμύρι και λευκά, που δεν είχαν ποτέ, τὰ δὲ σὺμα σας, εξυγιαίνουθιν. Βεβαιώσατε εις τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.
Από σήμερα χρησιμοποιήσατε τὴν οδοντοκόκκα ΚΟΛΥΝΟΣ.
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΛΟΥ 8 - ΕΛΛΗΝΙΚΗ

18 Ιουλίου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1393

Η ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

του Κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

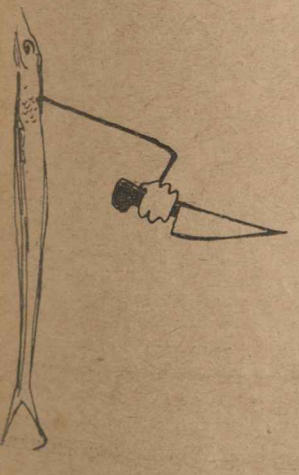
Η φώκη των Πατρών και η φώκιες της Γλυφάδας. Καλέτχοι. Πατρινοί!.. Η «άσημαντος άφορμή». Μιά μαχαίριά... άρμε- νική! Ο ήθικος άυτεουργός. Ο έλέθριος ρόλος των τσίφων. Ένας ύμνος στη ρετινόνα. Η άνακρίωνσις του άκαδημαϊκού κ. Δοντά. Άδάνατο ρετιναίτο!.. Γιατί πέθανε ο Μολνέ, κτλ.

Τὰ έδωτε, λοιπόν, τὰ νέα των Πατρών : Πρό του κυματοθραύστου της πόλεως ένεφανίσθη πελώρια φώκη, εις την θέαν της όποιος οι λου- μανοί εκεί έπανοβλήθησαν και...έτράπησαν προς διας τας διεθνέ- σεις — όπως μās λέει ένα σχετικό τηλεγράφημα. Μαχαίρι Πατρι- νοί ! Τόσο άγνοώστες είνε, λοιπόν, στην πόλι τους ή φώκιες : Άν έρ- θουν έδω και κατεβούν στη Γλυφάδα, θα ίδούν εκατοντάδες, όλων των χροιάτων και όλων των διαστάσεων, μικρές, μεγάλες, ξανθές, μελα- χρινές... Και δεν περιορίζονται στη θάλασσα! βγαίνουν στη στεριά, στού Γιαννάκη, στού Ζονάκη, στού Ζάπτειο — φθάνουν μέχρι Κηφισιάς και καταλαμβάνουν τις ταράτσες του «Σέσιλ». Και οι Άθηναίοι όχι μόνον δεν τρέπονται εις φυγήν, αλλά και τις φλερτάρουν και χορεύουν μαζί τους ταγκό. Οι ευτυχισμένοι Πατρινοί άγνοούν αυτά τὰ θαλάσσια υποσηφύρια. Άς σημειωθή στο ένεργητικό των Πατρών, αυτή ή έ- περοχή.

σε ταξί, για βιαστική δουλειά τυρόπητες απ' έξω από τὸ έστιατόριο, ό- ταν ακριβώς μπαίνετε για να φάτε... Προχθές, τέλος, απ' έξω από τὸ θέατρο του Φαλήρου, που έπαιξε ή Βιεννέζικη όπερέττα, παρουσιάστηκε ένας με καμιά πενήντα τομίδα της...Γερμανικής άνερ Διδασκά- λου ! Η ιδέα δεν ήτανε κακή, κατ' άρχήν : Μία γερμανική μέθοδος εχρειάζετο στα τρία τέταρτα του ακροατηρίου, που δεν καταλάβαινε γού από Γερμανικά και υπέδεχτο τ' άσπεία των κομικών κ' άκρα συ- νοφροσύνη. Άλλά, ο άθεόφοβος, να φαγαστή ότι θα μάθαιναν Γερμα- νικά, επί τόπου, στα...διαλείμματα ! Και ότι θ' αγοράζαν, βροχή, την «Γερμανική άνερ Διδασκάλα» !.. Αυτό είνε κ' αν είνε πεία έμπορικό δαιμόνιο !..

Σ' ένα από τὰ δελτία της Έταιρείας των Ψυχικών Έρευνών δημο- σιεύεται μία άγγελία, ή όποια παρακαλεί τους άναγνώστες και όλο τὸ κοινόν να γνωρίσουν στην έταιρεία όποια περίπτωσι ματιάσματος έχει πέση στην αντίληψή τους. Σπείδουμεν να εκπληρώσωμεν την έπιθυμίαν της έταιρείας, αναφέροντες πός έξής περιπτώσεις ματιάσματος : Έμα- τιάσθη τὰ άγνώστων τὸ πολιτεία και τρικλίει έματιάσθη ο προύπο- λογισμός μας και κοιτούσαν έματιάσθη ή ή- συχία μας και είμαστε άνω - κάτω έματιά- σθη ο κοινοβουλευτικισμός και έλθθη ο άσφαλός των έματιάσθη ή εκκλησία μας κ' έγινε έπο- δομίο έματιάσθησαν οι υπάλληλοι του κρά- τος και τους πήρε ή σκούπα έματιάσθησαν οι δόμοι των Άθηνών και τους άνασκάπτουν νυχθημερόν έματιάσθησαν ή έφημερίδες και τις έπιασε έπιληψία έματιάσθησαν οι διαβά- ται και τους κόβουν τ' αυτοκίνητα έματιά- σθησαν τὰ γκατάδικα και πούλουν τεράστια έματιάσθησαν τὰ πετόνια και βγαίνουν κολο- κ' όθα. Τὸ μόνο πράγμα που δεν έχει βασκαθή έματιάσθησαν οι δόμοι και τις πλατείες.

Έπειλήθη κάδοος των τρελλών του Διομοκρατείου της Άθήνας !.. Είχαν, λέει, αήματα να υπάλλουν έναντιόν των φρονίμων. Άλλά ποια, Θεέ μου ! Οι καμένοι οι φρόνιμοι είνε κ' αυτοί τρελλοί. Και ή μόνη διαφορά είνε ότι έξουν και κρέδουν την τρέλλα τους. Όλο πα- ραληρούν μεγαλόφωνος, στο δρόμο, στο καφενείο, στην ένοικιαλένισα, στις έφημερίδες και ποτέ ή Έλλάς δεν έματσε περισσότερο από φρε- νοκομείο. Πός θα τρέλλαν λοιπόν οι τρελλοί του Διομοκρατείου με τους...συναδέλφους των ! Έκτος αν θέλουν να κατέβουν για να τους...συναφρονίσουν, όποτε εμείς απολύτως σίμφοι. Πάντως, εγώ ται- λάχιστον, θα έδωκα με ίκανοποίησι τους τρελλούς στον τόπο των φρο- νίμων. Κάθ' ό' αυτό είμαι με τή γνώμη του άειμνήστου Θεόκλη. Ένώ ήγόρευε κάποιος ορ- τωρ στην πρώτη ά- ναθεωρητική Βου- λή, ένας τρελλός άρ- χισε να κιντά με μανία την πόρτα της αίθουσας, φωνάζον- τας : —Άφήστε με να σώσω την Έλλάδα. Η Άγγλία μας δα- νείζει όκτακόσια έ- κατομύρια !.. Κι' έπειδή οι κη- τήρες των χιτυπο- σαν, ο Θεόκλης τους ειπε γελάοντας : —Άφήστε τον !.. Θά πη άσφαλώς φρονιμότερα από τὸν όήτορα !.. ΣΠ. ΜΕΛΑΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΗΣ ΡΟΖΙΝΑΣ

ΛΗΤΙΚΑ κάθε πρωί, την ώρα που χτυπούσαν μπροστά στον καθρέφτη, ή η Πιγκρού, θυμόταν τη νύφη της και μοιρολόιού-οίς:

— "Αχ' αυτή η ελαφρόμυαλη! Η σιγανουπαδιά!... Είπε ξη μήνες, τώρα που χωράει αυτή η ιστορία. Ο αγαθούλης ό γυρός μου, δεν βλέπει τίποτε! Μά, έδω είμαι εγώ! Θα του ανοίξω τα μάτια! Θα του δείξω εγώ πως πρέπει να επαβλέπη αυτή την «ερνοαυλή»...

— "Υστερα όμως από μιιά ώρα, τα φώνα της μοιρολόιου, ή πρόβος της μοιρολόιου και ή «ελαφρόμυαλη»...

Εκάναν τα ξεχώρι τα εκδικητικά σχέδιά της.

Μονάχα λοιπόν κατά τις τέσσερες ή ώρα το απόγευμα άρχισε πάλι να νοιώθει την παρόρρηση γένος της εκδικησεως για τη νύφη της. Από τη μέρα που ή Ροζίνα είχε άρχισει να κάνει κάτι κομψές και μυστηριώδεις επιδείξεις, ή πεθερά της είχε συλλογισθή κιόλας πως έφτασε να της στήσει μιιά παγίδα για να την ξεμασκαρώσει.

Στην αρχή, με ένα αδιάφορο ύφος, όταν είδε τη νύφη της να βγαίνει από το σπίτι της και να παίρνει το λεωφορείο, ρώτησε τη θυρωρό της:

— Είπε έδω ή νύφη μου;

— "Όχι, κυρία, μόλις βγήκε έξω. Μά ό Μπερτές είναι άπάνω... της άπάνωθεν έκείνη, πρώττα.

Κι' από τη μέρα εκείνη, ή η Πιγκρού, πήρε τη συνήθεια να περνάει μιιά ώρα με το εγγονάκι της, αν και είχε πάντα να κάνει μιιά επίσκεψη ή τίποτε φώνα στα έμπορικά. Και έπει κάθε μέρα, ή άποσία της Ροζίνας, μεγάλωνε τη ζωή της.

Η άμορφη νύφη της γύριζε κατά τις έφτά ή ώρα, άμνημένη πάντα κι' όταν ή πεθερά της τη ρωτούσε τάχα αδιάφορα πού είχε πάει, ή Ροζίνα της άπαντούσε με ένα αινιγματικό χαμόγελο:

— Είχα ένα ραντεβού!

Μά στον άνδρα της φυσικά δεν έλεγε τίποτε. Ο Ζάκ, μοντέρνος βιομήχανος, έδειχνε καθαρά πως ήταν εντυπωσιμένος με τη Ροζίνα. Κι' έτσι κάθε φορά, ή κυρία Πιγκρού, ή μητέρα του, έφαιγε από το σπίτι τους, με το δηλητήριο στην καρδιά.

— Τι κυνισμός! Έλεγε με απόγνωση. Θεέ μου, τί προστυχιά!... Γιατί λοιπόν είναι τόσο ήλιθιο αυτό ό άνδρας;

Και συλλογίζονταν τα εντυπωσιμένα χρόνια της ζωής της. Και ξανάβλεπε μιιά κομψή σιλουέτα — τον έαυτό της — να τρέχει σ' ένα ερωτικό ραντεβού... Το πρόσωπό της ήταν σκεπασμένο με ένα πυκνό βέλο και το γαντοφορεμένο χέρι της κρατούσε την αλυσωτή φούστα της με τα φαρδιά βελόν. Ναι, ναι! Η η Πιγκρού, όταν ήταν νέα, σήγχανε μιιά φορά την έβδομάδα στο κομψό διαμέρισμα του υποκόμητος Γκιστών ντε Κουαμπέ, πού ήταν ταπεινωμένο με τριανταφυλλένια μεταξωτά και γεμάτο πάντα από ήδονικά άρώματα. Κάθε Πέμπτη, στη γωνιά του δρόμου, φώναζε ένα άμαξά:

— Στο πάρκο Μονσώ, έλεγε στον άμαξά.

Μά πού τώρα, στη μέση του δρόμου της, του έλεγε την πραγματική διεύθυνση.

Η Ροζίνα όμως ήταν θεοτρεμένη... Άκούς έχει! Να ξη ραντεβού κάθε μέρα, 5 με 7, δίχως να κινείται, διόλου από κανένα!...

— Ένα βράδυ, ή η Πιγκρού, βγαίνοντας από την «Γκαλερί Ασφαγέτα», είδε τη νύφη της να κατεβαίνει από το λεωφορείο. Ήταν ή ώρα 5 παρά 5. Κάποιον εκεί κοντά λοιπόν θα ήταν το μέρος των ραντεβού της!

Η Ροζίνα είχε και τώρα το «άμνημένο» ύφος της. Τραβώντας κατ' εθείσαν μπροστά της, ή η Πιγκρού τότε γλίστρηση πίσω από τη νύφη της και τη είδε να μπαίνει σ' ένα καλό σπίτι, ήσυχο κι' άτομωρο. Κράτησε λοιπόν τον θυμό του και γύρισε στο σπίτι της κατενθουσιασμένη. «Ελά τέλως!» Είχε βρή μιιά άμνη!

— Έφτασε τώρα να στήσει την παγίδα της.

Την άλλη μέρα, τραβήξε γρήγορα και πήγε στο μυστηριώδες έκείνο σπίτι. Κι' έτσι, με το άθωότερο ύφος του κόσμου, ρωτούσε την θυρωρό αν ήτο κανένα διαμέρισμα για νοίκιασμα.

— Οι νοίκιοιδές μας δεν έχουν σκοπό να μετακομίσουν! της άπάντησε ή θυρωρός. Είπε βλάν τους ήσυχο άνδρες.

— Μά θα έγινε και ραντεβού, πού θα τού διασεδιάζον λιγάκι...

— Πιγκρού.

Η θυρωρός της έφαιγε μιιά περίεργη και δύσπλητη μιτιά.

— Μήπως ενδιαφέρεστε για κανένα; τη ρώτησε.

ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ ΜΠΟΥΣΚΕ

— "Όχι, έκανε κείνη στενοχωρημένη, μά θα ήθελα να μάθω σε πού πάτωνα άνεβαίνει αυτή ή ξανθούλα πού ζυχαίει δώ πέρα κάθε απόγευμα.

Και γλίστρηση μέσα στο χέρι της θυρωρός ένα έκαστοόραμο.

— Έλάτε σ'έτσι, της είπε τότε έκαινη, μά, πρεσβή: πρέπει ν' άποφύγουμε τα σκάνδαλα.

Την άλλη μέρα, λίγη ώρα πριν από την ώρα του ραντεβού της Ροζίνας, ή η Πιγκρού, κρύφτηκε, κατακρυφισμένη από την ντροπή της, πίσω από ένα παραθύρι του θυρωρείου.

Στις πέντε ακριβώς πέρασε από μπροστά ή Ροζίνα. Η θυρωρός της κατσακώθηκε και είδε ότι άνεβαίνει στο πέμπτο πάτωμα.

— Έκεί πέρα κάθεται ένα... Άγγλος... Έξήνησε στην η Πιγκρού.

— Ένας... Άγγλος; άπόρησε έκείνη.

— Έπειτα εύχαρίστησε τη θυρωρό, δίχως να ζήτηση καμιά άλλη έξήνηση κι' έφυγε, αφού πρώτα της είπε ότι είχε σκοπό να ξαναέρθει.

— Όπως θέλετε... της άπάντησαν έκείνη.

Η η Πιγκρού λοιπόν, την άλλη μέρα, μόλις βρήκε την κατάλληλη στιγμή «άνω» τα μάτια του γιού της. Ο Ζάκ όμως έβλεπε σ' ένα ήσυχο γέλιο.

— Άδύνατον, μαμά! φώναζε. Η Ροζίνα είχε ή πόσση σίμηση που έπαιρνε στον κόσμο. Μή δίνεις σημασία στις κακοήθειες...

— Θέλεις νάρθεις μαζί μου; του πρότεινε τότε ή μαμά του. Ο φίλος της είναι Άγγλος.

— Άγγλος; άπόρησε ό Ζάκ. Περίεργα. Δεν έχω ποτέ φίλους με τέτοια Άγγλο...

Ναι, ναι. Δεν ήταν δυνατόν αυτό, όχι! Η Ροζίνα δεν είχε καμιά λόγο να τον άπατήσει. Ήταν τριπλάσιος της, έκατοστάσιος δίχως τις ιδιοτροπίες της, πλήρως έθους της λογαριασμούς της, και πρόσεχε πάντα την άνταση και την πολιτεία της. Άπόσση, την ώρα του φαγητού, πρόσεξε ότι ή Ροζίνα είχε ένα παράξενο και σοβαρό ύφος και ή φωνή της είχε κάπως τόσο έγγλεζης ποσοφίας. Η ζήλεια καθόλου ξεσέρισε, υποδόθηκε πάντα στη καρδιά των σιζύγων. Τις περισσότερες φορές δεν είχε ζήλεια, αλλά ό φόβος του γιού του.

Ο Ζάκ λοιπόν τί έκανε για μιιά στιγμή και κατά τις πέντε ή ώρα άκολούθησε τη μητέρα του στο μυστηριώδες σπίτι. Σε λίγο, ή Ροζίνα πέρασε από μπροστά τους και άνεβησε στο πέμπτο πάτωμα. Ο Ζάκ τότε και ή μητέρα του άνέβηκαν κι' αυτά σ' ένα σ' ένα και έβλιναν το σπίτι τους στην πόρτα, πίσω από την οποία είχε χαθεί ή άπιστη Ροζίνα. Και οι δύο τότε, άκουσαν τη φωνή της να λέει Έγώ είχα:

— Άγάπη μου, δεν μπορείς να φαντασθής ποσο είμαι εντυπωμένη! Δεν ν' ενδιαφέρει τίποτε άλλο, πού μονάχα ό έρωτάς σου. Και είμαι πρόθυμη να κάνω τη μεγαλύτερη θυσία, γράναι να ζήσω πάντα μαζί, ίσως ένα μου!...

Ο Ζάκ, έβλεπε, με μιιά δυνατή σαρκοειδή άνοιξη την πόρτα, με την ίδια στιγμή, στάθηκε σαν άποσβολωμένος. Η Ροζίνα καθόταν μπροστά σ' ένα τραπέζι και διάβαζε δυνατά ένα μυθιστόρημα της Φίλιπας Μάγκρεν. Άπέναντί της ήταν ένας σεβόμιμος κέρως πού είχε σιωπηλά έκατομα, κατακόκκινος από το θυμό του, μπροστά σ' αυτή την τόσο ξαφνική είσοδό της.

Η Ροζίνα όμως, με μιιά μιτιά πού έφαιγε στην πεθερά της, ή έπ' εκείνη τη στιγμή ήταν ή προσοπωπούσε της άπογοητεσεως, κατάλαβε τί είχε συμβή και έσπευσε να έξηγήση στον άνδρα της πως έκατομα, κατακόκκινος από το θυμό του, μπροστά σ' αυτή την τόσο ξαφνική είσοδό της.

— Ζάκ, του είπε, σου παρουσιάζω τον καθηγητή μου των άγγλων, τον μιστο Σμιθ.

Κι' έπειτα γυρίζοντας προς τον δάσκαλό της, του έξηγησε κι' άποφύγουμε τα σκάνδαλα.

Ν' τη άρ Μάστερ, έξήρεσα να σάς πώ, ότι είμαι παντρεμένη και ότι ή οικογένειά μου δεν έξηρε πώς έμάθαινα Άγγλικά...

Κι' έτσι, ή η Πιγκρού, ή παρόρρηση η Πιγκρού, δεν μπόρεσε ν' άποφύγουμε τα σκάνδαλα. Και λίγες έπειτα να σ' άπ' τη φούκα της, να σ' άπ' και να άποφύγουμε τα σκάνδαλα.

ΜΑΡΙΝΑ ΜΠΟΥΣΚΕ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ τα ύπ' αριθμόν 1 και 5 τεύχη του «Μπουκέτου». Το γραφείο μας πληρώνει τα τεύχη αυτά—άδει να εύρίσκονται εις καλήν άποσώδηποτε κατάσταση—πρός 30 δραχμάς έκαστον. Πληροφορία στα γραφεία μας.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Οιό το χρυσάφι του κόσμου έχει μαζεφτή, σαν βασιλική κορόνα, πάνω στο κεφάλι της. Μαλλία καταχρυσά και φεγγαρόλα, τα όποια θα έβλεπε και αυτή ή Τζίν Χάρλσον. Μαλλιά πού σου δίνουν την εντύπωση του φωτισμένου. Και κάτω από τη λάμψη αυτή ένα πρόσωπο ροδινό, πρόσωπο, παιδικό, γεμάτο φως άθωότητος. Ένα πρόσωπο στο όποιο σ' άδων αιώνα ρά. Μάτια μαβιά και χείλη πού σου θυμίζουν ύπεροφίους καρπούς. Η τελειότης της ξανθής όμορφιάς, της έξωτικής έπιδης όμορφιάς, της τόσο σπανιάς στον τόπο μας.

Ε. Κ.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Έκλεκτός κόσμος στην πρώτη της Βιεννέζικης Όπερέτας, στο θέατρο Νέου Φαλήρου.

—Διακρίνανε την η. Ι. Θεοτόκη μετά της δίδος Τίτας Θεοτόκη, την η. και δίδα Γ. Περισσόγλου, τον η. Δ. Χέλιμη, τον γενικόν διακομήτην της όπερας και την η. Λόττον, τον η. και την η. Α. Μιχαλοπούλου, τον η. και την η. Βεροισπούλου, τον η. και την η. Μ. Βλαστό, τον η. και την η. Α. Μάτσα, τον η. και την η. Α. Βλάχαλη, τον η. και την η. Δ. Σαράτη, τον η. και την η. Ν. Βλάχαλη, τον η. και την η. Μ. Μάτσα, τον η. και την η. Σ. Μάρμορα, τον η. και την η. Χρ. Ζαλοκώστα, τον η. και την η. Α. Μιχαλοπούλου, τον η. και την η. Μαλαμίδη, την η. Παπαθεοδόρου, την η. Σωτηριάδου, τον η. και την η. Α. Ζαχαρίου, την η. Α. Ράλλη, τον η. και την η. Α. Κογε-βίτη, τον η. και την η. Α. Αλιανού, την η. Π. Καραπάνου, τον η. και την η. Γ. Παρασκευοπούλου, την δίδα Μιχαλοπούλου, τας δίδας Άνδρι-αδου, τον η. και την η. Ι. Τούτσου, τον η. και την η. Παπανικολάου, τον η. και την η. Περ. Καραπάνου, την η. Γαλιόστρα, την η. Σωτη-ροπούλη, τον η. και την δίδα Σπανοδύη, και τους η. η. Γ. Βλάχου, Α. Λιγγιόγλου, Ούμπριχ, Ν. Άθανασιάδη, Ι. Σερβέρην, Ν. Καστήν, Α. Δημητριάδου, Ι. Κετσαίαν, Άναστασιάδη, Σ. Μικονιάτην, Δ. Καλοσώρησιν κλπ. κλπ.

—Άριστες κόσμος τη Κυριακή το μεσημέρι στον έξώστη του Γκόλφ.

—Διακρίνανε τον πρίγκιπα Ντεμίντοφ, τον πρέσβιν του Βελγίου και την η. Νεμύρ, τον έπιτετραμμένον της Όλλανδίας και την η. Σέ-λα, τον η. και την η. Γ. Μελά, τον η. και την η. Δ. Σαράτη, τον η. και την η. Μ. Μανέζην, τον η. και την η. Χρ. Ζαλοκώστα, τον η. και την η. Κωνσάδη, την η. Μ. Μεταξά, τον η. και την η. Α. Χωρέμη, τον η. και την η. Α. Μεράτη, τον η. και την η. Κ. Μάτσα, τον η. και την η. Α. Μαλαμίδη, την δίδα η. Ε. Καμιάνη, τον η. και την η. Γ. Μπό-νι, τας δίδας Άνδριτσάκη, Μιχαλοπούλου κλπ.

—Χαριτωμένο γεύμα την Παρασκευήν το βράδυ εις το Τένις.

—Διακρίνανε την η. Επ. Καμιάνη με κου-λάτον φόρεμα στυλ από ταμπά και το η. Α. Κωνσταντινίδη με αλάνε και την η. Φίλιππιν με όργανα πασάντων και μαρνη ζώνην, την η. Π. Καρέλλα με ά-μνη, την η. Α. Μεράτη με μπεξ χορσών, την η. Δ. Χωρέμη με μαύρα, την η. Χ. Ζα-λοκώστα με έμπορική, την η. Παπαθεοδόρου με λευκά και κατ κόκκινη με ρενάο, τον πρε-σβήτην της Ιταλίας και την η. ντε Ρότσι με λευκά, την η. Π. Καραπάνου με θορακίστην κοσμημένην μελέ νουί, τον η. και την η. Α. Μάτσα, τον η. και την η. Δ. Σαράτη, τον η. και την η. Κ. Ηιδάσκην, την η. Α. Σωτη-ροπούλη, τον η. και την η. Μ. Μεταξά, τον η. και την η. Γ. Άποστολίδην, τον η. και την η. Α. Χωρέμη, τον η. και την η. Α. Μιχαλοπού-λου, τον στρατηγόν και την η. Μανέττα, την η. Α. Άργυροπούλου, την η. Πεσινικήν, τον η. και την η. Ι. Άρσεντιδην, τον η. και την η. Γ. Χέλιμη, τον η. και την η. Σ. Παπα-νικολάου, τον η. και την η. Α. Αλιανού, τον η. και την η. Κρέν, τον η. και την η. Όκάρρεν, τον η. και την η. Σ. Μεταξά, τον η. και την η. Ν. Άργέρην, τον η. και την η. Λυκαοδό-πουλου, την η. Ν. Καρέλλα με κομψό φόρεμα από ταμπά μαύρο και άσπρο, την η. Παπα-νικολάου με έμπορική, την η. Λουσία με βιολε-τή και μαύρο, την η. Μπόνη με έμπορική σε φόν-το λευκό, την η. Ι. Λαδοπούλου κλπ. κλπ.

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Όρατιστή Ρουμάνικη μπλούζα, κεντημένη με σταυροβελονία

Πάλι διαλμπεύει ή εμπορία

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Μα γ δ α λ η ν ή ν. Τσιτολιν. — Οι μαύροι κύκλοι και το βαθύ-λωμα των ματιών δεν θεραπεύονται δυστυχώς με τοπικά φάρμακα, για-τί θεικύνονται σε βαθύτερα όργανικά αίτια, π. χ. νευρασθένια, υπερ-κόπωση, άπνιες κλπ. Κάμετε όστόσο κάθε βράδυ κομπρέσες στα μάτια σας με χλιαρό τριανταφυλλένερο ή χαμομήλι κι' άποφύγετε να κοιράζεστε τα μάτια σας και να ξαγρυπνάτε.

Γιά τα μαύρα στίγματα της μύτης, σάς συνιστώ να κάνετε ένα άμύ-λουτρο του προσώπου, κρατώντας επί ένα τέταρτο το πρόσωπό σας πάνω από μιιά καπνοόλα άκτιστό νερό και έχοντας το κεφάλι σας σκεπα-σμένο με μιιά πετσέτα. Κατόπιν με το ειδικό μηχανήμα πού βγάδουν τα μαμμάκια (είνε φθινότατο και πουλιέται παντού), θα βγάλετε εύκολό-τητα τα στίγματα της μύτης σας.

Γιά τις πανάδες και το ήλιόκκιμα τέλος σάς συνιστώ να κάνετε κα-θμερινώς φρεξίν στο πρόσωπό σας με το έξης μίγμα:

Κροθαράλευρο	2 μέρη
Μέλι	1 μέρος
Σούδι	1 μέρος
Μασελίνη λευκή	20 gr.
Λανολίνη	10 »
Δορλόε de soude	2 »
Huile de bouleau	2 »
Essence de santal	10 gouttes

Κο ρ ο ρ ί τ σ ι της Ά γ α λ η ς.—Τό ν' άδύνατον μόνον τσότη-θος σας, χωρίς ν' άδύνατον το σώμα, είναι πράγμα άδύνατον. Και αν όμως μπορούσε να γίνει, το άδύνατον του στήθους σας θα είχε ως άμνη συνέπεια και τη χαλάρωσή του, και είναι προτιμότερο να έχετε ένα στήθος κάτω μεγάλου, παρά ένα στήθος πεσμένο.

Κάνετε γυμναστική, ιδίως άσκήσεις των χεριών, ώστε να τινωθούν οι θορακικοί σας μύς και να φέρη το περιτόν λίπος από το στήθος σας. Έπίσης φοράτε ένα καλό σουτιέν, το όποιο να κομίστην πύσσ με δύο-τρία κομμάτια κι' όχι μόνο ένα, ραμμένο στην άκρη μιιά στε-νής λουριδίτσας.

Νέο Π α λ λ ή Βέρροβιν. — Το κοκκινόμα της μύτης μπορεί α-θανών να θεικύνεται και σε κακή κυκλοφορία του αίματος. Γι' αυτό έσ-τάστε τη γενική κατάσταση της υγείας σας. Κάνετε καθημερινώς γλα-ρές κομπρέσες στη μύτη με acetate de plomb σε διάλυση 1:100. Άλ-λάστε τις κομπρέσες κάθε πέντε λεπτά και κρατάτε τις επί μιιά ώρα πού και βράδυ. Με-τά τις κομπρέσες άλείψετε το βράδυ τη μύτη σας με το έξης υγρό:

Οxyde de zinc	15 gr.
Talc	15 »
Glycérine	15 »
Eau distillée	50 »
Jethyol	2 »

Κινείτε την φιάλην πού της χρησιμοποιώστες.

«Θέλω να γί ν ο υ δ ι ο ρ ο η ς». — Τό σαιμάναν για το όπλον με φούτες έφτασε «Schampferon tete poites» και χρησιμοποιή για να λούνη τα μαλλιά και σ'αγγίζοντες να έφαιγη το χρώμα τους σ'α γ α σ'α γ α. Λάβετε έως επί όλην σας ότι δεν κάνει για τα σκούρα μαλλιά αλλά πόνον για τα καστανά άνοιχτά ή εκείνα πού ησαν άλλοτε ξανθά και σκούρα. Όστε αν είστε μελαχρόνη, μη το χρησιμοποιώστε. Για το ήλιόκκιμα δοκιμάστε τη συνταγή πού συνιστώ παραπάνω στην «Μαγδαληνή». Θα σάς άφαιση πούλ και το άσπρόδι του άνωφ, όλην τότε δεν πρέπει να εκτίθεσθε στον ήλιο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Έξέδωχ το νέο ταγκό του κ. Δημ. Μέρτικα. Κά-ποια βραδιά πού ήρουν κοντά σου. Το νέο αυτό ταγκό άποτελεί το σούλε της έποχής και παίζεται σε όλα τα καλά κέντρα, Καζίνο, Άλγυλ, Μουσείο κλπ. Το ταγκό αυτό έκκυκλοφόρησε και σε δίσκους «Κο-λόμπος».

πια πρόστυχη πράξη. Κι' είνε στιγμές που μουρχεται ν' απλώσω και τὰ δυό μου χέρια στους διαβάτες και νὰ τους ζητήσω συχώρεσι γιὰ ὅ,τι ἔκανα.
Μὰ τί ἔκανα ὥστόσο;

Τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ, τὸ βλέμμα τοῦ προϊσταμένου μου μὲ φαστίζει. Μὲ κυττάει κ' ἡ χαμογελαῖα εἰρωνικά, μ' ἐκεῖνο τὸ δικοπο γέλιο πού μ' ἠληγώνει ἐσθεῖα, ὅσο λίγο κι' ἂν σ' ἀγγίξῃ.
Φοβάμαι πὼς θὰ χάσω τὴ θέσι μου.
Ἰὸ σκέφτομαι αὐτὸ κι' αἰσθάνομαι τὸ πάτωμα νὰ βουλιάξῃ, νὰ βουλιάξῃ σ' ἕνα χάος, πού δὲν ἔχει τελειωμὸ.
Ὀχι, Θεέ μου, δὲν θὰ τ' ἀφήσῃς νὰ γίνῃ αὐτὸ. Ἐγὼ εἶμ' αἰσιος νὰ τιμωρηθῶ σκληρὰ. Νὰ κόψω τὰ χέρια μου γιὰ τὸ κακὸ πούκανα. Σκέψου ὅμως τὰ παιδιά μου. Ἄν μπορῆς σκέψου τα, μιά στιγμή μονάχα, πεινασμένα, χωρίς ψωμί νὰ λιμάζουν τὸ ψωμί, Κύριε, στὰ ξένα χέρια...

Μπορεῖς νὰ τὸ σκεφτῇς αὐτὸ χωρίς νὰ δακρύσῃς;

Μ' ἔχει τριγυρίσει ἕνας κόμμος παράξενος, πού τὸν ντρέπουναι καὶ τὸν φοβάται. Εἶν' ὅλοι αὐτοὶ πού γράφουν βιβλία. Δὲν ξέρω πὼς νὰ τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ, μὰ νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου πολὺ στενόχωρα μαζί τους. Μοῦ μιλοῦν μὲ μιά καλωσύνη γεμάτη συγκάταξι. Μὲ συμβουλεύουν κίβλας καὶ μοῦ δίνουν κουράγιο. Μὰ δὲν ξέρω, στὰ λόγια τους ὑπάρχει κάτι πικρὸ καὶ τὰ μάτια τους γυυλοκοποῦν σὰν λεπίδες πού σὲ παραμονεύουν μέσα στὸ σκοτάδι.

Εἶμαι σίγουρος πὼς δὲν μὲ χανεύουν. Κάτω ἀπ' τὸ χᾶδι τῆς κουθένας τους κρύβεται τὸ δάγκωμα πού πονάει καὶ ματώνει. Εἶνε μιά κουθένα πού σέρνεται σοφὰ σὰν τὸ φεῖδι κάτω ἀπ' τὴν ἀθώα πρασιναδά. Καὶ τὸ δάγκματὸ τοῦ εἶνε θαθὺ καὶ τὸ φαρμάκι τοῦ κεραυνόβλο.

Τὸ κακὸ πού περίμενα νάρθῃ, ἡ συμφορά πού μοῦστελνε κανθε τόσο ἡ καρδιά μου τὰ μαυρα τῆς μηνύματα, ἦρθε. Ὁ προϊστάμενός μου μοῦστελε μ' ἕνα λιγλόγο κρῦο σημεῖωμά του τὴν πᾶσι μου. Τώρα, λέει, ἔχω «μεγάλες πνευματικές ἀσχολίες» κι' ἄλλες τέτοιες ἀνόητες ἐξυπνάδες. Ἐφυγε ἡ γῆ κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου, μόλις τὸ διάβασα. Ἐνα κρῦο λεπίδι χώθηκε στὴν καρδιά μου κι' ἔμειν' ἐκεῖ γιὰ πάντα, γιὰ πάντα παγωμένο καὶ φαρμακερὸ. Τὸ χαρτί γλύστρησ' ἀπ' τὰ χέρια μου καὶ μοῦ φάνηκε πὼς βρέθηκα πάνω σὲ μιά φουρτουνασμένη θάλασσα, παχνίδι τῶν κυμάτων. Καὶ μέσα στὴν ἴδια τρικυμία παράδερναν τὰ παιδιά μου, χωρίς νὰ μπορῶ νὰ τὰ βοηθῶ. Γύρω σκοτάδι θαθὺ. Κι' ἀντίκρυ, μακριὰ τὰ μάτια τῆς γυναίκας μου ἀγρία καὶ σπιθοδόλα, σκληρὰ κι' ἀδυσώπητα, σὰν δυὸ φάροι καὶ κίος καὶ συμφοράς.

Δὲν ξέρω πὼς νὰ πάω, πὼς νὰ κρυφθῶ. Μονάχα ἡ γῆ ἂν μποροῦσε νὰ μὲ καταπνίξῃ στὰ φλογισμένα τῆς σπλάχνα, νὰ ἡσυχάσω γιὰ πάντα, γιὰ πάντα...

Εἶμαι σὰν τὸν ἄνθρωπο πού βῆκε ἀπ' τὸ πεῖσι του, σὰν τὸ σαλιγκαρο πού τοῦ σπᾶσανε τὸ καυκί, Εἶμ' ἕνας βρυκτακάκας πούχασε τὴ κιβούρι του καὶ τρέμει τὸ φῶς, αὐτὸ τὸ σκληρὸ κι' ἀδυσώπητο φῶς τῆς ἡμέρας, πού πάντα μὲ τρώαζε. Γι' αὐτὸ μ' ἄρσε ἡ νύχτα. Εἶνε τέσσερες μαῦροι τοῖχοι, πού σὲ προσφύλανε ἀπ' τὴν περιέργεια τῶν ἀνθρώπων. Πᾶς ἄνθρωπος, πού σὲ σκοτάδι καὶ κανένας δὲν σὲ προσέχει. Δὲν εἶσαι ἄνθρωπος. Εἶσαι ἕνας ἱσκιος καὶ σὺ, μέσα στοὺς παράξενους ἱσκιους τῆς νύχτας.

Τώρα πειὰ τάχασα ὅλ' αὐτὰ. Ἡ λιγοστή εὐτυχία μου κύλισε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δάχτυλά μου. Καὶ τὸ σκοτάδι, τὸ μαῦρο βαρὺ σκοτάδι, εἶνε πειὰ ἀπλωμένο στὴ φοβισμένη μου ψυχῇ.

Ἀθριο-μεθαῦριο θὰ σωθῶν ἡ στερνὲς μου οἰκονομίες, αὐτὸς ὁ πικρὸς ἰδρώτας πού τὸν μάζευα σταγόνα, σταγόνα σ' ἕνα παλὸ κουτί. Ὁ ἄρχισον ἡμέρες τῆς δυστυχίας π' ὅλοι σ' ἀποφεύγουν καὶ σὲ κυττᾶν ὑποπτα, σὰν νᾶσαι ἕνας λεπρός. Δὲν ξέρω ν' ἀπλώνω τὸ χέρι μου γιὰ ζητιανιά. Τὸ χέρι μου θάτρεμε, θάτρεμε τὸ φυλλοκάρδι μου καὶ θάσπαζα σὲ κλάμματα καὶ θὰ γινόμουν ἕνας θλιβερός φασουλῆς.

Θὰ πάω μακριὰ, σὲ κάποια πολὺ μακρινὴ ἐπαρχία νὰ σπάζω πέτρες. Ἐφταιξα βαρεῖα. Τὸ κρίμα μου εἶνε μεγάλον καὶ πρέπει νὰ τὸ πληρώσω μ' ὅλο τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου.

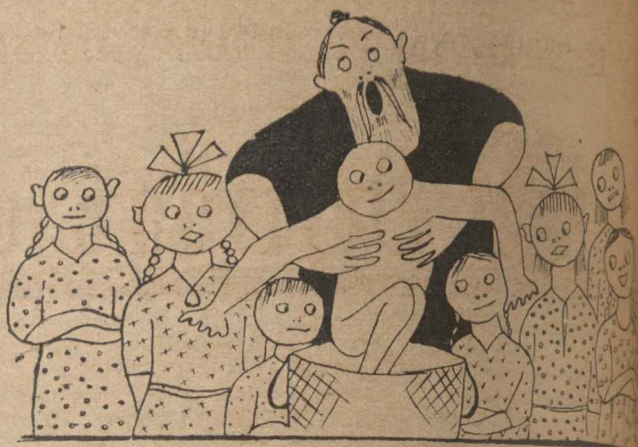
Κάποιος μοῦπε ν' ἀκολουθήσω μὲ θάρρος τὸ καινούργιο μου ἐπάγγελμα. Νὰ ἐξακολουθῶ νὰ γράφω βιβλία. Μὰ ἐγὼ κᾶκα ἀσχημα καὶ δὲν γελίεμαι. Τὸ ξέρω καλὰ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Δίνει τὸ αἷμα σου σταλασταῖα καὶ τοῦ τὸ πληρῶν με μιά ἀδιαφορίαν, τόσο παγωμένη, πού πεθαίνειε κάθε βράδυ, γιὰ νὰ ζυτηθῇς τὸ πρωὶ καὶ νὰ ξαναπεθάνῃς.

Δὲν θέλω νὰ θυμῶμαι πειὰ τίποτε. Νὰ φύγω καὶ νὰ χαθῶ. Καὶ θὰ φύγω... καὶ θὰ χαθῶ...

Μὰ θάβειλο πρῶτα νὰ βγάλω ὅλο μου τὸ ἄχτι, νὰ φωνάξω, νὰ πῶ τὸν πόνο μου. Νὰ μποροῦσα νὰ ἐνώσω ὅλες τῆς φωνῆς τῆς δυστυχίας κι' ὅλες τῆς κραυγῆς τῆς συμφοράς σὲ μιά κραυγὴ πού νὰ σπάσῃ τὰ κρυστάλλα τ' οὐρανοῦ καὶ νὰ φτάσῃ πίσω ἀπὸ τ' ἀστέρια! Νὰ μποροῦσα νὰ μαζέψω ὅλες τῆς ὀρυγῆς τὸ δάσους σ' ἕνα σκούζιμο ἀγριο καὶ τραχὺ: Νὰ μποροῦσα νὰ φωνάξω, νὰ φωνάξω:

—Θεέ μου, πάρε πίσω τὸ ταλέντο σου καὶ δός μου τὸ μεροκάματό μου!...

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΥΘΥΜΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΒΑΦΤΙΣΙΑ

Ἀνάδοχο ζητώντας μὲ λεφτὰ καὶ ψάχνοντας τοῦ κάκου στὸ χωριὸ τοῦ κατὰφερε, ὁ κύρ Γιάννης, νὰ κυτᾶ πέντε χρονῶν, ἀβάφτιστο τὸ γυῖο του! Καὶ νά! ἐκεῖ πού εἶχε ἀπελπιστῇ, ἐπέτρεψε, κουμπάρο του, νὰ κἀν κάποιον ἐπιλαχόντα θουλεὺτ' ὁ ἡ πίκρες πειὰ σωθῆκαν τοῦ κύρ Γιάννη... Ὁ γυῖος του, ἕνας παῖδαρος τρανός, μὲ τὰ καὶ τὰ του ὅλα στὴν ἐντέλεια, στὰ χέρια, μόλις θρέθηκε γυμνάς, τοῦ πατᾶ Λάμπου, ἔσκασε στὰ γέλια... Γύρω στὴν κολυμπήθρα, ὅλο χαρὰ —τάχα γιὰ τὰ κουφέτα— ἦρθαν τρεχάτα, νὰ δοῦνε τὸ Μυστήριον, στὴ σειρά, ὅλα τὰ κοριτσάκια... —Ἀναμμένα!

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Σκαρφάλωσε σὰ γάτος στὴ σκιά, λίγα τοῦ μπάρμπα Λιά νὰ κόψῃ σῦκα, τοῦ λειθαδιοῦ ἡ νεράιδα ἡ γλυκεῖα, ἡ γαλανὴ διαθόλυσσα, ἡ Ἀνίκα. Κι' ὁ γέροντας, στὴ ρίζα, μὲ ψηλὰ τὴν κεφαλὴ, ἀνακούρκουθα καθόταν —δὲν ἔβλεπε ὁ ἔρμος καὶ καλὰ, στὰ ὑστερνὰ του, ἀλλοῶς, θὰ κολαζόταν... Κάποια στιγμή εἶχε σκύψει ἡ κορασιά κι' ὁ κόρφος τῆς—ὦ, πόθου γλυκοζάλη!— δίμελος ξεχειλίζει, ὅλο δροσιά, ἀπάνω ἀπὸ τοῦ γέρου τὸ κεφάλι... —Ἀνίκα! τῆς φωνάζει μὲ γλυκεῖα, ὁ μπάρμπα Λιάς, φωνὴ καὶ χαυδεμένη, ἀντί, μωρὴ, ν' ἀνέβῃς στὴ σκιά, στὴ λεμονιὰ σκαρφάλωσε, καυμένη...

ΤΟΥΜΠΕΣ...

Σκυμμένη σουβλοράθει τῆς Φανῆς, τῶνα καὶ μοναχοῦλὴ τῆς θρακοῦλῃ, τῶνα καὶ μοναχοῦλὴ τῆς ἰγγοῦλῃ, ἡ ἀσπρομαλλοῦ γαγιαί τῆς στὸ πεσοῦλῃ. Κ' ἡ φρόνιμη Φανοῦλα ἡ ταπεινὴ, σὰν ἄλλη μιά γρηὰ κι' αὐτὴ σιμά τῆς, συμμαζεμένη, πάνω στὸ σκαμνί, στὰ δάχτυλα προσέχει τὴ γαγιαί τῆς. Κι' ὁ Στάμος—τὸ δαιμόνιο τὸ τρελλό— κάθεται ἀντικρυστὰ καὶ τὴν κυτᾶ καὶ τὸ φτωχὸ Φανάκι ντροπαλὸ, ὅλο καὶ τὴν ποδιά του κατεβάζει... Μ' αὐτὸς—τὸ γουδοχέρι τὸ γουδί...— τὴ θλέπει καὶ κρυφοχαμογελαῖ καὶ (τί σοῦ εἶνε ἀλήθεια τὸ παιδί!...) —Φανῇ, παίζουμε τοῦμπες; τὴ ρωτᾷ...

Ο ΑΓΓΕΛΙΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Δυστοῖα σὶὸν ἔρωτα

(Συνεῖα ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶδα τότε τὸ λῶρδο Ἐδουάρδο—αὐτὸν τὸν ἴδιο πού ὁ ὑποκόμης Σιάμ ἤθελε νὰ τὸν κἀν ἑρωμένο μου στὴ Βενετία—πλάγιασμένον στὸ κρεββάτι μου, μὲ ὕψος σατισμένο, καὶ τὸ Λεῶνι στὴ μέση τοῦ δωματίου ἀποθλακωμένο.

—Ἰποτένι! Ἐλεεινέ! τοῦ φώναξα.

—Ἰουλίττα! ἔκανε ἐκεῖνος μὲ πνιγμένη καὶ ἀγρία φωνή. Δέξου τὸν ἑρωτα τοῦ λῶρδου Ἐδουάρδου ἂν μ' ἀγαπᾷς... Ἐτοῖμα μὲ πόρτα νὰ βγῶ ἀπ' τὴν ἀβλιότητα, στὴν ὁποία μὲ βλέπει, νὰ λυῶναι. Ξέρεις ὅτι τὸ λογικὸ μου κι' ἡ ζωὴ μου κινδυνεύουν... Ἄν δεχτῇς, θὰ μὲ σώσῃς... Θὰ πλουτίσῃς καὶ σὺ καὶ στὸ ἔξῃς θὰ ζήσῃς εὐτυχισμένη μ' ἕναν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἀπὸ καιρὸ σ' ἀγαπᾷ κι' ὁ ὁποῖος εἶνε ἱκανὸς γιὰ ὅλες τῆς θυσίης, προκειμένου νὰ σ' ἔχῃ δική του. Δέξου το αὐτὸ, Ἰουλίττα, —ἐπρόσθεσε, χαμηλώνοντας τὴ φωνὴν— τὸν—δέξου τον, γιατί, ἀλλοῶς, μόλις βγῇ αὐτὸς ἀπὸ ἐδῶ μέσα, θὰ σ' ἀφήσω στὸν τόπο μὲ τοῦτο δῶ τὸ σπλετό...

Καὶ τραβώντας ἕνα σιλιέττο, τὸ σάλεψε ἀπειλητικὰ. Ὁ τρύμος μ' ἔκανε ἐκείνη τὴ στιγμή νὰ χάσω κάθε κρίσι. Σὰν τρελλὴ ἔτρεξα πρὸς τὸ παράθυρον καὶ πήδηξα ἀπ' αὐτὸ ἔξω, κινδυνεύοντας νὰ σκοτωθῶ ἀπ' τὴν πτώσι.

Σὲ λίγο περᾶσα ἀπὸ κεῖ ἡ νυχτερινὴ περίπολος, μὲ βρῆκε ἀναίσθητη καὶ μ' ἀνέθεσε σ' αὐτὰ τὰ χάλια ἐπάνω ὑπὸ σπῆτι. Ὅταν συνήλθην, τόσο ὁ Λεῶνις, ὅσο κι' οἱ συνένοχοί του, εἶχαν φύγει. Εἶπα στοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς περιπόλου ὅτι ὑπέφερα ἀπὸ ἐγκεφαλικὸ πυρετὸ κι' ὅτι σὲ μιά στιγμή κρίσεως εἶχα πέσει ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐνῶ ἐκεῖνοι βρισκόντουσαν ἔξω. Προσποιήθηκα πὼς ἦσαν ἐξαιρετικὰ λυπημένοι κι' ὁ Λεῶνις ἔμεινε κοντὰ μου, ὅς ὅπου ὁ γιατρός ἦρθε καὶ εἶπε ὅτι δὲν ἔσπασε κανένα μέλος μου. Τότε ὁ Λεῶνις θύγηκε ἔξω, λέγοντας ὅτι θὰ γύριζε σὲ λίγο. Ἀλλὰ πέρασαν δυὸ μέρες κι' οὔτε φάνηκε καθόλου. Δὲν τὸν ξαναεῖδα πειὰ ἀπὸ τότε.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ, ἡ Ἰουλίττα τελείωσε τὴ διήγησί της κι' ἀπέμεινε ἐκμηδενισμένη ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴ θλίψι τῆς. Τῆς ἐπῆσαν τότε τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπα:

—Τότε ἀκριβῶς σὲ γνώρισα κι' ἐγὼ, δυστυχισμένο πλάσμα. Κατακουδᾶ στὸ ἴδιο ἐκεῖνο σπῆτι στὴ Φλωρεντία κι' ἀκούσα νὰ γίνετα λόγος γιὰ τὴν πτώσι σου ἀπὸ τὸ παράθυρον. Αὐτὸ μ' ἔβαλε σὲ περιέργεια. Μοῦ εἶπαν λοιπὸν ὅτι ἦσουν μιά νέα πολὺ ἀγαπᾶται κι' ὅτι ὁ Λεῶνις σοῦ φερόταν μὲ τὸν χειρότερον τρόπο, ὡς ὅπου σ' ἄφρισε μισοπεθαμένη μέσα στὴν πιὸ μεγάλη ὥστεια. Θέλησα νὰ σὲ δῶ. Κι' ὅταν πλησίασα στὸ κρεββάτι σου, ὁ πυρετὸς σὲ φλόγιζε. Ὡ!

Ἰουλίττα, πόσο ὠραία ἦσουν ἔτσι, μὲ τοὺς ὀμούς γυμνοὺς, μὲ τὰ μαλλιά ἀνάστατα, μὲ τὰ χεῖλη καὶ τὰ μάγουλα φλογισμένα ἀπὸ τὴ φωτιά τοῦ πυρετοῦ. Καὶ κατόπιν ἔπρεπε πόσο ὠραία μοῦ φάνηκε, ὅταν ἐπέσε ὁ πυρετὸς καὶ ὑποτάχθηκες στὸ μαζιλάρι σου γλυκὴ σὰν ἄνθος τοῦ φθινοπώρου! Δὲν μποροῦσα νὰ τοσπασθῶ ἀπὸ κοντὰ σου! Εἶχα νοιώσει γιὰ ἐνῆ μ' ἀκατανίκητῃ συμπάθεια, πού ποτε ὡς τότε δὲν τὴν ἴσα αἰσθανῆκα στὴ ζωὴ μου. Κάλυπτα τοὺς διασημότερους γιατροὺς τῆς πόλεως καὶ φρόντιζα νὰ σοῦ ἐξασφαλίσω κάθε ἀνέκ... Φτωχὴ ἐγκαταλειμμένη νέα! Πέρασα πολλὰς νύχτες κοντὰ σου, εἶδα τὴν ἀπόγνωσί σου καὶ κατάλαβα ὅλε τὸν ἀπελπισμένον ἑρωτὰ σου γιὰ τὸ Λεῶνι. Ἐγὼ ποτε ὡς τότε δὲν εἶχα ἀγαπήσει. Ἰαμὴν γυναῖκα δὲν μοῦ φαινόταν ἱκανὴ ν' ἀνταποκριθῇ στὸ πάθος πού θὰ ἐνοίωθα γι' αὐτὴ. Ζητοῦσα μιά ψυχὴ εὐαίσθητη σὰν τὴ δική μου. Δυσπιστοῦσα πρὸς ὅλες καὶ μόνο ἡ δική σου

Ψυχὴ μοῦ φάνηκε πὼς θὰ μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴ δική μου. Μιά γυναῖκα πού ἀγάπησε τόσο κι' ὑπέφερε ὅσα ὑπέφερες, αὐτὴ ἦταν ἡ πραγματοποιηθεῖς ὅλων μου τῶν ονείρων... Ἐπιθυμοῦσα, ἂν καὶ δὲν τὸ ἔλπιζα πολὺ, ν' ἀποκτήσω τὴ φίλια σου.

Ἦξερα πειὰ ἀπὸ τὰ παραληρήματά σου πὼς ἦσουν μιά γυναῖκα ξεχωριστὴ... Σ' ἀκούγα νὰ προσεύχεσαι ἀπαράκτικα καὶ νὰ ζητᾷς τὴ θεία εὐσπλαχνία γιὰ τὸ Λεῶνι, ποτὲ ὅμως τιμωρία κι' ἐκδίκησι.

Ἐπικαλεσοῦ τις ψυχῆς τῶν γονέων σου καὶ λαχναρίζοντας τοὺς ἐλεγεσ μὲ ποῖα μαρτύρια ἐξαγόρασες τὴ φυγὴ σου ἀπὸ κοντὰ τους καὶ τὴν ὁδὸν πού τοὺς προκαλέσες. Συχνὰ μ' ἐπαιρνες γιὰ τὸ Λεῶνι καὶ μοῦ ἀπηθύνες τρομερὲς μομφές. Ἄλλοτε πάλι νόμιζες πὼς ἦσουν μαζί του στὴ Βενετία καὶ μ' ἀγκάλιαζες μὲ περιπάθεια. Αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα μαρτύριο, γιὰ σὲ εὐκόλα θὰ μπόρουσα νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς παρασθησῆς σου. Ἀλλὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ κάνω μιά τέτοια κακὴθῆα. Τὸ κατυχόνιον τέχνασμα τοῦ λῶρδου Ἐδουάρδου, γιὰ τὸ ὁποῖο συχνὰ μὲν μιλῶσες, μοῦ φαινόταν ἡ πιὸ ἀσχηρὴ καὶ ἀτίμη πράξις πού μπορεῖ νὰ κἀν ἕνας ἄνθρωπος. Τέλος, εὐτύχησα νὰ σώσω τὴ ζωὴ σου καὶ τὸ λογικὸ σου, φτωχὴ μου Ἰουλίττα, ἀπὸ τότε ὅμως ὑποφέρω πολὺ γιὰ σένα. Ἰσως εἶμαι τρελλός, πού δὲν ἀρκοῦμαι στὴ φίλια καὶ στὴν καθημερινὴ συναστροφή μιαν γυναῖκα σὰν ἐσένα, μὰ ὁ ἔρωας μου εἶνε ἀνικανοποίητος. Θὰ ἤθελα νὰ μ' ἀγαπᾷς, ὅπως ἀγάπησες τὸ Λεῶνι κι' ἡ τρελλὴ αὐτὴ φιλοδοξία κατάντησε γιὰ μένα πραγματικὸ μαρτύριο. Δὲν ἔχω βέβαια τοὺς σαγηνευτικοὺς τρόπους καὶ τὸ ἔξοχο πνεῦμα τοῦ Λεῶνι, μὰ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πραγματικά... Ἐγὼ δὲν σ' ἀπάτησα κι' οὔτε θὰ σ' ἀπατήσω ποτε. Γιατὶ τόχα ἡ πολυθλασισμένη καρδιά σου νὰ μὴ θέλῃ νὰ βρῇ τώρα τὴ γαλήνη τῆς κοντὰ σὲ δική μου; Ὡ, Ἰουλίττα, Ἰουλίττα, ποτὲ θὰ μ' ἀγαπήσῃς, ὅπως ἔξερεις ν' ἀγαπᾷς;

—Τώρα καὶ πάντοτε! μοῦ ἀπεκρίθηκε ἡ Ἰουλίττα. Μ' ἔσωσες, μ' ἔκανες καλὰ καὶ μ' ἀγαπᾷς... Βλέπω πολὺ καλὰ τώρα ὅτι ἦσουν τρελλὴ ν' ἀγαπήσω ἕναν ἄνθρωπο σὰν τὸ Λεῶνι. Ὅσα σοῦ διηγήθηκα, μ' ἔκαναν νὰ ξαναθυμῶ αὐτὴν πού τὰ εἶχα σχεδὸν ξεχάσει... Τώρα πειὰ δὲν αἰσθάνομαι, παρὰ ὀρεξί γιὰ τὸ παρελθόν καὶ δὲν θέλω νὰ ξαναγυρίσω σ' αὐτὸ... Ἐκαὶ νες καλὰ πού μ' ἀφῆσες νὰ σου τὰ διηγῶ ὅλα. Τώρα πειὰ εἶμαι ἡσυχὴ καὶ τὸ νοιώθω καλὰ ὅτι δὲν μπορῶ ν' ἀγαπῶ τίς ἀναμνήσεις τοῦ Λεῶνι. Σὺ εἶσαι πραγματικὰ ἡ φίλις μου, ὁ σωτήρ μου, ὁ ἀδελφός μου, ὁ ἀγαπημένος μου.

Ἐπρόσθεσε καὶ ὁ σκύλος σου, Ἰουλίττα, σὲ ἱκετεύει.

—Ναί, θὰ γίνω σκύλος σου ἂν θέλεις, εἶπε ἡ Ἰουλίττα, δίνοντάς μου τὸ χέρι της.

Ἐκείνη τὴ στιγμή τὰ μάτια μου πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Κι'

Τὴν ἄλλη μέρα, εὐπνήσα τὸ σὺ χαρούμενος, ὅτε ἐδῶκα κάθε ἰδέα ἀναγνώσεως μὰς ἀπὸ τὴ Βενετία. Ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς καὶ ὁ ἥλιος γλυκὸς ὅπως τὴν ἀνοιξ'. Ἡ ἀνέμος ἔβριζαν ἀπὸ κομῆς, γυναῖκες κι' ἀπὸ προσώπων, πού πείραζαν ὅλο τὸν κόσμον μὲ τ' ἀστεῖά τους.

Ἦταν ἡ τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκριᾶς, ἐπέτειος θλίψεων ἀναμνήσεων γιὰ τὴν Ἰουλίττα. Γι' αὐτὸ, θέλοντας ν' ἀπασχολήσω τὴ σκέψι τῆς, τῆς ἐπρότεινα νὰ βγοῦμε κι' ἐμεῖς ἔξω, πρᾶγμα πού τὸ δέχθηκε πρόθυμα.

Τὴν ἔβλεπα μὲ περηφάνεια νὰ περπατᾷ στὸ πλευρὸ μου, στὴν Βενετία, καὶ ἄντρες σπαρτίως προσφέρουν τὸ μπράτσό τους σὲς γυναῖκες. Μόνο τῆς

—Ναί, θὰ γίνω σκύλος σου ἂν θέλεις, εἶπε ἡ Ἰουλίττα, δίνοντάς μου τὸ χέρι.

όψστηρίζουν από τον άγκωνα, όταν ανεβαίνουν ή κατεβαίνουν τις μαρμαρίνες σκάλες των γεφυρών, που παρουσιάζονται σε κάθε σcheid βήμα των περιπατητών.

Τούτη χάρι είχε η 'Ιουλίττα σε όλες της τις κινήσεις και τόσο ωραία ήταν, ώστε μία παιδική χαρά με πλημμύριζε, γιατί την ένοιωθα πλάι μου. Όλων τα βλέμματα προσελωνόντουσαν επάνω της κι' ή γυναίκες, ή όποιες ποτέ δεν βλέπουν μ' ευχαρίστηση την όμορφη μιας άλλης γυναίκας, κύτταζαν γεμάτες περιέργεια την κομψότητα της τουαλέτας της και την χάρι της εμφάνισής της.

Ακόμα μου φαίνεται να βλέπω την 'Ιουλίττα, όπως ήταν ντυμένη την ημέρα εκείνη. Φορούσε τουαλέτα από βιολε βελ λουδο και μια πλούσια γούνα γύρω απ' το λαιμό της. Ένα λευκό καπελάκι από ατλάζι πλαισίωσε το πρόσωπό της, το πάντα γλωμό, αλλά και τόσο γοητευτικό, ώστε, παρ' όλα τα έφτα-όχτω χρόνια των τόσων συμφορών της, την έδειχνε ακόμα για δεκαοκτώ χρόνων το πολύ. Στα πόδια της φορούσε μεταξωτές κάλτσες, βιολέ κι' αυτές, με τόσο λεπτές, ώστε φαινόταν ή έπιδερμίδα της λευκή σαν το αλάστρο. Όταν προσπερνούσε και δεν έβλεπαν πειά το πρόσωπό της, όλοι κάρφωναν τα βλέμματά τους στα μικρά πόδια της, που είνε τόσο σπάνια στις 'Ιαλίδες.

Εγώ ήμουν τρισευτυχισμένος, βλέποντάς την να ποσοκαλή το γενικό θαυμασμό. Της το έλεγα κι' εκείνη γύριζε με μου' χαμγελούσε με το γλυκύτερο έρωτικό χαμόγελο... 'Η εύτυχία μου, τότε, δεν είχε πειά όρια.

Στο κανάλι της Γουέτας προχωρούσε ένα πλοίο σηματοστόλιο, γεμάτο προσωποφόρους και μουσικές. Πρότεινα στην 'Ιουλίττα να μπούμε σε μία γόνδολα και να πλησιάσουμε το καράβι αυτό για να θαυμάσουμε τις πολυτελείς μεταμφιέσεις των έπιδατών του. Έκείνη δέχτηκε και μπήκαμε σε μία γόνδολα. Αμέσως και πολλοί άλλοι μάς μιμήθηκαν και σε λίγο βρεθήκαμε ανάμεσα σ' ένα σωρό από γόνδολες, που παρακολουθούσαν το σηματοστολισμένο καράβι.

Ακούσαμε τους γονδολιέρηδες να λένε ότι οι έπιδατοι του καραβιού αυτό ήσαν οι πλουσιότεροι και κομψότεροι νέοι της Βενετίας. Και πράγματι, όλοι ήσαν μ' έξαιρετική χάρι και πολυτέλεια ντυμένοι και το σκάφος τους ήταν στρωμένο με πολυτίμους Περσικούς τάπητες. 'Η σολές τους ήσαν όμοιες με των παλαιών Βενετών, όπως τις άποθανάτισε ο μεγάλος Ένετος ζωγράφος Παύλος Βερονέζι στους πίνακές του.

Απ' όλους όμως, περισσότερα τράθηξε την προσοχή μου ένας νέος που φορούσε χρυσοστόλιστη άμφισα. Στεκόταν όρθιος κι' έπαιζε κιθάρα. Τόσο δέ ευγενική ήταν ή στάσις του, ώστε μου φανόταν πλάσμενος έπιτήδης για τη μεγαλοπρεπή εκείνη στολή. Τόν έδειξα στην 'Ιουλίττα κι' εκείνη, γυρίζοντας προς αυτόν, το έβριζε με μηχανική ματιά και μου άπάντησε άφηρημένα: —Ναι! Ναι! Είν' έξαίσιοι!...

Καθώς μάς έπρωχναν ή άλλες γόνδολες, είχαμε προσκολληθή στο σηματοστόλιο σκαφος, στο μέρος ακριβώς που στεκόταν ο όραιος έκείνος κιθαρωδός. Εγώ κι' ή 'Ιουλίττα στεκόμαστε όρθιοι, κι' είχαμε πιστή από το στέγασμα της γόνδολας για να κρατιόμαστε και να μην πέσουμε από τις συνεχείς συγκρούσεις του σκάφους μας με τα άλλα που ήσαν όλόγυρά του.

Έξαφνα τότε ο όραιος κιθαρωδός έσκυψε και κύτταξε την 'Ιουλίττα, σαν να θέλε να την άναγνωρίση. Έπειτα πέταξε την κιθάρα του, έβγαλε τη μάχη του μάσκα και γύρισε πάλι προς έμάς.

Είδα τη μορφή του που ήταν άσύγκριτα όραία κι' ευγενική. Η 'Ιουλίττα όποτε τον είχε προσέξει καν.

Τότε έκείνος τη φώναξε με τόνόμα της με φωνή σιγανή. Κι' άμέσως εκείνη άνασκήρτησε, σαν να δέχτηκε ήλεκτρική εκκένωση.

—'Ιουλίττα! επανέλαβε με φωνή πιο δυνατή. —Λέων! φώναξε εκείνη με λαχτάρα.

Ακόμα μου φαίνεται σαν δειρω αυτό που έπακολούθησε. Θαμπώθηκαν τα μάτια μου και μου φαίνεται ότι για μερικές στιγμές έπαφα να βλέπω.

Όταν συνήλθα κάπως είδα την 'Ιουλίττα επάνω στο σηματοστόλιο σκάφος μέσα στην άγκαλιά του Λέωνη και φιλιόνται με μ' άπερίγραπτη λατρεία.

Όλο το αίμα μου ανέθηκε στο κεφάλι μου και μου σκέπαζε τα μάτια σαν ένας μαύρος πέπλος.

Αγνώστ' ή έπακολούθησε κατόπιν. Όταν συνήλθα στόν έαυτό μου, άνέβαινα τη σκάλα του ξενοδοχείου μου.

Ήμουν τώρα μόνος. 'Η 'Ιουλίττα μ' είχε εγκαταλείψει, για ν' άκολουθήση το Λέωνη.

Μι' άπερίγραπτη μανία μ' έπιασε και έπί τρεις ώρες καθόμουν με το κεφάλι άκούμπισμένο στο χέρι μου κι' άγωνιούσα. Κατά το βράδυ έλαβα μία έπιστολή της 'Ιουλίττας, στην ό- πεία μου έγραφε τα έξης:

«Ήμαρτον, Βυσταμέντι, ήμαρτον!... Σε άγατώ, σε σέβουμαι, γο- νατισμένη, σ' εύλογώ, για τον έρωτά σου και τις εύεργεσίες σου! Με μισήσεις!... Σε έρεω, ότι δεν άνήλω στον έαυτό μου... Ένα άσπρο χέρι με κυθερνάει και, χωρίς να θέλω, με ρίχνει στην άγκαλιά αυτού του άνδρου...»

«Ω φίλε μου, συγχώρεσέ με και μη ζητήσης να έκδιωχθής το Λέ- ωνη. Τόν άγατώ και χωρίς αυτόν δεν μπορώ να ήσω. Δεν μπορώ να μάθω, ότι βρίσκεται κάπου, χωρίς να το έρω άμέσως κοντά του, δεν μπορώ να τόν δω να περνά, χωρίς να τόν άκολουθήσω...»

«Είμαι ή γυναίκα του! Είνε, καθώς βλέπεις, ο έπιτήδης μου και ζωιάς μου!... Είνε το πιο άδύνατο πράγμα του κόσμου να ξεγυρίσω από το πάθος μου κι' από την έξουσία του... Είδες άπό πού έβγαίνω να άντισταθώ στο κάλεσμά του. Ήταν σαν μία άκατανίκητη δύναμη, σαν ένας μαγνήτης που μ' έλκυε και μ' έραβε άπάντο στο στήθος του. Κι' αϊτό έγινε τη στιγμή που βρισκόμουν πλάι σου, ένώ είχα το χέρι μου μέσα στο δικό σου... Γιατί δεν με κράτησε; Δεν μπόρεσε... Ά- πλυνσε το χέρι σου να με κρατήσει και το κατέβαλες πάλι... Το στή- να σου μπόρεσε να με φωνάξη... Βλέπεις, αυτό ήταν και η έλξη, η νεύση από την θέλησή μας. Είνε μια δύναμη μυστική, μια δύναμη μαγική, που θέλει και κάνει αυτά τα πράγματα... Είνε άδύνατο να πε- τρήνω τη σιδερένια άλυσίδα που μ' ένοει με το Λέωνη... Μου έλει- με την άλυσίδα που συγκρατεί δυο - δυο τους καταδικαστά στην κάτεχη! Τη δική μας άλυσίδα όμως τη συγκρατείς στο χέρι του Θεού!...»

«Δόν Άλέο, καλέ μου φίλε, μη με καταραστής!... Πέφτω μπροστά στα πόδια σου και σ' ικετεύω, άφήτέ με να ήσω ήμισυμένη!... Άν ήξερες πόσο με άγατά άκόμη ο Λέωνης!... Με πόση χαρά με δέχη- κε! Με ποιά λόγια, με ποιές περιουσίες, με ποιά δώρα!... Είμαι σαν μεθυσμένη από την ειτυχία μου, ταιίζω πως θέλω άναιρο... Τόν συγχώρεσα για το πρώτο έ- κλημα που θέλησε να κάνει εις όρος μου, γιατί ήταν το έλλός... Όταν μ' εγκα- λειψε, πήγε στην Νεάπολ κι' ή παραφορη- νη του ήταν πειά τόσο φανερό, ώστε τόν έκλεισαν σ' ένα φρενοκομείο. Άγνώστ' σε ποιά θάλαμη, βγήκε από εκεί μέσα θεραπευμένος έντελώς, καθώς έπίσης με ποιά τρόπο έγινε πάλι πάλμψιτος... Είνε όρωότερος, λαμπρότερος περισσότερο από κάθε άλλη φορά... Άρσέ με να τόν άγα- τώ, έτσι και αν πρόκειται να χωρί με μόνονά μερα την είδομνια αυτή... Άδω- ας πεθάνω. Δεν είνε σωστό να με συγχώ- ρησής για τον άγατώ με τόσο πάθος, έτσι που μ' άγάπησες, ένώ είμαι τόσο άνοητός σου. Ήμαρτον! Ήμαρτον! Είμαι τρελός... Ούτε έξω τί λέω, ούτε έξω τί ζητάω...»

«Ω! όταν αυτός με εγκαταλείψει πάλι, δεν θάρηω κοντά σου ζητώντας να με συγχώ- ρης!... Είμαι περηφανής... Μη φοβόσαι. Το νοιώθω ότι δεν είμαι πειά αξία σου, ότι δεν μπορώ ν' άτενίσω το βλέμμα σου, ότι ν' άγγίξω το χέρι σου...»

«Λοιπόν, Άλέο, καλέ μου, Άλέο, γί- ρε!... Ναί, σοφ γράφω μόνο και μόνο για να σοφ άπεινώσω από το «χαίρε»!... Δεν μπορώ να χωρισθώ από σένα, χωρίς να σοφ πειά ματόνι γι' αυτό ή καρδιά μου και μία μερα θα κοιμηασθώ από πόνο και τη μετανοιά της. Μη σε μέλει και την ημέρα αυτή θα λένε την έκδιωξή σου...»

«Τώρα ήσυχασε και συχώρεσέ με... Κλάψε με, προσεγγίσου με μένα. Μάθε όμως ότι δεν είμαι μία τυφή, μία άγίαση, που δεν κα- τάλαβε τόν χαρακτήρα σου και τις ύποθεσεις της άπεινότης σου... Είμαι μία άβιλία, μία δυστυχισμένη, που την τραβάει ή κακή της μοίρα και δεν μπορεί να συγκρατηθή...»

«Άπεινώνομαι σε σένα και σοφ στέλνω χίλια χάρες, χίλια φίλη- ματα, χίλιες εύλογίες... Άλλά ή μάργα με συνεπήσε. Με φέρνει άπάντο σε σκέψεις, όπου θα με συντρίη... Πάντως θα πορεύω, όταν και αν θελήσω, τ' όνομά σου και θα σ' έγκαταλείψω σαν άγγελος σπ- γνύσης, σαν μεσίτη ανάμεσα άπ' τόν Ήμισον και μένα.

ΙΟΥΛΙΤΤΑ

«'Η έπιστολή αυτή μ' έρέθισε πάλι μέχρι μανίας. Κατόπιν έ- σπασα σε λυγμούς κι' άρχισα να κλαίω σαν μικρό παιδί ώρες ολόκληρες, ως ότου, εξαντλημένος απ' τόν πόνο μου, άποκοιμή- θκα άπάνω στην καρέκλα μου, μόνος στη μεγάλη έκείνη σ- θουσα, όπως το προηγούμενο βράδυ, ή 'Ιουλίττα μου είχε διη- γηθή την ιστορία.

Δεν έξω έπειτ' από πόση ώρα έγύπνησα. Πάντως ήταν νύχτα ακόμα. Άναψα φωτιά στο τζάκι κι' άρχισα να κόβω βόλτες με ύημα άργό και μετρημένο, ως ότου έξημέρωσε.

Τότε πλάγισα πάλι και κοιμήθηκα δυο-τρεις ώρες. Τώρα ήμουν ήσυχος, γιατί είχα πάρει πειά την άπόφασί μου. Κατά τις ένέσες βγήκα έξω, ζήτησα από παντού πληροφορίες κι' έτσι έ- μαθα μερικά πράγματα, τα όποια ήθελα να μάθω.

(Ακολουθεί)

ΓΑΛΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο "ΡΙΚΕΤΟΣ ΜΕ ΤΟ ΛΟΦΙΟ,"

ΙΑ φορά κι' έναν καιρό, μία βασίλισσα γέννησε ένα άγόρι τόσο άσχημο και τόσο κακοφτιασμένο, ώστε δύσκολα θα μπορούσες να τόν πής άνθρωπο! Ένώ όμως έκλαγε άπαρηγόρητα για τα χά- λια του μονάκριβου αυτού παιδιού της, παρουσιά- σθηκε ξαφνικά μπροστά της μία νεράιδα, ή «Νε- ραίδα των Τοκετών», και της είπε:

—Μην κλάιτε, μεγαλειότητά!... Βέβαια, είνε σκάτσο σωστό το παιδάκι σας!... Άλλά θα τού χαρίσω εγώ τόσο εξυπνάδα, ώστε θα γοη- τεύη όλους όσοι θα τόν άντικρύσουν. Όλοι θα ξεχνούν την άσχημία του, δεν θα τόν βλέπουν άν καθόλου, και θα τόν άκούν γοητευμένοι και κρεμασμένοι από τα χείλη του!... Θα τού χα- ρίσω ακόμα και την έξης ιδιότητα: Να μεταβί- βωση τη μισή εξυπνάδα του στην κοπέλλα που θ' άγαπήση!...

Η βασίλισσα παρηγοήθηκε κάπως. Και πρα- γματικά, το νεογέννητο άγόρια της άρχισε να- λας να φελλίζη ένα σωρό όφρα κι' έζωντα λόγια!...

Το βάφτισαν με μεγάλη πομπή, αυτό το τερατόμορφο, άλλα εξυπνό- τατο βασιλόπουλο. Κι' επειδή άντις για μαλλιά στο κεφάλι του, είχε ένα κομμάτι όλο από κόκκινες τρίχες, το όνόμασαν «Ο Ρικέτος με το Λοφίο»!...

Στο γειτονικό βασίλειο και την ίδια μερα που γεννιόταν ο Ρικέτος, ή εκεί βασίλισσα γέννησε μία κόρη. Τόσο θεϊκά όμορφη όπως ήταν ή νεογέννητη αυτή βασίλοπούλα, τό- σο θαμπώθηκαν όλοι από την όμορφιά της, ώστε ή ευτυχισμένη μητέ- ρα της κόπεψε... ή μάλλον άρχισε, να τρελλανέται από τη χαρά της!... Μπροδ σαν κύνδυο λοιπόν αυτόν, να τρελλανή ή καμένη ή βασίλισσα, παρουσιάζοντας ά- μέσως μπροστά της ή ίδια καλή «Νεράιδα των Τοκετών» και ψύχρανε τόν ένθουσια- σμό της, λέγοντας:

—Μεγαλειότητά, δυστυχώς ή κόρη σας θα γίνη το ήλιώτερο πλάσμα του κόσμου. Είν' όμορφη σαν τόν ήλιο, μα θα γίνη βλάσας σαν τη χίνα!...

Μποδ στο άναπάντεχο αυτό νέο, ή βα- σίλισσα έπαψε να γελά κι' άρχισε να κλαίη. 'Η νεράιδα, για να μετριάση κι' αυτό το κακό, βιάστηκε άμέσως να προσ- θέση:

—Μην κλάιτε όμως!... Στο μεγαλόμα- της ή κόρη σας αν δεχθή να χαρίση τη μισή όμορφιά της, θ' άποκτήση μεγάλη εξυπνάδα!... Άρκει να τού θέληση με την ψυχή της, και τότε θα είνε στο χέρι της να γίνη εξυπνη!...

Αυτά τα παρηγορητικά λόγια μετριά- σαν τη θλίψη της βασίλισσας. Στέγνωσαν τα δάκρυά της, έδωσε πολλές σχετικές διαταγές για τα βαρτίδια της βασίλοπού- λας κι' ή πεντάμορφη νεογέννητη όνομά- σθηκε «'Ηλιοπρόσωπη»!...

Τα χρόνια περνούσαν. Στα δυο γειτονικά βασίλεια τα δυο βα- σίλοπούλα μεγάλωναν. 'Ο «Ρικέτος με το Λοφίο» είχε γίνει έξαιρετός σ' όλο τόν κό- σμο για τη σοφία του, για τα χαριτωμέ- να του άστεία και για τις πνευματώδε- να του άστεια του. Όστόσο, ήταν δυστυχής. 'Η φοβερή άσχημία του έδειχνε από κοντά τον τις κοπέλλες και τις γυναίκες — που έαυτοί τους άπαιτα — μονάχα στην όμορφιά και στην κομψότητα προσέχουν. Τis τρώαζε ή τεραστία μύτη του, ή όγκωδης καμυτιά του, το φριχτό πρόσωπό του και το άλλόκοτο όλοιο του... Κι' έτσι, ο άτυχος Ρικέτος είχε για μόνη συντροφιά του τους γοητε- μένους από τη σοφία του γερο-καθηγητές, τους παπάδες και ήγοιμέ- νους των μονατηριών κι' όλους τους ήλιωμένους άρχοντάδες, που ελ- γαν κάσταρα μαλλιά και στέναζαν από τους ρευματισμούς και από την πόδηση!...

—Άχ!... στέναζε ο Ρικέτος κάθε λίγο. «Ας έβρισκα μία ιθαρά ή- οραία, που να δεχθή να μου δώση τη μισή της όμορφιά!... Κι' εγώ, μ' όλη μου την ψυχή τότε, θα τήν άγατούσα και θα της χάριζα τη μισή μου εξυπνάδα!... Άλως γυναίκα είν' άνοστη ή ζοπή, οσαδήποτε καλά και γένη!... Κι' όμως, όποτε από μακριά δεν τολμώ να με κιντή- ξουν αυτά τα καταραμένα θηλυκά!...»

Αυτά γινόντουσαν με τόν άσχημότατο Ρικέτο. 'Ας όομμε τώρα τί γινόνταν με την όρωαίτατη «'Ηλιοπρόσωπη».

Παρ' όλη την ήλιωότητά της τέλος, δεν μπόρεσε ή δυστυχισμένη να μη νοιώση αυτή τη μειονεκτική θέσι της. Έβλεπε γύρω της την ά- ποιόνοση και θλιβόταν κατάκαρδα. Και τέλος, μία φορά από τις πολ- λές ποικιλιαγές, στην άγκαλιά της περμαμένης έπίσης μητέρας της, έκεί- νη δεν κρατήθηκε και της είπε θυμωμένα:

—Καλή μου κόρη, τί κλάς!... Μπορεί να γιαιτρευτή το κακό αυτό, αν άγαπήσης έναν έξυπνο άνθρωπο κι' αν δεχθή έκείνος να σοφ χα- ρίση τη μισή του εξυπνάδα, σε αντίλλαγμα της μισής σου όμορφιάς... Άλλά ποιος έξυπνος σε πλημύζει έσένα, για να τόν άγαπήσης; Άφού κι' οι πιο ήλιθιοι ακόμα σε άποφύγουν, μπρός στο μέγεθος της ήλι- θιότητός σου!

Τα περά αυτά λόγια της μητέρας της χτύπησαν κατάκαρδα τη δύσ- τυχη βασίλοπούλα. Ένοιωσε πως γρήγορα θα πέθανε από τόν καιμό της... Άρχισε λοιπόν ν' άποφύγη έντε- λώς τόν κόσμο. Κι' όλομύναχη, σέδοντας την άμέτρητη θλίψη της, άποφασίζαν σ' ένα πανικό δάσος — εκεί στα σύνορα των δυο βασιλείων — κι' έκλαγε σιωπηλά, μα και σπαραχτικά, για τη συμφορά της... Μία μερα, εκεί που πλανόταν έτσι βα- ρθεία μελαγχολική και άσχημομένη, σ' αυτό το δάσος, σκίρτησε και κύτταξε όλόγυρά της προσεχτικά. Είχε άκούσει σγαλούς και σπαραχτικούς έπίσης θρήνους, κά- ποιου ποικιλιαγέ εκεί κοντά!...

Πρόσεξε καλύτερα. Κύτταξε γύρω της φαχουλιτά... Κι' είδε τότε καθιστόν και σιωπηρόν, εκεί στη όίσα ενός βένδρου, έ- ναν τερατόμορφο, άλλα πλουσιότατα χρο- στωμένο νέο, να κλαίη με λυγμούς.

Ήταν ο δυστυχής Ρικέτος με το Λο- φίο, ο όποιος έφύγαν έπίσης άρκετά καιρό τώρα — κι' έκλαγε κι' αυτός τις συμφορές του, στο πικρό κι' άμυερό έ- κεινο δάσος... Δυο δυστυχίες πάντα συμπαθούν ή μία την άλλη... 'Η πεντάμορφη, για ήλιθα βα- σίλοπούλα, δεν τρώαζε από τη συνάντησή του ήλιωμένο νέο, εκεί σ' αυτές τις έρη- μίες. Άλλά μ' έμπατοσση — ίσως ήλι- θια έμπατοσση — πλησίασε τόν πνευμα- τωδέστατο μα πανάσχημο Ρικέτο και πει- φωνή πονεμένη τόν ρώτησε τί είχε.

«Έκείνος τη χαρήθηκε με χάρι, βγάζον- τας το κατέλλο του. Έτσι οι δυο νέοι δεν άργησαν να έ- μυστηρευθούν άμοιβαία τις κακοτυχίες τους, με λόγια έξυπνάτα ο ένας, με ά- στες όμορφες, συμπαθητικές, από τη θλίψη, χειρονομίες και κινήσεις ή άλλη... Κι' όταν ή ήλιος άρχισε να βασιλεύη κι' άποφύγη τήν, για να γυρίσουν ο καθένας στο παλάτι του, οι δυο νέοι ένοιώσαν πρωτοδοσι- μαστή άναγκή να τις άμοιβαίες αυτές έμυστηρευσεις τους... Την άλλη μερα ένοιώσαν κι' οι δυο τους μία μυστηριώδη δύναμη να τούς σπάζη προς τόν συνοριακό έκείνο δάσος. Και στη όίσα τού ίδιου έκείνου δένδρου άντάμωσαν ξανά ή «'Ηλιοπρόσωπη» κι' ο Ρικέτος... Όλομύνηση αυτή ή ημέρα τους έφύγεσε σε γλυκές κι' άνακουφιστικές άμοιβαίες έμυστηρευσεις. Άν ή γύρω δένει δυο ψυχές μία φορά, ή θλίψη τις δένει δέκα... Και τόσο έμυστηρευσαν τα στήθη των δυο νέων από τις μελαγχολικές αυτές συναντήσεις των, ώστε δεν περνούσε μερα από έξης, δίχως να τρέχουν εκεί με λαχτάρα κι' ή μία τους, για να συναντηθούν και να τα άναπαύουν!...

Τέλος μία μερα ένοιώσαν μία άμοιβαία ταραχή στο έντερονμά τους κι' ή γλώσσα τους έβριζε, δίχως να τόν θέλουν. Ένα γλυκό χιπο- κάρδι τούς έπιασε και τούς δού... (Η συνέχεια εις την σελίδα 1429)

Την χαρήθηκε με χάρι, βγάζοντας το κατέλλο του...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΤΟ "ΤΜΗΜΑ Υ," ΤΗΣ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Πώς μάθαιναν τα μυστικά της οργανώσεως των συμμαχικών στρατών οι Γερμανοί. Με ποιό τρόπο λειτουργούσε το "Τμήμα Υ" κατά τον παγκόσμιο πόλεμο. Η τρομακτική απώλεια των Συμμάχων. Η δράσις της περιφημής κομήσεως Χέλμας φόν Φόλινγκερ. Πώς προδιδόντουσαν τα σχέδια του συμμαχικού επιτελείου. Ο άδυστος θάνατος μιας μεγάλης κατασκοπέυ. Τι στείχισε στη Γερμανία η απώλεια της «Χ. 26». Τρεις μήνες πολύνεκρων μαχών, κλπ.

ΗΝ περασμένη εβδομάδα, στη Ρουμανία, συνελήφθη μία επικίνδυνη σπείρα κατασκοπών, η οποία δρούσε αρκετούς μήνες στο Βουκουρέστι, προσπαθώντας ν' αποκάλυψη τα μυστικά του κράτους. Ο πραγματικός όμως σκοπός της ήταν η λεπτομερής παρακολούθηση των γυμνασίων του ρουμανικού στρατού. Έτσι η κυβερνήσις για την οποία εργαζόντουσαν, ήξερε τις νέες θενερέσεις που χρησιμοποιούσαν οι Ρουμάνοι και γενικά όλη την τακτική του στρατού των. Οι ένοχοι φυσικά πλήρωσαν πολύ ακριβά αυτές τις επιτηρήσεις τους και το δεύτερο επιτελικό γραφείο ήσυχασε μία και καλή από τις ιστορίες τους.

Αυτή η υπόθεσις της κατασκοπείας θυμίζει το περίφημο Τμήμα Υ, της Μυστικής Υπηρεσίας του Βερολίνου, το οποίο είχε ως μοναδική εργασία την παρακολούθηση των μετακινήσεων του συμμαχικού στρατού και τον τρόπο με τον οποίο εκπαιδευόταν. Αρχηγός του Τμήματος Υ ήταν μία γυναίκα, η τρομερά «Χ. 26», μία τετραέξανθη κι' υπερβολικά άμορφη Βερολινέζα, η «φροϊλάν» Χέλμα φόν Φόλινγκερ. Η δράσις της ήταν πάρα πολύ μυστική και κανείς δεν ήξερε ότι η βαθύπλουτη κόμισσα Φόλινγκερ ήταν η «Χ.26». Από το ιδιαίτερο γραφείο της, ώστόσο, διηύθυνε όλη την κίνησι του «Τμήματος Υ», καθοδηγούσε τους διάφορους μυστικούς πράκτορες στο έργο τους και ήξερε με κάθε λεπτομέρεια το δίκτυ της Γαλλικής Αντικατασκοπείας.

Ήταν, με δυο λόγια, μία γυναίκα φανόμοιο. Πολλοί ιστορικοί, που καταπαύσθηκαν κατόπιν με την αφήγησι των τεσσάρων αιματοβαμμένων χρόνων της Εθρώπης, αφιέρωσαν πολλές σελίδες για τη δράσι της και προσπαθούσαν να εξηγήσουν την ακατανίκητη γοητεία, που εξασκούσε ακόμη και στους εχθρούς της.

Ο Γάλλος συνταγματάρχης Πιέρ Γκουλέν, στα «Απομνημονεύματά» του, αναφέρει ότι η κόμισσα Χέλμα φόν Φόλινγκερ είχε μια μαγνητική δύναμι στα μάτια της, η οποία αλμαλώτιζε το συνολικότη της και ίδεν του επέτρεπε να σκεφθή τίποτε. Η «Χ.26», μ' άλλους λόγους, ήταν μία γυναίκα που ήξερε να ύπνιζε τα θύματά της και να τα μεταχειρίζεται όπως ήθελεν εκείνη. Έτσι το «Τμήμα Υ» της Μυστικής Υπηρεσίας σημείωνε πάντα καταπληκτικές επιτυχίες. Το αποτέλεσμα δέ της δράσεώς του φαίνεται στους πίνακες των απολειών, οι οποίοι δημοσιεύτηκαν ύστερ' από τον πόλεμο κι' αναστάσαν τον κόσμο με τους αστρονομικούς αριθμούς των νεκρών που ανέφεραν. Για να πάρετε μία ιδέα της αποδόσεως ανθρώπινης, θα σας πούμε ότι, για να σκοτωθή ένας Γερμανός, έπρεπε να σκοτωθούν δυο Γάλλοι ή τρεις Άγγλοι. Μόνον όταν η Χέλμα φόν Φόλινγκερ δηλητηριάστηκε απ' τους εχθρούς της, οι Γερμανοί άρχισαν να παθαίνουν τρομακτικές καταστροφές.

Ίδου οι αριθμοί των γεωμετρικών απεικόνις ενός τομίνου, έπειτα από το θάνατο της «Χ.26» :

Από την 21 Μαρτίου 1918 μέχρι τέλους του Ιουνίου, οι Γερμανοί έχασαν δεκαέξι χιλιάδες αξιωματικούς και τετρακόσιες δεκαεπτά χιλιάδες υπαξιωματικούς και στρατιώτες. Ένώ στα δυο χρόνια, που ζούσε ακόμη η διάσημη «Χ.26» έχασαν μόνο τρεις χιλιάδες δικτατορικούς έδωμάρτα αξιωματικούς.

Απ' αυτό λοιπόν μπορείτε να καταλάβετε τη σπουδαιότητα του «Τμήματος Υ» και τις μεγάλες υπηρεσίες που είχε προσφέρει στο γερμανικό στρατό, τον οποίο γλύτωνε πάντα και προμήλωνε από τις ξαφνικές επιθέσεις των συμμαχικών στρατευμάτων.

Αλλά πώς λειτουργούσε αυτό το

Η κόμισσα Χέλμα φόν Φόλινγκερ

αξιωματικού τμήμα της Μυστικής Υπηρεσίας. Κατά τη διάρκεια του πολέμου κανείς δεν μπορούσε να καταλάβη την οργάνωσι του. Μόνο ύστερ' από την ήττα των Γερμανών, από μερικά μυστικά έγγραφα, που κατασχέθηκαν, απέκαλύφθησαν διάφορα στοιχεία, κι' έτσι οι συμμαχικοί πράκτορες να μάθουν τη λειτουργία του.

Το «Τμήμα Υ» είχε τους καλύτερους και τους πιο επιτηθείους μυστικούς πράκτορες. Ήσαν όλοι τους άρρωστοί φανατικοί στον αυτοκτονιστικό και καταγόντουσαν από τις πιο μεγάλες οικογένειες της Γερμανίας. Τό να είνε κανείς άπεσπασμένος σ' αυτό το τμήμα, έδωρετο πόντος τιμής και έξαιρετική εύνοια του Κάιζερ. Οι «Κατάσκοποι Υ», πως τους έλεγαν οι συνάδελφοί τους, δεν πληρώνονταν για τις υπηρεσίες που προσέφεραν στην πατρίδα τους. Είχαν μάλιστα διαθέσιμες όλες τις τράστεις περιουσίες τους και ξόδευαν από τα λεγτά τους στις μακρινές αποστολές, που ανέλαμβαναν. Ήσαν διακόσιοι άνδρες και γυναικες έξαιρετικής όμορφιάς. Όλοι τους άκουγαν ταύλα την Χέλμα φόν Φόλινγκερ. Τό σχέδιο δέ της δράσεώς τους ήταν τό ακόλουθο :

Ντιμνένοι με στολές αξιωματικών του συμμαχικού στρατού, περνούσαν στο συμμαχικό μέτωπο και καταφέρναν να περδίσουν την έπιστολή των άνωτέρων τους, ακόμα και με τη θυσία Γερμανών στρατιωτών. Έπειτα, όταν προσλαμβάνονταν σε ένα επιτελίο, άρχιζαν να διεκδάζουν, δι τι πληροφορίες μάθαιναν για την προέλασι του συμμαχικού στρατού, τον άνεφοδιασμό του και κάθε καινούργιο σχέδιο επιθέσεως. Η γυναικες πάλι, με την ίδια μέθοδο, κατάφερναν να προσληφθούν ως νοσοκόμοι στα συνεργεία του Έρυθρού Σταυρού και ύπεφεραν μ' έμμετρησι όλες τις ταλαιπωρίες, άρχι να μάθαιναν μιά πληροφορία, που θα μπορούσε να προστατεύση τη ζωή των πατριωτών τους.

Γιά να καταλάβετε τί σημασία έδιναν οι Γερμανοί σ' αυτές τις πληροφορίες, άρκι να σας αναφέρουμε τα έξης : Πολλές φορές, στις μετακινήσεις τους, που διαρκούσαν δυο και τρεις μέρες, συμπεριλαμβανόμενες μ' αυτές ένενήντα συμμαχικές μεραρχίες με έδωμάρτα η γ' γδόντα γεωμετρικές. Ήταν δηλαδή πρωτοφανές μακελίο, που δεν μπορεί να φαντασθή κανένας άνθρωπος. Οι Γερμανοί λοιπόν, όταν έβλεπαν την ημέρα της επιθέσεως των συμμαχών, ήταν προετοιμασμένοι και τους ύποδεχόντουσαν με καταγισμούς σφαίων και με πυράς πυλόντων ! Ίδου μιά τέτοια ιστορία, που άναφέρει ο συνταγματάρχης Πιέρ Γκουλέν σ' «Απομνημονεύματά» του, και της οποίας ήρωας είνε η περίφημη κατασκοπέυ «Χ. 26», η πεντάμορφη Χέλμα φόν Φόλινγκερ :

«Βοιζόμαστε, γράφει ο Πιέρ Γκουλέν, στην πιο άγριονη και στην πιο άνησχητη φάσι του πολέμου στο δυτικό μέτωπο. Ήταν η έποχ η των μεγάλων γερμανικών γκαών και των οδών των βορτανικών άνησχημάτων. Κατά χιλιάδες ο Άγγλοι πέφταν νεκροί μπροστά στη γεωμετρικά χαρακώματα και τό έπείλειο των συμμαχών είχε άποσταυθή. Οι άνωτεροι αξιωματικοί δεν κατάφερναν να εξηγήσουν πως οι Γερμανοί μπερδίζαν τις επιθέσεις των συμμαχών και τους ύποδεχόντουσαν μ' όλα τα έξοντωτικά μέσα του χημικού πολέμου. Η ιδέα της αρδοσίας δεν τους είχε περάσει καθόλου από το μυαλό. Άλλωστε τα πολεμικά συμβούλια γινότανον μ' άπληρη μυστικότητα και παρερριζώντο σ' αυτά άνθρωποι μεγάλης έπιστοσύνης. Όταν όμως για κάποια φορά οι στρατιώτες μας έρριστησαν από τα γεωμετρικά καλώδια, ένας αξιωματικός τώμασε να δηλώσει :

—Κρίνεται μεταξύ μας βρισκται ένας προδότης. Πρέπει να τον άνακαλύψουμε.

Οι άλλοι αξιωματικοί δέχτηκαν τα λόγια του σάν μαστίγους

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντσεμπελίες)

Έδελν Μπράντ, μιά από τις πιο δημοφιλείς «φεντέτες» των βουδών φίλμ, ξαναγύρισε πάλι στον κινηματογράφο, ύστερ' από μιά έπικνη έξασκησι της φωνής της. Τώρα μπορεί να παίξη οποιοδήποτε ρόλο. Έτσι οι θαυμαστές της θα μπερδούν να την άπολαύσουν σε καινούργιες δημιουργίες της.

Η Έδελν Μπράντ, δυο δόκιμα χρόνια, είχε άπομακρυνθή από τα «στούντιο», πράγμα που της είχε κοστίζει ακριβά. Ύπέφερε, είχε γίνει νευρική και άν πιστεύουμε τις κακογλωσσίες, είχε άποπεισθή μάλιστα και ν' αυτοκτονήσει. Εύτυχως δεν βρισκόταν κοντά της ένας άφωτισμένος φίλος της, ο οποίος ποτέ δεν την εγκατέλειψε. Έκείνος την παρηγορούσε, της έδινε θάρρος και την έκανε να έλπιη ότι μιά μέρα θα ξαναγύριζε στον κινηματογράφο. Καί για να της άποδείξη ότι είχε δίκιο, την παρακάλεσε να πάρη μάλιστα άταγελίας και προηγήσις μουσικής. Η άμορφη «φεντέτα», όταν άκουσε τον καθηγητή της να της λέη ότι ύπρχαν έλπίδες να «φομαρή» τη φωνή της, έκανε σάν τρελή. Ρίχτηκε μ' όρεξι στη μελέτη και καθόρθωσε πράγμα να πετύχη από τό θάυμα. Έτσι οι φίλοι της θα μπερδούν και πάλι να την άκούσουν και να την θαυμάσουν για τό ταλέντο της.

Ο γνωστός ήθοποιός της οδώνης Ρίτσαρντ Ντίζ έτοιμάζει τώρα ένα τριό φίλμ του, που θα «γυρισθώ» στα γοητευτικά τοπία της Αριζόνας, στην όποια άλλωστε εκτυλίσσεται και η υπόθεσις του έργου.

Η πασίγνωστη «φεντέτα» της «Καριόλας», η Τζίνκερ Ρότζερς, κι' ο συμπαθής ήθοποιός Ουίλλιαμ Πόβελ, «γυρίζουν» σήμερα στο Χόλλυγουντ ένα φίλμ άπομνημνιστικής ύποθέσεως, του οποίου η έπιτυχία είνε άπολύτως έξησφαλίσμένη.

Η Άνν Σόφλεϊ, η μικρούλα ήθοποιός του Νέου Κόσμου, για την όποια έχουν γράφη ένα σοφό κοινωνικό λόγια, άκόμη και στις έφημερίδες της Εθρώπης, άρχιλείται τώρα με τη μελέτη ενός καινούργιου φίλμ της. Άν κι' είνε μόλις έξη χρόνιον, οι συντάσεις των κινηματογραφικών περιοδικών της Άμερικής μ' άββαιώνουν ότι είνε υπερβολικά...πολύσκη ! Μελετάει δεκαπέντε ώρες τη μέρα, γιατί κοντά στη δουλειά των «στούντιο» έχει και τα βάσανα του σχολείου.

—Είμαι πολύ άπογοητευμένη, τους είχε δηλώσει κάποτε με σοφότητα μεγάλη «φεντέτα», Φαντασθήτε ότι δεν έχω μιά ώρα δική μου, έντελως δική μου, για να παίξω κι' εγώ με τις κοιλίες μου !...

ένας στρατηγός τον ρώτησε :

—Καταλαβαίνετε τη σημασία των λόγων σας ;

—Βέβαιος, του άπάντησε ο αξιωματικός, και άναλαμβάνω όλη την έπιση.

Έγινε τότε μιά προσεχτική άνάκρισις, μιά δέν άπεκλήρωσε τίποτε. Ο αξιωματικός, ντροπισμένος, έβγαλε το πιστόλι του κι' αυτοκτόνησε, πριν να προλάβη κανείς να τον έμπαλίση. Πέφτοντας όμως παρέσυρε μαζί του και την κινητή ήλεκτρική λάμπα του τραπέζιου. Όταν κατόπιν θέλησαν να την τοποθετήσουν στη θέση της, είδαν κατάπληκτοι ότι στη βάση της ήταν κρυμμένο ένα μικρόφωνο. Κάλεσαν μ' άπόλυτη μυστικότητα έναν ειδικό αξιωματικό, ο οποίος κατάφερε να βρή και να παρακολουθήση τό σήμα. Έφτανε ως τό ύπόγειο ενός σπιτιού, που οι συμμαχοί τό χρησιμοποιούσαν για νοσοκομείο. Έκει κρυβόταν ο Γερμανός κατάσκοπος κι' άκούγε τις συνομιλίες τους. Άπεφασίσαν λοιπόν να κάνουν ένα ψεύτικο συμβούλιο για να τον άνακαλύψουν. Καί πράγματι, την όρισμένη ώρα είδαν μιά άμορφη νοσοκόμα να γλιστράει αθόρυβα στο ύπόγειο. Την συνέλαβαν φυσικά και τότε άνεγνώρισαν κατάπληκτοι ότι ήταν η περίφημη Χέλμα φόν Φόλινγκερ. Η «Χ.26» φημιάζτηκε και έποικειτο να τονφεκισθή την άλλη μέρα. Κατά τη διάρκεια όμως της νύχτας, η στανική γυναικα καθόρθωσε να δραστεύση και να γυρίση πάλι στους συντρόφους της. Η Χέλμα φόν Φόλινγκερ ήταν μορσάο για τον τονφεκισθή, αλλά να δηλητηριασθή από τους ίδιους τους Γερμανούς έχρηστος της, οι οποίοι την έζήλευαν για τό κατορθώματά της. Ο θάνατος της ώστόσο ήταν μεγάλο έδυστύχημα για την Γερμανία.

Το «Τμήμα Υ» της Μυστικής Υπηρεσίας, μετά τον πόλεμο, διέλυθη. Μά ποιος είνε βέβαιος άν δεν ξαναόχισε πάλι να λειτουργή ; Αυτό πάλι μπορούμε να τό διαπιστώσουμε μόνο μετά τό τέλος ενός καινούργιου πολέμου...

ZAN KOAMPI

Αυτές τις σοβαρές δηλώσεις της έσπεισαν φυσικά την άλλη μέρα να τις δημοσιεύσουν όλα τα περιοδικά του Χόλλυγουντ, πράγμα που διασκέδασε πολύ τις μεγάλες «φεντέτες», ή όποιες προτιμούν να παίξουν κι' αυτές, αλλά...με τον έρωτα !...

Η γοητευτική ήθοποιός του κινηματογράφου Ροζίτα Μορένο, δώ και λίγες μέρες, έτέλεσε τους γάμους της μ' έναν απ' τους διευθυντές της «Παράσμου», τον κ. Μελβίλ Α. Σιόερ. Μή νομίσετε ότι αυτοί ο γάμος έγινε για καθαρώς έπαγγελματικούς λόγους. Η Ροζίτα Μορένο δέχτηκε να παντρευθή τον βαθύπλουτο διευθυντή της, γιατί τον άγατούσε τρελλά.

Η βίλλα του Ουίλλιαμ Πόβελ φημιζεται για την κοίτη της, η όποια έχει μόνο τ' όνομα «κοίτης». Στην πραγματικότητα όμως είνε μιά εύρύχωρη και μοντέρνα τραπέζα. Έκει περά ο δημοφιλής «άστέρας» προσκαλεί τους φίλους του και τις θαυμάστριές του και τους άφήνει να ψήσουν μόνοι τους τό φαγητό που τους άρέσει. Φαντάζεσθε λοιπόν τί γίνεται σ' αυτή την τραπέζα. Η περισσότερες όμως πλούσιες γυναικες δεν έξουν να ψήσουν κανένα φαγητό. Έτσι άκούονται να έτοιμάσουν ένα σάντουιτς. Οι άλλες έντοτοις, που φημιζονται στην Άμερική για την ικανότητά τους στις δουλειές του σπιτιού, μαγειρεύουν ύπεροχα φαγητά, που προκαλούν τα ένθουσιώδη σχόλια των θαυμαστριών του Ουίλλιαμ Πόβελ...

Ο Ουάλλας Μπέρν δεν λέει ποτέ ψέμματα. Αυτό τό ξέρουν όλοι στη φιμιοπολι και τους άρέσει να τον περάζουν και να τον στενοχωρούν. Τον άναγκάζουν λοιπόν να δηγήται με κάθε λεπτομέρεια τα διάφορα έξιόλια του Χόλλυγουντ και τα σκάνδαλα που έσπουν κάθε τόσο. Γιατί ο Ουάλλας Μπέρν είνε πάντοτε καλά πληροφορημένος. Πώς τα μαθαίνει όλα αυτά τα μυστικά ; Μυστήριον. Οι φίλοι του λένε ότι είνε από τους ανθρώπους που κερδίζουν την έμπιστοσύνη των γυναικών, ή όποιες τους άνοιγουν πόρθημα την καρδιά τους. Έτσι, χωρίς να τό θέλη, ο Ουάλλας Μπέρν μεταβάλλεται καμιά φορά σε κακή γλώσσα κι' άναστατώνει τους «άστέρους» με τις άποκαλύψεις του.

Τα «Κινηματογραφικά Νέα» της φιμιοπολίσκος δημοσιεύουν την ακόλουθη ένδιαφερόνσα είδησι : Η Μάρι Γουέστ, η «μοιραία γόσσα» του Χόλλυγουντ, μπερδίζει κι' αυτή τη Μάρλεν Ντήτην και κατηγορεί τις τσουλές της. Από δώ και περά θα ντυνεται άνδρικά. Προηγήθηκε μάλιστα στον καλύτερο ρόλο της του Χόλλυγουντ ένα σοφό άνδρικά κοστούμιο.

Αυτός ο νέος έξωφρενισμός της Μάρι Γουέστ έχει ξερελλάνει τους φίλους της, οι όποιοι είνε βέβαιοι ότι τ' άνδρικά ρούχα θα την κάνουν ακόμη πιο γοητευτική και θα της δώσουν πιο μορσάο έπιση. Καθώς βλέπετε, η τρέλλα δεν πάει στα βουνά...

Μή φαντασθήτε ότι οι «άστέρους» είνε δεισιδαίμονες. Κι' όπότε, άναγκάζονται να παραδεχθούν μερικά πράγματα, που είνε πιο παράδοξα. Λένε παραδείγματος χάριν ότι η Γκρέτα Γκαμπό φημι γοησούσα στους «κρίτες» που παίρνουν μαζί της. Έσείς τό πιστεύετε ; Όχι κι' είνενοι. Κι' όμως, ύπόκει να προσάτη παραδειγμά ο διαβολέμενη δηλώση άτυχία του Τζον Τζέιμπερτ. Αυτός ο ήθοποιός είχε παίξει στη «Βασίλισσα Χριστίνα» με την Γκρέτα Γκαμπό κι' είχε μάλιστα, καθώς λέγαν, και μιά πολύ τρυφερή φίλια μαζί της. Όταν εκείνη την έτοχη τον μακαρίζαν, γιατί είχε την έτοιμία ν' άγατηθή από τον «άστέρ» των «άστέρων», από την πιο μεγάλη γόσσα. Όταν όμως τό έδούλο της τελείωσε, ύστερ' από λίγους μήνες, ο Τζον Τζέιμπερτ είδε ότι οι φίλοι του τον είχαν εγκαταλείψει, οι σκηνοθέτες τον είχαν λησιμονήσει και τα «στούντιο» του είχαν κλείσει τις πόρτες τους. Ο Τζον Τζέιμπερτ δεν κατάφερε να ύπογρήνη κανένα συμβούλιο και να παίξη σ' ένα έργο ! Τόση δέ ήταν η στενωπότη του, ώστε για να διασκεδάση, παντρεύτηκε την Βιολέττα Μπρούκ. Μιά δέν γνωστήκε από τη μελαγχολία του. Ο άτυχος «άστέρ» τέλος άρρώσθηκε και κόντεψε να πεθάνη. Κι' άν γλύτισε τό θάνατο, αυτό τό όρελίο στη νέα γυναίκα του, ή όποια έσργασινε ένα μήνα πάνω από τό προσέφαλό του και τον περιποιέτο σάν την καλύτερη νοσοκόμα.

Έχουν λοιπόν άδικο οι «άστέρους» να είνε δεισιδαίμονες και να θεωρούν την Γκρέτα Γκαμπό γοησούσα ; Έσείς τί γνώμη έχετε ;

Οι μηχανικοί κι' οι ήλεκτρολόγοι του Χόλλυγουντ είνε οι μεγαλύτεροι άγριάνθρωποι. Δεν συγκινούνται καθόλου από τις γοητευτικές όμορφες που τους τριγυρίζουν και κιντάνε να κάνουν πάντα τη δουλειά τους. Τον έρωτα δεν έχουν κλείσει έξω από τις πόρτες των «στούντιο». Έσέρετε δέ για ποιά λόγο ; Γιατί δεν έχουν καμιά διάθεσι να χάσουν τη θέση τους. Δεν μπορούν, για την ιδιοτροπία μιας «φεντέτας», ή όποια θέλει να παίξη και να φλερτάη μαζί τους, να θυσιάσουν τό μέλλον τους.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΑΕΛ ΚΙΣ

Μικαέλ σηκώνονταν στις έξη ή ώρα το πρωί. Κι' όπως κάθε μέρα, πλενόταν βιαστικά κι' έπειτα έτρεχε ν' αγοράσει μισή όκά γάλα, σφίγγοντας στο χέρι του τὰ 13 φίλλερς και ξαναγύριζε γρήγορα, γιά νά μή χάσει ούτε στιγμή.

Έπειτα, άναθε στην κουζίνα τὸ καμινέτο κι' όση ώρα έβραζε τὸ γάλα, άλειθε με λίγο γλυκό δυὸ φέτες μαύρου ψωμιού. Έπειτα βερνίκωνε και γυάλιζε τὰ παπούτσια τῆς μητέρας του.

Εβγαζε τὴν κατσαρόλα από τὸ καμινέτο και τὴν πήγαινε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἡ μητέρα του μοίραζε τὸ γάλα σὲ τρία. Έκείνη κι' ὁ μικρὸς ἀδελφός του, ὁ Σάντορ, έπαιρναν τὸ γάλα τους στὸ κρεββάτι. Έπειτα κατέβαιναν και τυνόntonσαν. Ὁ Μικαέλ σαπούνιζε τότε τὸν ἀδελφό του, γιατί ἡ μητέρα του δὲν πρόφταινε. Δούλευε σ' ἓνα κομμωτήριο.

Ὁ Σάντορ έφευγε γιά τὸ σχολεῖο στὶς ὀχτὼ παρά δέκα. Έπαιρνε μαζί του τὴν πλάκα του και τὸ ἀλφαριθμητικό του. Μὰ δὲν περίσσευε ψωμί γιά νά πάρη μιά φέτα στὸ σχολεῖο. Ὁ Μικαέλ τὸν κρατούσε ἀπ' τὸ χέρι.

—Αὔριο, θὰ μπορῆς νά πηγαίνης μόνος σου σχολεῖο, τοῦ εἶπε. Κόττα καλά τὸ δρόμο...

Ὁ μικρὸς πέρασε τὸ κατώφλι τοῦ σχολεῖου και έρριξε μιά ματιά στὸν ἀδελφό του ποῦ έφευγε. Ὁ Μικαέλ πῆγε στὴν ἀγορά γιά τὰ ψώνια. Ἀγόρασε καρόττα γιά τὸ μεσημέρι. Τὸ σάββατο θὰ έφτανε ἄμα αὔριο. Αὔριο έπρεπε ν' αγοράσει σαποῦνι και ποτάσσα γιά τὸ σφουγγάρισμα. Τὸ πρωινὸ γλυκό θὰ έφτανε γιά τρεῖς μέρες. Ἄλλο τόσο θὰ κρατούσε και ἡ ζαχαρή. Καὶ τὸ βούτυρο...

Στὸ βάθος τῆς αὐλῆς έπαίζαν μερικά παιδιά. —Πιάς φωνάζουν! συλλογιόθηκε ὁ Μικαέλ και μπῆκε μέσα στὸ σπίτι του.

Έπλυνε τὴν κουζίνα, έστρωσε τὰ κρεββάτια, έπλυνε τὶς πατάτες και τὰ καρόττα κι' έβαλε τὸν τένερη στὴ φωτιά. Έπειτα μάζεψε τὰ ἀσπρόρουχα ποῦ ἦσαν ἀπλωμένα στὴν κουζίνα. Έπιασε ὕστερα ἓνα ἀπὸ τὰ ἀδεια σκονιά, τὸ κτύπησε παράξενα, τὸ τράβηξε με δύναμη γιά νά δῇ ἀντέχη κι' ἀρχισε νά καθαρίζη τὶς πατάτες. Έπειτα, όταν έτοιμασε τὸ φαγητό, βγήκε γιά νά κἀνὴ μιά βόλτα στὴν πλατεῖα Μπάρος, ποῦ ἦταν κοντὰ στὸ σταθμό.

Σὲ λίγο κτύπησε τὸ ηλεκτρικὸ ρολοὶ τῆς πλατείας: Ὁταν κίόλας μεσημέρι.

Θὰ πρόφταινε ἄραγε τὸ έξπρες; Κάποιος ταξειδιωτῆς θὰ τοῦ έδινε τὴ βαλίτσα του και θάπαιρνε ἔτσι εἰκοσι φίλλερς. Καὶ με εἰκοσι φίλλερς θὰ μπορούσε ν' αγοράσει κρέας...

Ὁ Μικαέλ τράβηξε γιά τὸ σχολεῖο. Ὁ ἀδελφός του τὸν περίμενε στὴν πόρτα. Στὸ γυμνασιό, ὁ Σάντορ έρριξε μιά ματιά στὴ βιτρίνα ἑνὸς χαρτοπωλείου κι' ἀρχισε νά κλαίη.

—Ἡ δασκάλα μοῦ εἶπε πὼς πρέπει νά ἔχω αὔριο τετράδιο... μουρμούρισε.

—Αὔριο... ψιθύρισε ὁ Μικαέλ. Τὸ τετράδιο ἔχει εἰκοσι φίλλερς. Ἀ, πρέπει νά κουβαλήσω μιά βαλίτσα... Έτσι θὰ πάρῃς τὸ τετράδιό.

Στὴν αὐλή, τ' ἄλλα παιδιά έξακολουθοῦσαν νά οὐρλιάζουν.

—Πήγαινε νά παίξης μαζί τους, εἶπε ὁ Μικαέλ στὸν ἀδελφό του. Δὲν εἶνε έτοιμο ἀκόμη τὸ φαί...

Όταν κατόπιν ὁ Σάντορ γύρισε ἀπὸ τὴν αὐλή, ἦταν γεμάτος λάσπες.

—Ω, ἀν δὲν εἶχα τὴ σκοτούρα σου!... φώναξε με πίκρα ὁ Μικαέλ.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀνατρίχασε. Τὰ ἴδια λόγια τοῦ φώναζε κι' αὐτοῦ κάθε μέρη ἡ μητέρα του.

Νά, τὴν περασμένη Πέμπτη,

Ὁ Μικαέλ τράβηξε γιά τὸ σχολεῖο...

τῆς ζήτησε λεφτά.

—Μαμά, δὲν ἔχω πειὰ οὔτε μιά πεντάρα γιά τὸ ψωμί και γιά τὸ γάλα... τῆς εἶπε.

—Ψώνισε βερεσέ, τοῦ ἀπάντησε ἡ μητέρα του ἀπ' τὸ κρεββάτι.

—Μὰ δὲν θὰ μοῦ δώσουν... Έκανε ὁ Μικαέλ.

—Θεέ μου, γιατί με στενοχωρεῖς μ' αὐτὰ τὰ πράγματα, παραινέθηκε ἡ μητέρα του.

Κι' ἔτσι γινόταν κάθε φορά. Μιά νύχτα, ποῦ ὁ Μικαέλ κοιμόταν δίπλα στὸν Σάντορ, ζύπνησε ἄσφανα κι' εἶδε ἓνα ἄγνωστο κοντὰ στὴ μητέρα του.

Ὁ ξένος τότε ἀρχισε νά βλαστημάη. Κάθησε στὸ κρεββάτι, οὐρλιάζε σὰν δαιμονισμένος και τραβοῦσε τὰ μαλλιά τῆς μητέρας του.

—Κύττα τὸ παληόπαιδό σου!... τῆς φώναζε. Θέλει νά με σκοτώσῃ.

Έπειτα, πήδηξε ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἀρχισε νά νύνεται. Ἡ μητέρα τοῦ Μικαέλ έπεσε στὰ πόδια του κι' ἀρχισε νά τὸν παρακαλῇ, με δάκρυα στὰ μάτια, νά μή φύγῃ. Έκείνος όμως βῆκε χτυπώντας τὴν πόρτα πίσω του.

—Ω, ἀν δὲν εἶχα τὴ σκοτούρα σου!... εἶπε τότε ἡ μητέρα τοῦ Μικαέλ.

Κι' ἀρχισε νά κλαίη. Ὑστερα σάπασε ξαφνικά και τοῦ φώναξε:

—Τί με κυττάζεις ἔτσι; Γιατί με τρώς με τὰ μάτια σου; Τί έχεις; Τί έχεις; Γιατί με κυττάζεις ἔτσι;

Τί εἶχε ὁ Μικαέλ; Τίποτε. Τὴν κύτταζε μονάχα, και τίποτε ἄλλο. Τὸ βράδυ, ἡ μητέρα του γύρισε νωρίς κι' έπεσε στὸ κρεββάτι.

—Μαμά, εἶσαι ἄρρωστη; ρώτησε ὁ Μικαέλ.

—Φεύγα ἀπὸ δῶ! τοῦ φώναξε εκείνη. Ἀ, Θεέ μου!... Ἀν δὲν οὐ εἶχα διαρκῶς μπροστά μου... στὸ δρόμο μου...

Οἱ δυὸ ἀδελφοί, φοδισμένοι, έτρωγαν σιωπηλά.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μικαέλ πῆγε τὸ φαί τῆς μητέρας του στὸ κομμωτήριο.

—Δὲν έφερεις ψωμί; τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του.

—Μὰ σοῦ έξωσα, μαμά, δυὸ φέτες σήμερα τὸ πρωί, τῆς ἀπάντησε ὁ Μικαέλ.

—Βλάκα!... Εἶνε τόσο ὦρα τώρα ποῦ τὶς έφαγα...

—Μὰ μαμά, δὲν ἔχει ἄλλο ψωμί!... στέναξε ὁ Μικαέλ και δάκρυσε.

Έπειτα έσκυψε τὸ κεφάλι κι' έφυγε, χωρὶς νά χαιρετήσῃ κανέναν.

Ὁ ἥλιος έγερνε στὴ δύσι. Τὸ βουνὸ Ζεράφ, στὸ βάθος, ἦταν κόκκινο ἀπὸ τὶς φλόγες ποῦ ἀναθάναν στὸν ὄριζον.

—Ἀν ζοῦσε ἀκόμα ὁ πατέρας... Έκανε μόνος τοῦ ὁ Μικαέλ. Μὰ ὁ πατέρας του δὲν ζοῦσε πειὰ. Εἶχε πεθάνει ἐδῶ και τέσσαρα χρόνια στὸ ὄρυγιο.

Αὐτὸ τότε ἡ μητέρα του έπιασε δουλειά κι' ὁ Μικαέλ φρόντιζε γιά τὸ σπίτι. Τὰ εἶχε παρατήσει ὅλα και τὸ σχολεῖο και τὰ βιβλία. Έτσι εἶχε ἀνακουφίσει τὴ μητέρα του θανάτῳ τὰ πάντα, φάνει νά μπορούσε νά εὐχαριστήσῃ τὴν μητέρα του. Γιά τὴν μητέρα του θὰ εἶδνε ἀκόμα και τὴ ζωὴ τοῦ...

Ὁ Μικαέλ ξαφνικά ἀρχισε νά τρέχῃ. Ὁ Σάντορ τὸν περίμενε στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ. Τὸν έμπασε μέσα, τὸν έπλυνε και τὸν κοίμησε.

Έπειτα κάθισε σιωπηλὸς στὴν κουζίνα. Ἦταν καθαρὴ, σφαιρομένη. Τὸ ἴδιο και ἡ κομάρ.

Ὁ Μικαέλ έσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν ἀδελφό του και παρακολοῦθῃς τὸν ὕπνο του. Κι' ἄσφανα ἀρχισε νά κλαίη και γύρισε πάλι στὴν κουζίνα.

Κάθισε τότε στὸ τραπέζι και κύτταξε μ' ἀγωνία ἓναν ὑπερῷο γάντζο ποῦ ἦταν στὸν τοίχο. Κάτω ἀπὸ αὐτὸν τὸν γάντζο, σὲ λίγο...

Κι' ὁ Μικαέλ κύτταξε αὐτὴ τὴ μεριά, χωρὶς νά ξεκολλησῇ ἀπὸ ἐκεῖ τὰ μάτια του.

Και σὰν σὲ δνειρο εἶδε τὴν μητέρα του γονατιστὴ νά παρακαλῇ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 1429)

Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ "ΠΑΧΥΔΕΡΜΟΥ,"

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΧΑΡΤΙΝΕΣ ΟΔΑΛΙΣΚΕΣ

Ἡ περιπέτεια ἑνὸς χοντροῦ. Ἡ σπουδὴ τοῦ Λέυτεν. Ὁ πῶς παράξενος συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς μας. "Ἐνα παχύδερμος" ποῦ ζυγίζει 270 κιλά! Μαρτυρικὲς «κοῦρες». Ὁ Λέυτεν εὐθυμογράφος. Ἐνας μυστηριώδης Δὸν Ζουάν. Ἡ χάρτινες ὀδαλίσκες. Ὁ μεγάλος ἔρως τῆς ζωῆς του. Πὼς ἔγινε ἓνας εὐτυχισμένος σύζυγος, κλπ. κλπ.

ΚΑΝΕΙΣ συγγραφεὺς δὲν ἔχει διηγηθῇ τὰ εἰσαγωγὰ τὸν χοντροῦν με τόσο κέφι και με τόσο χιούμορ, ποῦ εἶνε τραγικὸς τὶς περισσότερες φορές, ὅσο ὁ Γερμανὸς Γαβριήλ-Ἀνδρέας Λέυτεν, ὁ ὁποῖος σὲ ἡλικία 20 χρόνων εἶχε τὴν ἀντιγία νά ζυγίσῃ σωστὰ 165 κιλά.

Ὁ παράξενος αὐτὸς συγγραφεὺς ἐσπούδασε στὴ Δρέσδη, στὸ Καὶνιγκσπεργκ και στὴ Λειψία. Όταν ἐκλείσσε τὰ 35 χρόνια, ὁ Λέυτεν ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Νομικῆς, τῆς Φιλολογίας και τῆς Φιλοσοφίας. Εἶχε σπουδάσει, ὅπως εἶπαμε, σὲ τρία πανεπιστήμια. Μὰ μόλις ῥιχτήκε ἀπὸ τὸν Νέον Κόσμον. Ὁ Ἀνδρέας Λέυτεν δὲν γράφει γιὰ νά κερδίσῃ λεφτά. Εἶνε ἓνας «εὐτυχὴς» εἰσοδηματίας, ἀκριτὰ πλούσιος. Γράφει ὅπως εἶπαμε, γιά τὸν ἑαυτὸν ἄλλο, ἐκπὸς ἀπὸ τὴν ἐξέσκηση τοῦ διηγητορικοῦ ἐπαγγέλματος, ποῦ εἶνε ἀδύνατη γι' αὐτόν.

Ὁ Λέυτεν γράφει τέλος γιατί ἰδὲν μπορεῖ ν' ἀντιβῇ. Τὸ περπάτημα γι' αὐτὸν εἶνε ἓνα ἀνυπόφορο καὶ ἀπερίγραπτο μαρτύριο.

Ὅτε πάλι μπορεῖ νά κἀνὴ περιπάτου με τὸ ἀναισθητικό ἡ με τὴν ἡμέρα. Τὰ τραντάγματά του, τοῦ προσενοῖν τριμεροῦς πανοικεφάλους. Ὅσο γιά τὸ σιδηρόδρομο, αὐτὸς πειὰ τὸν πεθαίνει κυριολεκτικῶς. Περιστὲν δὲ ν' ἀναφέρουμε τὸ διαπύρι: αὐτὸ τοῦ ἀναστατώνει τὴν κηλοφορία τοῦ αἵματος και τὸν ἀφίνει ἡμιθανή. Κάθετα λοιπὸν διαρκῶς. Καὶ ὁ Λέυτεν θεωρεῖ τὸ καθῆκός ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ ἀπαισιότερα διασποστήρια ποῦ μπορεῖ νά ὑποστῇ ὁ ἀνθρώπος. Ὡστόσο, αὐτὸς ὁ τραγικὸς χοντρος, παρ' ὅλα τὰ μαρτύριά του, δὲν χάνει ποτὲ τὸ χέρι του και ὅπως φαίνεται καθαρά ἀπὸ τὸ διότιό του, ἔχει ἓνα χιούμορ ποῦ διασκεδάζει κι' αὐτὸν κι' ὅλον τὸν κόσμον.

Τὸ "Παχύδερμος", καθὼς λέει ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸ του, προσπάθησε, με κάθε τρόπο, ὅπως ἀναφέραμε, νά καταπολεμήσῃ τὸ πάχος του. Στὴν Ἑλβετία σαρκαφύλλισε στὶς Ἀλπες. Στὴν Ὀλλανδία πήγαινε με τὰς ψαρόδες στ' ἀνοιχτὰ γιά τὸ ψάρεμα. Έβρεσε σ' ὅλα τὰ κλίματα, δοκίμασε ὅλα τὰ μεταλλικά νερά, καταδύθηκε τὸν ἑαυτὸ του νά πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα, «κατάπαυ» ἓνα διόκλητρο φαρμακείο με κάθε εἶδος «εὐπεισιώτε» κατὰ τῆς παχυντικῆς καὶ πέραιε μαρτυρικῶς μέρες, χωρὶς νά πῇ οὔτε μιά σταγόνα κοινὸν νεροῦ. Μὰ τίποτε δὲν τὸν ὤφελε. Πάχαινε διαρκῶς.

Τέλος κατέφυγε στὸ ὕστατο μέσον, ποῦ μποροῦσε νά σκοτώσῃ ἀκόμη κι' ἓνα παῖρο. Έκανε σομηδεῖα μάνα. Τὸ ἀποτέλεσμα; Λίγο ἔλαψε νά τρελλαθῇ! Μὰ δὲν ἀνέστη. Δὲν ἔλαψε οὔτε ἓνα κίλό!

Νιστημένος λοιπὸν ὁ δύστυχος Λέυτεν κλείσθηκε σὲ μιά θύλα, στὸ "Αἰχ-στατ κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχισε νά ἀπλόνη τὰ δάκρυα του γιά νά ψαφῇ...

Ὁ Λέυτεν δέληξε νά γίνῃ ἓνας ἀκατανίκητος Δὸν Ζουάν, ὅλ' ἄδρατος, μυστηριώδης, ἀγνωστος!

Μὰ γιά νά διασκεδάσῃ, γιά νά γελάσῃ...

Ὁ Λέυτεν λοιπὸν ἀρχισε νά δημοσιεύῃ εἰρηρὲς ἀγγελίες στὶς ἐφημερίδες ὑπὸντας μιά «εὐγενικὴ ψυχὴ» σὲ γάμο, ἀφοῦ πρῶτα θὰ λάμβανε τὴ φωτογραφία τῆς.

«Τὸ γραφεῖο μου, λίγες μέρες, ὅποτε» ἀπὸ αὐτῆς τὶς ἀγγελίες, μὰς λέει, πλημμύρισε ἀπὸ φωτογραφίες γυναικῶν, κάθε ἡλικίας κάθε γούστου, κάθε χρώματος: λεπτές, χοντρές, «φῶς-μαύρο», ψηλές, μικροκαμωμένες, καλλονές και τέτοια. Κι' ἐγὼ ἔτσι ἔγινα ἓνας Σουλτάνος μ' ἓνα χαρμὶ ἀπᾶν... χάρτινες ὀδαλίσκες!»

Μὰ ἡ περιπέτεια αὐτὴ δὲν σταματοῦσε ἐδῶ πέρα. Ὁ Λέυτεν προκαλοῦσε τὶς φραστέρες στὴ θύλα του γιά νά τὴν γνωρίσῃ. Καὶ ἡ καλλονὲς αὐτῆς έτρεχαν γιά νά γνωρίσουν αὐτὸν τὸν μυστηριώδη Δὸν Ζουάν, αὐτὸν τὸν Ἀπόλλωνα ποῦ σαγήνευε τὶς γυναῖκες με τὰ ἐροτικά γράμματά του. Ὁ Λέυτεν ἦταν κατὰ τὸν ἔσχατον ἀποδοκίμιον ἀποκαλύψαν. Τὶς δεχόταν λοιπὸν, τὶς ἐπισκεπτοῦτο και τέλος, όταν ἐφθασε ἡ μοιραία στιγμή, τοῦς ἐξωμολογεῖτο με χίλιες δυὸ προσυλάξεις, ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ πολυθρόνητος Δὸν Ζουάν. Ἡ ὑποθήκη γυναικῶν του έπεσαν τότε ἀπὸ τὰ σύννεφα μ' ἓνα οὐρλιασμα φρίκης και λιποθυμοῦσαν ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἀπογοήτευση.

Μιά μέρα, μιά ἀπὸ αὐτῆς, ἀληθινὸ «φαινόμενο», μιά μικρὴ και χαριτωμένη γυναικούλα, δὲν τρώμαξε διόλου, όταν ὁ Λέυτεν τῆς ἀποκάλυψε, ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ... Ἀπόλλων. Ἀντιθέτως μάλιστα τὸν συνεχάρη και δέχτηκε νά δεπνήσῃ μαζί του και νά μείνῃ λίγες μέρες στὴ θύλα του. Ὁ Λέυτεν τότε, κατενθουσιασμένος, θέλησε νά ξαφανίσῃ κάθε φωτογραφία γυναικῶς ποῦ ὑπῆρχε στὴ θύλα του. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐφάρξε στὴ φωτιά λίες τὶς... χάρτινες ὀδαλίσκες του, ἀνέθηκε σὲ μιά πολυθρόνα γιά νά ξεκουρῇ τὸ κάδρο τῆς Μαντάμ ντε Πομπαντούρ, ποῦ ἦταν γι' αὐτὸν ἡ ἰδανικὴ γυναῖκα!..

Μὰ εἶχε ξεχάσει ὅτι ἦταν ἓνα ἀποῖσια χοντροῦ ἐπαυδερμοῦ, κι' ὅπως ἦταν ἐπᾶμένο, ἡ πολυθρόνα δοῦλιασε και τὸ κάδρο βρέθηκε γύρω στὸ λαῖμό του σάν... στερᾶν!

Τὸ ἐπιστόδιο αὐτὸ διασκεδᾶσε τὴν καλεσμένη του, ἡ ὁποία ἐσπενσε νά τὸν βοηθήσῃ και χωρὶς νά τὸ θέλῃ, βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Λέυτεν, ὅποτε, ἀπὸ λίγες μέρες τὴν παντρεύτηκε, τρελλὸς ἀπὸ τὴν εὐτυχία του και τὴν γὰρ του!

Αὐτὸ τότε ὁ Λέυτεν ἐξυμνήσθηκε. «Χωρὶς αὐτὴν, γράφει, θὰ ἦσαν ἓνας ἀνάτηρος, ἓνας δύστυχος ὁ τραγικότερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐνὸς τῶρα μαζί τῆς, ὅπως θυμοῦμαι τὴ ζωὴ, ἀδιάφορο ἀν δὲν ἔχω χάσει οὔτε ἓνα δριῖμ ἀπὸ τὸ δόρος μου!»

Ἀναρωτιέται ὅμως κανεὶς πὼς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα. Τὴν ἐξηγεῖται τοῦ μὰς τὴν δίνει ὁ ἴδιος ὁ Λέυτεν.

«Μιά μέρα, ρώτησα ξαφνικά τὴν γυναῖκα μου:

— Μὰ γιά πὲς μου: μ' ἀγάπῃς; ὁ ἡμέρα, ἐγὼ, ὅπως εἶμαι!

—Βέβαια, σ' ἀγαπᾶ! Μοῦ ἀπάντησε. Ἀλλ' αὐδὲ δὲν θὰ δεχόμουν νά σε παντρευθῶ.

— Μὰ τί σ' ἀρέσει σὲ μένα; ἀπόρησα.

—Ω, ἔκανε, ὁ ἔρως εἶνε τὸσο παράξενος. Μὴ ζητεῖς νά ἐξηγήσῃς τὸν ἔρωτά μας...

—Κι' ὅμως ἐπέμενε, δὲν μπορεῖ, θὰ ἀπάσῃ κάποια ἐξηγήσις...

—Ἐ, νά, ὑπόλαβε κάποια...

Κι' ἀφοῦ με κύτταξε βαθύτα στὰ μάτια, ἀρπάξε τὰ κατὰμαρκα κι' ὁμοσφα μαλλιά τῆς και με μιά ἀπότομη κἀνῃ τὰ... ξεροῦλας!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1429)

Ἡ πολυθρόνα βούλιαξε και τὸ κάδρο βρέθηκε γύρω στὸ λαῖμό τοῦ Λέυτεν σάν... στερᾶν!

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Η ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ε'. Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΟΡΑΣΕΩΣ

Ποιός είναι, αλήθεια, ο ρόλος της όρασης στον έρωτα; Η λαϊκή μούσα τον δρίζει ως παθόν, πρωτίστον, όταν μας λέει:

«Από τα μάτια πίνετε
Στα χείλη κατεβαίνει...»

Και μ' αυτήν συμφορμή και ο Σωκράτης, που μίς δοκίμασε ότι: «Ο έρωτας γεννιέται, ζή και πεθαίνει στα μάτια». Από το άλλο μέρος, όσο έχουν ασχοληθεί με το μυστήριο της κατακτησεως της γυναίκας, συμφωνούν απόλυτα με τη διαπίστωση της υποβλητικής δυνάμεως των ματιών του Δόν Ζουάν. Ο κατακτητής μπορεί να μην είναι όμορφος, δεν μπορεί όμως να μην έχει όμορφα μάτια, γεμάτα λάμψη και έκφραση — μάτια εμογιητικά. Το βλέμμα του μανιάνει τα δάδη της γυναίκας, η οποία, κατακτά όλα τα κίνητρα της, ισορροπεί τους διαταγμούς της και τελικά τη γυναίκα μ' ένα λεπτό φωτεινό δίχτυ — το μαγνητικό φως — στο της γοητείας του. Η επιστήμη όμως εξετάζει το ρόλο της όρασης σ' όλη τη γενικότητά του, σ' όλες τις εκδηλώσεις, τις σχετικές με την ερωτική λειτουργία. Κατ' αυτήν η όραση είναι μία αίσθηση, που ανεπάρχη τελευταία και είναι ανώτερη απ' όλες τις άλλες αισθήσεις, γιατί τις τελειώνει και τις συνδέει. Ακούτε έναν ήχο: Πόσο τελειότερη είναι η εντύπωσή σας, όμως, όταν βλέπετε και από πού προέρχεται! Το ίδιο και όταν πίνετε κάτι ή εντύπωσή σας είναι πολύ τελειότερη, όταν βλέπετε αυτό που πίνετε. Από το άλλο μέρος η όραση συνδέει όλες τις άλλες αισθήσεις:

«Ένα κάτι που βλέπετε, είναι περίπου σαν να το πίνετε» καταλαβαίνετε άμεσα αν η επιφάνειά του είναι λεία ή ανώμαλη, όπως θα εξηγήθουν, αϊφνης, ένας τυφλός μόνον όταν θα το έπαινε: επίσης αν είναι βαρύ ή ελαφρύ σαν να το σπρώχνετε. Και όλα αυτά χωρίς να εγγίσσετε το αντικείμενο. Η όραση είναι η αίσθηση, στην οποία απευθύνεται πρώτα-πρώτα το αντικείμενο του έρωτος. Με τα μάτια λειτουργεί πρώτα η φυσική επιλογή — δηλαδή με τα μάτια διαλέγει ο άνθρωπος και η γυναίκα το αντικείμενο του πάθου των: «Η όραση — λέει ο Μαντεγάντσα — είναι ο πρώτος υπηρέτης της διαφοράς. Κι' ενώ εκλεπτύνει τον λόγο και αμείβει από το πάθος την χοντροκομμένη ήδυνάμεια, εξυπνώνει τους ερωτευμένους στις πλέον υψηλές για τον άνθρωπο σφαίρες. Η αλήθεια, για να ικανοποιηθεί, χρειάζεται να δώσει τα φρούτα, που σκεπάζουν τις όμορφες. Η όραση δεν έχει ανάγκη ν' απογοητευτεί το αντικείμενο που βλέπει: Το φως της πλημμυρίζει κάθε τι με το μικροσκοπικό και το σιμωρό, διαπερνά τα πιο σημαντικά πράγματα και τη κάνει διαφανή» κι' ενώ προσβλέπει, διαβλέπει, ανακαλύπτει, μαρτυρεί, αναλύει, μετρά, παραβάλλει, χειρίζεται μ' απερίγραπτη ευστοχία όλα τα στοιχεία του αισθητικού κόσμου.

Στην βάση απευθύνεται η όμορφη — το μεγάλο δόλωμα του έρωτος. «Αλλά τι είναι όμορφη; Θα χαθούμε σ' ατέλειαντες συνθήκες, αν επιχειρήσουμε να την προσδιορίσουμε επιστημονικά. Οι σοφοί, για την ώρα, δεν τα κατάφεραν να την ορίσουν. Αλλά, επί τέλους, αν δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε στο τι εστί όμορφη, βλαβερή είναι ένα όμορφο ποίη, ένα όμορφο λουλούδι, μία όμορφη γυναίκα. Η επιστημονική έρευνα έχει φθάσει σ' αυτό το κεφάλαιο, στο συμπέρασμα, ότι δηλ η όμορφη μέσα στη φύση εξυπηρετεί τον έρωτα — και μόνον αυτόν — το ένστικτο της αναπαραγωγής. Τα λουλούδια χρώματα των λουλουδιών δεν έχουν άλλο λόγο ύπαρξης από το να προσελκύουν τα έντομα που θα τα γονιμοποιήσουν. Το όμορφο πέρασμα των πουλιών — κατά κανόνα — όμορφα έχουν τα φωτεινότερα πτερά — είναι για να θυμωθούν το θηλυκό και να το κατακτήσουν.

Γερμανός φυσιοδίφης αναφέρει για μερικά πουλιά στα δάση των

Ινδιών, που τ' άρσενικά τον στήνουν χορό γύρω από τους κορμούς, στις ρίζες των δένδρων, μ' άνοχη, τα ελκυστικά πτερά τους, ενώ τα θηλυκά, άνηκοι, μαζωμένα, βλέπουν το χορό και διαλέγουν. Επειδή η ανάγκη της όμορφης για τον έρωτα, ώστε υπάρχουν πουλιά που εξοραίζουν τον τόπο των έρωτων τους, αφού δεν μπορούν να γίνουν όμορφα τα ίδια.

Ο Ντάρβιν αναφέρει την περίπτωση ενός τέτοιου πουλιού της Αυστραλίας: Το πτηνολογικό του όνομα είναι *Amphizotis Isparta*. Είναι πολύ άσχημο πουλί και ποίησε μάλιστα συνείδηση της άσχημης του. Όταν έρθη ο καφός των έρωτων του μαζεύει από τις πέτρες — κι κοντά στη θέαση — όμορφα κοχύλια, όπως και λουλούδια και μ' αυτά στολίζει τη φωλιά του. Φτιάχνει, δηλαδή, ένα είδος κολοβάτης γκαρσονιέρας, όπου οδηγεί το θηλυκό και το κατακτά. Η όραση, με την οποία μαγνητίζει και μαγείη η όμορφη, στην απευθύνεται κατά πρώτον λόγον και η όμορφη της γυναίκας: Στο μύτι απευθύνονται τα όμορφα, στίλβνα μιλιά, στο μάτι το όμορφο δροσφό, απλάστο δέγμα: στο μάτι τα ρόδινα μάγουλα σ' αυτό τα κοραλλένια χείλη και τ' άδρα στήνη και τα καθορισμένα πόδια, και τα γαργαλημένα μπράτσα και ο εικαστικός κορμός και οι ελκυστικοί λαγώνες...

Αλλά σ' ε' συνίσταται και η όραση, κατά βάθος η όμορφη δ' αν είναι — η όμορφη της γυναίκας; Υπόχρον ε' πιστοποιούν, όπως ο Έλλας και ο Στράβων, που προσέλαβαν να προσδιορίσουν αυτή την όμορφη, με καθαρές επιστημονικές έρευνες. Εμάς εμείς όλα τα δοκίμασα βλουν των φίλων, όλων των λαών και όλων των εποχών, ταπεινά, έχω πει, όπου συνήθει η αναπροσαρμογή ή όμορφη τις γυναίκες. Τα χαρακτηριστικά της είναι παντού τα ίδια: Μιλιά, στίλβνα κι' άφθονα, χείλη κατακαμένα, δέγμα διάφανο και δροσφό, μιλία ζορρά, δάντια κανονικά, εμμένα το σώματος. Τι εξαράζουν ε' αυτά; Υγεία και μόνον υγεία. Η όμορφη είναι υγεία. Το άρρεν έλκεται από την όμορφη γυναίκα, διότι αυτή είναι κατάλληλη για την τελειότερη αναπαραγωγή του είδους. Ο δόκτωρ Στράβων μάλιστα πη έμεινε σ' όλες κι' όλες τις άλλες φύλες, όπως της λευκής, ανεαίμης, οι όλες διασπορούνται όμορφα: γυναίκες, σ' αυτές τις φύλες, πληθαίνουν το ιδανικό της όμορφης λευκής. Έχουν, εκτός των άλλων, ορμόνες λαγώνες, δηλαδή ανεπαισθητικές. Αυτό το τελευταίο είναι πολύ σημαντικό, γιατί ανεπαισθητικοί λαγώνες σημαίνουν ερωτική λεηλασία και φέρη στον κόσμο άριστο παιδί. Και η όμορφη του άνδρος; Κι' αυτή συνίσταται στην υγεία και μάλιστα στην ανώτερη έκφραση της: Τη δύναμη, τη δύναμη. Όσο πιο δυνατός, δηλ. πολύ συχνά η δύναμη, που αγαπούν άσχημες, καχεκτικές ή σηματομενές και άνδρες διάσημοι. Ο Ντεκάρ συμπαινόσε τις αλλοθούρες, γιατί η φύση τον ερωμένη αλλοθούρες. Άλλοι υπαινιχθούν — για τον ίδιο λόγο — τις θλογιστικές. Άλλοι αυτές είναι εξαίρετες, που δεν κινούνται τον κανόνα.

Ο Σαμυράς έξηγει θαυμάσια τον έρωτα στις άσχημες: «Όταν η άσχημη αγαπητή — λέει — αυτό θα γίνει από κάποια γυναική ιδιότητα που έρωστού ή από κοινές χάρες». Η άσχημη, δηλαδή, δεν είναι άπλητος φυσικός οργάνος και ισοφάτος: η γυναίκα έχει κοινές χάρες που δεν μπορεί να τις εκτιμήσουμε, έμεις, που δεν τις βλέπουμε και δεν τις ξέρουμε. Η όμορφη είναι αναγκαία στον έρωτα — και μόνον αυτόν — το ένστικτο της αναπαραγωγής. Τα λουλούδια χρώματα των λουλουδιών δεν έχουν άλλο λόγο ύπαρξης από το να προσελκύουν τα έντομα που θα τα γονιμοποιήσουν. Το όμορφο πέρασμα των πουλιών — κατά κανόνα — όμορφα έχουν τα φωτεινότερα πτερά — είναι για να θυμωθούν το θηλυκό και να το κατακτήσουν.

Γερμανός φυσιοδίφης αναφέρει για μερικά πουλιά στα δάση των

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' αφήγησιν του συντρόφου του ήρωϊκού κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μέρες αυτές υπήρξαν για τον ήρωϊκό κλέφτη μαρτυρικές. Τον έκαψε, τον έλυσε ο πυρετός. Τον βασάνιζε η δίψα. Ο αδερφός του τούβαζε βρεγμένα πανιά στο κεφάλι, μη φεύγοντας στιγμή από κοντά του, μη κλείνοντας μάτι, έχοντας συγχρόνως τεταμένο το αυτί του μήπως παρουσιασθή κανένας εραφικός κίνδυνος. Κατά το διάστημα αυτό τρώφια απ' το κοντινό μοναστήρι. Μονάχα δε ο ήγούμενος του μονατηριού κι' ο τσάπας που φύλαγε τα ζωντανά της μονής ξέρανε το μυστικό καταφύγιο του άρρωστου κλέφτη, εκτός των παλληκαριών του.

Η σπηλιά, μέσα στην οποία τυραγνίστηκε σκληρά ο Κατσαντώνης απ' την φρικτή του αρρώστεια, δεν ήταν παρά μιάς δρασκέλης τόπος. Ορβις δεν μπορούσε να σταθή κανείς μέσα σ' αυτή. Ήταν όμως καλά προφυλαγμένη και δεν μπορούσε να την ανακαλύψη κανένας εύκολα. Καί σήμερα ακόμα τη λέει «Σπηλιά του Κατσαντώνη» οι χωριάτες των μερών αυτών.

Λίγο πιο κάτω απ' τη σπηλιά έτρεχε μία κρυσταλλένια πηγή. Στην πηγή αυτή κατηφόριζε ο αδερφός του Κατσαντώνη κι' έπαιρνε παγωμένο νερό για να δροσίση τη φλόγα του πυρετού του άρρωστου κλέφτη. Διηγούνται μάλιστα σχετικά και το εξής συγκινητικό περιστατικό, που δείχνει τη μεγάλη αδελφική αγάπη που συνέδεε τους Κατσαντώνηδες:

Τις μέρες που ο Κατσαντώνης ένοιωθε τον έαυτο του κάπως καλύτερα, σκοντάωνε και κατηφόριζε προς την πηγή για να τον χτυπήση ο καθαρός αέρας, να πιη ύστερα νεράκι και να συνέρθη.

Μά ήταν πολύ αδυνατιμένος. Ο δόλος στεκότανε στα πόδια του. Ο αδερφός του τον βοηθούσε να κατηφορίση ως την πηγή. Μά έπειδη κατηφόριζε χωρίς τσαρούχια και το μονοπάτι ήταν κακοτράχαλο, ο Χασιώτης βοήθε τον τόπο να κινή το κτηφόρο εικόλο κι' ανώδυνο. Μάελλε διασκή άσκέτες ποδιές κι' έστρωσε μ' αυτές το μονοπάτι, κάτω ως την πηγή, τις ημέρες που έπρόκειτο να κατέβη ο άρρωστος!...

Έτσι περνούσαν η μέρες. Η άρρώστια του Κατσαντώνη τραβούσε το μάκρου. Τον είχε λυώσει, τον είχε βασάνισε φρικτά. Τ' αδέρφια του σκέπταναν τότε να τον μεταφέρουν στη Λευκάδα. Θά τον νοσήλευε εκεί Εδρωπάος γιατρός και θά ξανάβρισκε την υγεία του.

Μά πριν προφτάσουν να πραγματοποιήσουν τη σκέψη τους αυτή, πλάκωσε μαύρη κι' αδυσώπητη ή σφοδρά.

Ήταν Αύγουστος. Ο Άγιος Μουχουρτάρης γύριζε με τους Αρβανίτες του στα μέρη αυτά, ψάχνοντας παντού για τον Κατσαντώνη. Τον παραέβλεπε και τον έβαζε σ' υποψίες το γεγονός της εξαφανίσεως του άτρομητου κλέφτη. Γύριζε λοιπόν στα χωριά και ρωτούσε τους χωριάτες για να μάθη πού βρίσκεται ο Έλληνας καπετάνιος.

Μά οι χωρικοί σιωπούσαν. Σιωπούσαν, γιατί δεν ξέρανε τίποτα. Είχε διαδοθή πως ο Κατσαντώνης ήταν άρρωστος, μα κα-

μύτων της υγείας, στα μάγουλα και στα χείλη; Όσο δεν μπορεί και η όμορφη να προσδιορισθή και να φιλιασθή μέσα σ' όμορφες ανατομικές αναλογίες και χρωματισμένες επιφάνειες. Είναι και έκφραση — και από πάντων έκφραση ζωής και ενεργείας. Η ζωντανή γυναίκα τραβούν τους άνδρες και όταν ακόμη δεν είναι πρόθυμα καλλωπισμένη. Ο δε Ντ' Αιναντισιο έφθασε να πη, ότι αγαπούμε τις γυναίκες όχι για ό,τι έχουν, αλλά από πάντων για ό,τι τους λείπει. Άλλά ο Έταλός ποιητής κάνει φιλολογία, που δεν έχει καμιά θεσί σ' αυτήν την στήλη.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΗΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ΣΤΑΣ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Ε' ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΟΣ

που σ'ας χαρίζει το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Η ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ

του Α. ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

Επίσης συνεχίζεται η διανομή των Α', Β', Γ' και Δ' βιβλίων μας:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», του Άλφ. Κάρο, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Δουμά υιού, η «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του Άββα Πρεβό και η «ΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου.

Παρακαλούνται οι αναγνώστες των περιοδικών μας να σπεύσουν να παραλάβουν τα βιβλία των εγκαίρως, διότι η ζήτηση είναι μεγάλη και πρωτοφανής και δεν είναι άσπιαν να εξαντληθούν εντός ολίγων ημερών και αι 20 χιλιάδες τόμων που ετοιμάσαμε.

νένας δεν ήξερε το μέρος που κρυβότανε.

Ο Άγιος Μουχουρτάρης δεν απέλπιστηκε. Έξακολούθησε τις έρευνές του, ως πού βρέθηκε ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ.

«Άλλοίμονο!... Βρέθηκε άνθρωπος πρόθυμος να μαρτυρήσει το καταφύγιο του Κατσαντώνη.

Κι' ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν Τούρκος, δεν ήταν Αρβανίτης. Ήταν Έλληνας, ήταν χριστιανός!...

Στ' Αγραφα ή παράδοσι αναφέρει ότι ο προδότης του Κατσαντώνη ήταν ο τσοπάνος της κοντινής στη σπηλιά μονής. Αυτός πήγαινε συχνά γάλα για τον άρρωστο κι' άλλα τρόφιμα στη σπηλιά κι' ήξερε το μυστικό.

Ο σύντροφος και συμπολεμιστής του Κατσαντώνη, ο Φριγγίστας δεν συμφωνεί με την παράδοσι. Κατά την αφήγησή του, που δημοσιεύτηκε σ' βιβλίο σ' 1862, τον Κατσαντώνη τον πρόδωσε ο Έλληνας γεωργός Γιάννης Γκούλιας.

Ποιά είναι η αλήθεια σχετικά με το θλιβερό αυτό περιστατικό; Κανένας δεν μπορεί να το πη με βεβαιότητα. Πάντως είναι εξακριβωμένα ότι ο προδότης ήταν χριστιανός. Αιώνιο ανάθεμα ε'σ βαρβαρή την ψυχή του!...

Μόλις ο Άγιος Μουχουρτάρης έμαθε το καταφύγιο του Κατσαντώνη, πήγε να πετάξη απ' τη χαρά του. Είχε τετρακόσιους Αρβανίτες μαζί του. Τον Κατσαντώνη, άρρωστο βαρειά, τον φυλάγανε μονάχα πέντε παλληκάρια του κι' ο Χασιώτης.

Χωρίς λοιπόν να χάση καιρό ο Μουχουρτάρης, πήρε τους άνδρες του και τράβηξε γρήγορα-γρήγορα για τη σπηλιά του Κατσαντώνη, την οποία περικύκλωσε από όλες τις μεριές.

Τη γλυκοχαραυγή της ημέρας αυτής, της μοιραίας και θλιβερής, ο Κατσαντώνης είχε ξυπνήσει εξαφνικά από ένα κακό όνειρο που είδε.

Ανασκήθηκε στο στρώμα του και κύτταξε γύρω του. Τα μάτια του ήταν άνοιμα θολά απ' τον ύπνο. Μέσα στη σπηλιά απλωνόταν σκοτάδι την ώρα αυτή του γλυκοχαράγματος. Όσοσο ο άρρωστος καπετάνιος διέκρινε εύντιους γύρω του, τον αδελφό του Χασιώτη και τους άλλους πέντε συντρόφους του.

Ο Χασιώτης τον πλησίασε και τον ρώτησε με στοργή:

—Τι τρέχει, Αντώνη; Γιατί ξύπνησε τόσο πρωί; Δεν βγήκε ακόμα ο ήλιος...

Πραγματικά έξω μόλις ροζήχαιζε, όπως είπαμε. Ακουγόταν ο κακοί που λαλούσαν στις πλαγιές.

Ο Κατσαντώνης γύρισε στο Χασιώτη και του αποκρίθηκε:

—Είδα ένα κακό όνειρο, όρε Χασιώτη.

—Μη σουρίζεις τα όνειρα, αδερφέ μου. Άρρωστος είσαι και σ'αυτά φέρνει ο πυρετός.

Ο Κατσαντώνης κούνησε το κεφάλι του, μ' έγνοια.

—Το όνειρο ήταν γροιστικό, είπε ανατενάζοντας. Ήταν όνειρο της χαραυγής και θά στρέξη γρήγορα...

Ο Χασιώτης και τ' άλλα παλληκάρια άκούσαν τα λόγια του καπετάνιου τους, χωρίς να βγάσουν μιλιά.

—Νεφρευτικά, συνέχισε την κουβέντα του ο Κατσαντώνης, πως πέραγα ένα ποτάμι θολό και ματαμένο...

—Στις σφύρες και στους γκρεμούς να πάη, το έρμολ μουρμούρισε ο Χασιώτης.

—Κακό όνειρο! είπε ο Κατσαντώνης.

—Όχι, καπετάνιε, τον έκοψε ένα απ' τα παλληκάρια του. Τ' όνειρο ποδές φανερώνει την άρρώστειά σου. Αυτή ή μαύρη άρρώστεια που σε κάρφωσε στο στρώμα είναι το θολό ποτάμι.

Ο άρρωστος κλέφτης κούνησε λυπημένα το κεφάλι του και είπε:

—Δεν το ξεγύατε καλά. Γιατί τ' όνειρο έχει, τ' αναθεματισμένο, και συνέχεια. Το ποτάμι ποδές στον ύπνο μου δεν μπόρεσε να το περάσω! Κι' αυτό είναι κακό σημάδι, όρε. Είναι μήνυμα θανάτου!

(Ακολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΟΥΦΛΙ

Όταν — δεν είχε και πολύς καιρός — ήμουν στο Σουφλί, μου έδειξαν ένα μεσημέρι κάποιον άνθρωπο μεσόκοπο, κακοντυμένο, λερωμένο, με κομμένα τα μαλλιά «έν χορ» και πρόσωπο γεμάτο και φουσκωμένο από αμία και ύγεια.

— Είπε ο Γιάννης, μου είπαν.

— Πού; Γιάννης; ρώτησα.

— Ο μοναδικός τίπος του Σουφλίου!...

Ο Γιάννης

Ήταν παλιός σιδηροδρομικός υπάλληλος, όταν ένα πρωί τον έπιασε η μούρα!

Έβλεπε τα τραίνα να πηγαίνουν και να έρχονται, με την ίδια τάξη και ακρίβεια, στην ίδια ώρα και με την ίδια ταχύτητα, κάθε μέρα ήναμι άσφαλτος, αναλλοίωτος, πληκτικός, άναρως δεσμευμένα από τις μηχανικές εμπνεύσεις του ανθρώπου, παρ' όλους τους θυμούς και τα πυρήνια φρονημάτων τους!...

Ρουτίνα, δηλαδή!...

Δουλειά τακτοποιημένη, ή ίδια πάντοτε, πάντοτε άναρη!...

Και τότε ο Γιάννης σκέφτηκε να δώσει κάποια ποικιλία στη ζωή, κάποια ελευθερία στα σιδηρένια μεγαθήρια των μηχανών και κάποια αλλαγή προτύπου σ' όλη εκείνη τη συναρμολογημένη με θάυμα στη ακρίβεια δουλειά!...

— Τι διάβολο!... σκέφτηκε. Κάθε πέντε το απόγευμα πρέπει να ξεκινάει ακριβώς το τραίνο για την Έδεσσα. Στις 7, κάθε πρωί, να φεύγει για το Μοναστήρι. Στις 11 τη νύχτα ν' αναχωρήσει για την Αθήνα και στις πέντε για την Κομοτηνή. Ακριβώς... Ούτε ένα λεπτό άπάνω, ούτε ένα παρακάτω! Ζωή περιχαρτωμένη!... Κι' αυτός μια βίδα σ' όλη αυτή τη μηχανή!... Γιατί να μη δώσει λοιπόν νέες κατευθύνσεις, γιατί να μη χαράξει νέα δρόμα διαδρομών και να βάλει ελευθερία δράσεως στο χαλδώνιο αυτό ποτάμι, που κυλάει άπάνω στις δύο σιδηρένες του γραμμές!...

Πάνει λοιπόν μια ημέρα τα κλειδιά των σιδηρέων δρόμων, την ώρα που θα ξεκινούσαν ή άμαξοστοιχίες, και δίνει το σύνθημα της αλλαγής. Άλλαγή σ' όλα!...

— Σό, που ήσουν για την Αθήνα, τράβα κατά το Μοναστήρι σήμερα!... Σό, που ήσουν για τη Δράμα, τράβα κατά τη Γενεύη!... Και σό, βοέ μηχανή, που ήσουν για το Μοναστήρι, πήγαινε άπάνω στο Τσίφν!...

Υπετάγη όλο το Σουφλί!...

Μου φάνηκε παράξενο, πώς το «μετρομημένο» και συντηρητικό Σουφλί έχει έναν «τίπο». Φανταζόμουν όλους τους ανθρώπους του τόπου, ταπεινούς, τραδόντας διόσια και κανονικά, με τον ίδιο ρυθμό, στην εργασία τους, χωρίς σπασμούς, έννοιση, έξάψεις, παρσκαλίες και άνωμαλίας έσωτερικιάς!...

Άλλά ο Γιάννης έμφανίστηκε ως ζώσα απόδειξη του έναντίου.

Και μου είπαν την ιστορία του

των μεγάλων επρωτοπόρων, τδ...άκαταλόγιστον, και άφέντη έλειθερος, άπολυθείς μοναχά από τη θέσι του.

Έπειδή δέ είχε και έτών πολλών ύπηρεσία, πήρε και μια σύνταξη, κάπου δυό χιλιάδων δραχμών και παραπάνω, τδ μήνα.

Ο Γιάννης πήρε τη σύνταξή του και πήγε στο Σουφλί, ιδιαιτέρα του, καθώς φάνεται, πατρίδα.

Έκει τρώει και πίνει, τις πρώτες ημέρες κάθε μηνός, όλη του τη σύνταξη, κι' έπειτα επιβάλλει στους πατριώτες του εισφορές καταναγκαστικές, για να ζήσει!... Και να καλοζήσει μάλιστα!...

Και το Σουφλί πληρώνει δόγγυστα τδ φόρο του...

Άλλά κινδύνισε άρκετά ο Γιάννης, όσπου να κάνει την πατρίδα του...φόρου ύποτελή σ' αυτόν.

Όταν πρωτοπήγε στο Σουφλί, βρήκε εκεί έναν άλλο τρελλό, Γιάννη κι' εκείνον, νεώμενον και άθθεντευόντα έπάνω στην πόλη, καταγόμενον όμωσ από τη γειτονική Κουρνοφωλιά.

Ο Γιάννης πιάστηκε και φυλακίστηκε...

Μιά - δυό ημέρες, κι' άρχισε ο Γιάννης να στενοχωρείται. Από κύριο και δυνάσται δεν μπορούν να βασιλεύουν στην ίδια πόλη.

— Δυό κεφάλια σ' ένα κρεβάτι ή σ' ένα στέμμα, δεν χωρούν!...

Πάνει λοιπόν μια μέρα τόν...συνάδελφό του σ' ένα στενό και τόν άρχίζει στις γροθιές, στις φάτες και στις κλωτσιές!...

— Άκουσε δώ, τού λέει. Από Γιάννης κι' ο δυό παλαβοί δεν χωράμε στο Σουφλί!... Η γη ή έπί ήνας από τούς δυό, πρέπει να φύγει! Κι' έπειδή ήμν είμαι ντόπιος και σ' είσαι από την Κουρνοφωλιά, να γκρεμισασις τήν άμέσως, γιατί θά σου άλλαξω τόν άδρόστομο!...

Είδε κι' άπόδειξέ ο άλλος ο μουρλός, πήρε τα κορέλια του και τα σκακουλία του, τδ θρόνο του και τδ σκήπτρο του, τη μακρύα του τη μαγγορούα δηλαδή, και τράβηξε για την Κουρνοφωλιά, όπου έστησε τδ κράτος του και πάλι.

Πού να σταθί πλέον και να ξαναπατήσθ άλλος «Γιάννης» στο Σουφλί!...

Ένας μόνον αθένης, ένας μονάχα «έξυπνος», ο «ένας» Γιάννης, ο έντάτος!...

Μερικοί, στην άρχή, πνεύματα αντίδραστικά φάνεται και άπίστα, δεν θέλουν να ύπαχθούν στους νόμους και στις διαταγές τού νέου Γιάννη. Μά φάγαν μερικά λιθάρια τη νύχτα στο κεφάλι, καθώς πήγαιναν στα σπίτια τους, και... συμμορφωθήκαν.

Κι' από τότε έμεινε μόνος αθένης και έννάστης στο Σουφλί ο Γιάννης.

— Τι διάβολο, όλο την ίδια γραμμή θά τραβά ή ζωή, όπως και στα τράινα, στο Σουφλί!... Τόν ίδιο ρυθμό, την ίδια τάξη;... Άς γυρίσει κι' άνάποδα!...

Και την έγύρισεν ο Γιάννης, όπως τδ τραίνα μια φορά, άπάνω σ' άλλο έρδω, σε μια άλλη γραμμή. Στη γραμμή που θέλει ένας μοναχά, αυτός, και κανένας άλλος!... Ο «ένας», ο «μόνος» και φωναδικός, ο Γιάννης ο τρελλός!...

Ο άλλος Γιάννης έφυγε και έστησε τδ θρόνο του στη γειτονική Κουρνοφωλιά!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια έπ. τού προηγούμενου)

ΜΑ ή ύγεια του τδ επέτρεπε, ο Βερλαίν σηκωνόταν από τδ κρεβάτι του και έκτελούσε καθήκοντα πυργοδεσπότη, που δέχεται τούς καλεσμένους του. Πυργοδεσπότης στόν πυργο της αθλιότητος!...

Τδ καλοκαίρι, ή συγκέντρώσεις αυτές γινόντουσαν στην αυλή, κάτω από τδ δένδρο. Στη σκιά ένός πλατάνου, καθόταν ο Βερλαίν ο ίδιος, ο διδάσκαλος με τδ Σωκρατικό πρόσωπο. Έτσι, ή άναμνήσεις της Άκαδημίας τού Πλάτωνα ξαναόσταν κάτω από τόν γορφό ούρανό τού Παρισιού.

Πολλοί διάσημοι καλλιτέχναι τόν άποθανάτισαν στη σκιά αυτή.

Μεταξύ των έπισκεπτών τού ποιητού, πολλοί έγιναν ένδοξοι όσο κι' αυτός: ο Μορεάς, ο Μπαρρές, ο Άνατόλ Φράνς, ο Ούισμαν, ο Ζιλ Λεμαίτρ, ο Τελιέ, ο Μαλλαρμέ και οί Άντρι ντε Ρενιέ, Μαρσέλ Σβόμπ, Πιέρ Λουίς, Άντρι Ζίντι, που ήσαν νεώτατοι άκόμα. Κι' έντός άπ' αυτούς, ένα πλήθος σόνιπ πήγαινε να έπισκεφθί τόν ποιητή. Μία μέρα, μια Άμερικανίδα τού πήγε μια πανάκριβη άνθοδέσμη από όρχιδείες. Ο Βερλαίν καθάρισε τδ...δοχείο της νυχτός, τδ γέμισε καθαρό νερό κι' έβαλε εκεί τδ λουλούδια!...

Όστόσο, κατά τις παριονές του αυτές στα διάφορα νοσοκομεία, μερικές από τις όποιες κρατούσαν πολλούς μήνες, έρχόντουσαν στις μέρες τού γέρο αλήης, ο όποιος είχε άνακείσει στο μεταξύ τις ιδυνάμεις του, ύπέφερε από την κλεισούρα του. Τότε ζήτησε τδ έξεθρίδι του. Μά την παριονή κάθε έξόδου του, τδ όλο πρόβλημα παρουσιαζόταν. Μία φορά, ο Βερλαίν, που είχε μητρί σ'δ νοσοκομείο τόν χειμώνα, δεν είχε τδ καλοκαίρι, για να βγί ήξη, να κατάρλησει ρούχα. Άμέσως ο έκδότης του, ο Βανί, έσπευσε να τού τδ προμηθεύσει. Μία άλλη φορά, που είχε μητρί στο νοσοκομείο τδ καλοκαίρι, θέλοντας να έγκραταινη τδ καταφύγιό του τόν χειμώνα, βρήθηκε να μην έχει έστία ρούχα. Τότε — ήταν μάλιστα ή έσχη που είχε θέσει ύποψηριότητα στην Άκαδημία κι' έρόκετο να κάνει τις άπαιρήσεις έπισκέψεως στους άκαδημαϊκούς — τότε λοιπόν όλοι οί άλλοι άσθενείς, έσωτερικοί κι' έξωτερικοί, της κλινικής Μτρονισαί, ένιηρησαν έρδω μεταξύ τους και τού έσσαν ήδωρο ένα έπανωφόρι με γούνα και ένα ψηλό καπέλλο. Έτσι θά ήταν εύταρουσία: για τις έπισκέψεις του.

Ο ποιητής τόσο ένδοξοάστηκε από τδ δώρο αυτό, όποτε μόλις βγήκε από τδ νοσοκομείο πήγε να φωτογραφηθή.

Μά την άλλη μέρα, άφού στατάλησε στο ποτό δσα χορήματα του, πούλησε και τδ έπανωφόρι και τδ καπέλλο.

Η φήμη τού Βερλαίν έντομεταξύ είχε ξεπεράσει τα σύνορα της Γαλλίας. Τά περισσότερα από τά Βελγικά περιοδικά δημοσίευαν μελέτες για τδ έργο του. Τδ ίδιο άρχισε να γίνεται και στη Γερμανία, από τδ 1890, στην Άγγλία, στην Όλλανδία, στη Ρωσία, στην Αίστρια, στην Ιταλία, στη Βοημία κλπ.

Μά έπειδή τδ έργο τού Βερλαίν ήταν άχώριστο από τη ζωή του κι' από τούς θρύλους της — ο ίδιος έλεγε για τδ έργο του ότι ήταν ένα είδος «αυτοψυχολογίας» — μερικοί φιλολογοί κύκλοι στις έπαρχιες της Γαλλίας και στο έξωτερικό, θέλησαν να γνωρίσουν τόν άνθρωπο, τόν μουσικαυθή χριστιανό, τδ Διονυσιακό τέρας, τόν «έκτός νόμου», τόν ποιητή που ζούσε στο νοσοκομείο και που είχε κάνει φίλους. Έτσι άρχισε ο Βερλαίν να κάνει πρωτότυπες περιόδεες διαλέξεις. Οί έπαρχιώται θαυμασται τόν τόν άρωμας κατά την έξοδο από τδ νοσοκομείο ή καμιά ταβέρνα, τόν οδηγούσαν στο σταθμό, τόν έβαζαν σ' ένα βαγόνι, καθόντουσαν όλόγυρά του και τόν μετέφεραν στην έπαρχιακή πόλη, όπου θά έκανε τδ διάλεξή. Έκει, τού γινόταν ένδοξοάωδης ύπα'οχη, μα πολύ συχνά οί θαυμασται έγιναν άξωσαν τόν ποιητή μακριά από τά μάτια τους. Έτρεχαν τότε προς άναξήτησίν του και τόν έόρσαν σε κανένα μπαρ ή σε καμιά

Ο Αλβίσιος Ζολά με χωριάτικα ρούχα τού Αλ...

ΕΚΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
ΤΟ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΑΣ

“Η ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Τού ΑΛΦΡ. ΜΥΣΣΕ

Μπορείτε να τδ άποκτήσετε με 4 δελτία και 8 δραχμές.

ταβέρνα. Τόν πήγαιναν τότε βιαστικά στο μέρος όπου τδ κοινόν άντιπομονούσε να τόν άκούση. Μία κυρία της έπαρχίας τού χτυπούσε ένα αυγό για γ'άνοιξη ή φωνή του και τόν έσπρωχναν μέσα στη σάλλα!...

Στις 4 Αβγούστου 1893, ο ποιητής άπηθύνη στο νόμιμο γραμματέα της Γαλλικής Άκαδημίας μια έπιστολή, με την όποια δήλωνε ότι είχε την τιμήν να θέσει ύποψηριότητα άκαδημαϊκού κατά την προσεχή έκλογή. Κι' ύπέγραφε από κάτω: «Πώλ Βερλαίν, άνθρωπος τών γραμμάτων, υπό θεατείαν στο νοσοκομείο Μτρονισαί».

Η κενή θέσις, για την όποια έθεσε ύποψηριότητα, ήταν τού Ίμπολίτου Ταιν. Ο Βερλαίν, όπως εύκολα μπορεί να τδ φαντασθή κανείς, έν είχε καμιά έλπίδα έπιτυχίας. Μά ή ύποψηριότητα του προκάλεσε έναν άπερίγραπτο ένθουσιασμό στα φιλολογικά κέντρα τών νέων.

Ύποψηριος έπίσης για την έδρα αυτή, ήταν κι' ο Αλβίσιος Ζολά, μά κι' αυτός — έπως είχε άποδειχθί από τις προηγούμενες ύποψηριότητές του — είχε σίγουρη την άποτυχία. Ο Ζολά όμωσ στη ζωή του ήταν ένας άνθρωπος κανονικός, ένας άσος, και γι' αυτό ή ύποψηριότητα του άφηγε άδιάφορους τούς νέους τού Καρτιέ - Λατέν. Ένώ άντιθέτως, ή ύποψηριότητα τού Βερλαίν ήταν ή ύποψηριότητα τών μοτέρ.

Στις 15 Φεβρουαρίου 1894, ο Βερλαίν έγραψε μια δεύτερη έπιστολή στον νόμιμο γραμματέα της Άκαδημίας, για να κλεισολογήσει τδ δεν μπορούσε, λόγω άδιαθεσίας, να κάνει τις τυπικές έπισκέψεις στους άλλους άκαδημαϊκούς πρό της έκλογής. Στις 22 τού ίδιου μηνός τέλος έγινε ή συνεδρίασις της Άκαδημίας για την έκλογή τού άντικαταστάτου τού Ταιν. Οί ύποψηφιοί ήσαν ο Άνατόλ Λερόν - Μπωλιέ, ο Άντρι Ούσσας, ο Ζολά, ο Μοντεγκύ και ο Βερλαίν. Η ψηφοφορία έπανεληρή πέντε φορές, μά κανείς δεν έπέτυχε απόλυτη πλειοψηφία. Ο Ζολά κι' ο Βερλαίν μάλιστα δεν έπληραν ούτε μια ψηφο. Έσι ή έκλογή άνεβλήθη για την 31 Μαΐου, όποτε έξέλεγη άκαδημαϊκός ο Άλβέρτος Σορέλ.

Έπειτα από μερικούς μήνες πέθανε ο Λερόν ντε Αλί, ο όποιος ήταν όρι μόνο άκαδημαϊκός, αλλά είχε και τόν τίτλο τού «Πρίγκιπος τών Ποιητών». Ο Βερλαίν σκέφτηκε στην άρχή να θέσει και πάλι ύποψηριότητα, για να πάρη τη θέσι που άδειαζε με τδ θάνατό του στην Άκαδημία, μά έπειτ' από λίγες μέρες έγκατέλειψε τδ σχέδιό του αυτό. Μά τδ θάνατο όμωσ τού Λερόν ντε Αλί έμεινε κι' ο τίτλος τού «Πρίγκιπος τών Ποιητών» χωρίς κύριο.

Τότε τδ φιλολογικό περιοδικό «Πένσας» έκανε ένα δημοψήφισμα μεταξύ τών διανοούμενων, άποτέλεσμα τού όποιου ήταν ν' άνακηρυχθί ο Βερλαίν «Πρίγκιπ τών Ποιητών». Κατά τδ δημοψήφισμα αυτό ο Βερλαίν πήρε 77 ψηφους, έπ 189 ψηφοφόρων, ο Έρεντιά 38, ο Στέφανος Μαλλαρμέ 36, ο Σουβλί Ποντιού 18 και ο Καρτιέ 12.

Ο Βερλαίν, κάθε φορά που έδιναν από τδ νοσοκομείο, είχε ώριμένες ημέρες — τις Τετάρτες — κατά τις όποιες δέχονταν τούς φίλους του και τούς θαυμαστές του στο ένδοξο δώ που έμεινε. Ως προς τδ ζήτημα αυτό μάλιστα, τού άρεσαν πάντοτε οί τύποι. Δεν άρεσαν να παρορσιάζονται, μαροτάτα τόν άπορριστα οί φίλοι του, γιατί μπορούσε να ήταν την ώρα εκείνη στο κρεβάτι και να τόν ζυτινούσαν έσφαικά. Τότε τούς έδιωχνε κακήν κακώς.

Στις «δεξιότητες» του όμωσ δέχονταν φιλοφρονέτατος και είχε πάντοτε κερή. Όστόσο, τόν έπαιναν καμιά φορά και τά τέρρα του. Άν έβλεπε, μεταξύ τών άλλων, και κανέναν άγνωστο στο τού περίεργο, που τόν είχε τρέξει άδιάκωτα κάποιος φίλος του ή αν ή κοινότητα έπαινε τού και πήγαινε στο καφεείο «Φραγκίσκος Πρώτος». Έκει όμωσ τόν συναντούσαν σε λίγο κι' όλοι οί άλλοι κι' ή έσοπος συνεχίζονταν.

Η «Τετάρτη» τού Βερλαίν πρωτοάρχισαν στο ξενοδοχείο Ρογέ-Κολάο. Μεταξύ τών άλλων, ξεχώριζε σ' αυτές μια νέα κόρη κι' άντρικό κοστούμι, ή όνομαστή σήμερα κ. Ραβίλντ, ή όποια κάποια νύχτα τού ο Βερλαίν ήταν άστεγος, τού παραχώρησε τδ κρεβάτι της.

Μερικές μοτιέλιες μήτρα, μά μεταβλήλα άφέντα, δυό - τρία κακάσκα καπνός «καπνοβάτα», άποτελούσαν τδ μυστικό, γύρω από τόν όποιο στεκόνοσαν ο Μαλλαρμέ, ο Βερλαίν, ο Λαράν Ταιλάντ, ο Μορεάς, ο Άλβίσιος Ρεττιέ, ο Τελιέ και τδσοί άλλοι, ένδοξοί σήμερα ή λησιμαχημένοι!

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ χαριτωμένη Τζοάν Κρόφφορντ, ἡ ἐστὴν ποὺ κατέκτησε τὸ ἀμερικανικὸ καὶ παγκοσμίον κοινὸν μὲ τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν της στὰ φιλμ «Ροβέρτος» καὶ «Ἐρωτικὰ Κόμματα»

Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ Χόλλυγουντ Λορέττα Γιούνγκ, ἡ ὅποια θριάμβευσε στὰ φιλμ «Λευκὸς Παράδεισος» καὶ «Κατακτήσεις τῶν Ἰνδιάνων», ὅπως ἐμφανίζεται στὴ νέα της ταινία «Ρόδον τοῦ Μεσονυκτίου»

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΔΟΥΜΑ, υιόν)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Φρέντ ντε Περνύ εξιστορεί στο μυθιστόρημα αυτό τη ζωή του, αρχίζοντας από τα παιδικά του χρόνια. Διηγείται πώς έμεινε πολύ μικρός ορφανός από γονείς, πώς μεγάλωσε κοντά στη θεία του και τη γιαγιά του, στην εξοχική τους βίλλα, μιλάει για τη λατρεία με την οποία οι δύο αυτές γυναίκες τον περιέβαλαν, για τα μαθητικά του χρόνια στο κολέγιο, για τη φιλία του με τον νεαρό Ιρλανδό καθηγητή του Ο'Κέντ, και λέει πώς μετά το θάνατο της γιαγιάς του και της θείας του, έμεινε μόνος στον κόσμο και πήγε στο Παρίσι, όπου είχε ακόμα τον εξάδελφό του Έκτορα ντε Μαλεζέρ και τη γυναίκα του Μαρία-Τερέζα. Η Μαρία-Τερέζα, μόλις τον ξαναβλέπει, αρχίζει να τον φέρεται μ' έναν περίεργο και προκλητικό τρόπο, πράγμα που κάνει το νέο ν' ανησυχήσει και ν' ζητήσει ν' απομακρυνθεί απ' αυτή, γιατί νοιώθει κι' ο ίδιος ότι η εξάδελφός του τον τραβάει άκατανίκητα. Μά το κακό, γιατί ή ανάγκη μιας στοργής, μιας αγάπης που του λείπει, τον ρίχνει, χωρίς νά θέλη κι' ο ίδιος, στην άγκαλιά της.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τά χέρια της Μαρία-Τερέζας με τράβηξαν κι' αναγκάστηκα νά σηκωθώ.

Τότε ή εξάδελφός μου μ' ώδηγησε, ή μάλλον μια κοινή επιθυμία νά βρισκόμαστε ό ένας κοντά στον άλλο, μας έφερε ως τόν καναπέ, ως την πιο σκοτεινή του γωνία. Και χωρίς νά νοιώσω ούτε μια στιγμή την επιθυμία ν' αντισταθώ, θρέβθηκα μισοξεπλωμένος άπάνω στα μαξιλαρία, με τη Μαρία-Τερέζα μπρός στα πόδια μου. Δεν είχε παρατήσει τά χέρια μου, ταύφιγγε έπάνω στον τράχηλό της κι' εννοια νά λυγίξη και να ντυνιόταναι συγχρόνως αυτός ο τραχηλός, που τόν είχα δη χθές γυμνό.

Είχα άρχισει πεινά νά έχω τη συναίσθησι ότι αυτό που κάναμε ήταν ενοχο. Μά εύρισκα τόσο γλύκα στο άμαρτημά μου, ώσπου τότε σκέφτηκα καν νά παλέψω...

Τότε κύτταξα την κ. ντε Μαλεζέρ... Την ίδια στιγμή ύψωσε κι' αυτή πρὸς μένα το μέτωπό της και τά μάτια της.

Πόσο, πόσο διαφορετική φαινόταν εκείνη τη στιγμή από το παιδικό και λεπτό πλάσμα, που ήταν πρὸς ὀλίγου! Τά μαυρία της μάτια εξέφραζαν μι' αδόμαστη αποφασιστικότητα, τά σφιγμένα της χείλη είχαν ένα θεληματικό σπασμό που τούς χαλούσε τις συνηθισμένες γλυκές γραμμές τους.

Μέ φόβισε έτσι... "Εκείνη τὸ ἀντελήφθη αυτό, μισοσηκώθηκε κι' έσκυψε από πάνω μου... Τά χέρια της γλύστρισαν κάτω από τὸν τράχηλό μου, ἀναγκάσαν νευρικά τὸ κεφάλι μου, και μου μίλησε από πολύ κοντά, με λέξεις κομμένες, ἀνακόλουθες, που θ' ἀντηχοῦν στ' αὐτιά μου ὅλη μου τὴ ζωή.

— Αὐ! τραύλισε. Βρίσκομαι ἐπὶ τέλους έτσι... κοντά σου!... Πόσο τὴν λαχταρούσα τὴ στιγμή αὐτή!... Ἀπὸ τὸν καιρὸ που ήσαν παιδάκι ἐνοιαθα κιόλας ὅτι θ' ἀγαπήσωστε μιὰ μέρα.

Κ' ἡ μέρα αὐτὴ ήρθε, τὸ βλέπεις... "Ὅλα ὅσα θρίσκονται ἐδῶ, τὰ προετοιμασα μὴνι μου, με τὴ σκέψι ὅτι θὰ σὲ κρατούσα έτσι, ὅπως σὲ κρατάω... ὅτι θὰ σφιγγόμουν ἐπάνω σου... ὅτι θὰ φιλούσα τὸ μέτωπό σου... τά μάτια σου... έτσι!... Ἀντιστέκεσαι...

— Ὡ! μὴ με σπρώχνεις... Πρέπει νά μ' ἀγαπήσεις!... Ἀν ήξερα ὅτι δὲν θὰ μ' ἀγαποῦσες, θὰ σκοτωνόμουν... Δὲν θέλω νά ήσω, ἀν δὲν εἶσαι δικός μου... Ἡ ζωὴ (καὶ ἡ φωνὴ της τσακίστηκε μ' ἓνα γέλιο παρόμοιο) ἡ ζωὴ... δὲν μ' ἐνδιαφέρει κτθόλου... Ἡ ἀγάπη σου εἶνε γιὰ μένα ἡ ζωὴ... Τί θέλεις νά κάνω; Πές το... Θὰ τὸ κάνω... Καταίς, οὐτε μιὰ γυναίκα πὸ νῆα καὶ πὸ ὠραία ἀπὸ μένα, δὲν θὰ σοῦ δώσω τόση ἀγάπη, ὅση θὰ σοῦ δώσω ἐγώ... Ἀφρό με νά σὲ κυττάω... Πόσο εἶσαι ὠραῖος! Πόσο εἶσαι νέος! Πόσο ἀθάνατος εἶνε τά μάτια σου!... Πόσο λεπτά εἶνε τὰ μάγουλά σου καὶ ὁ λαίματος σου!... Εἶσαι ὠραῖος σάν γυναικα!

Στάθηκε μιὰ στιγμή. Ἡ γλῶσσα της στενοχωριόταν μέσα στο στεγνὸ στόμα της. "Επειτα ἐξακο-

Πόσο διαφορετική φαινόταν εκείνη τη στιγμή...

λύθησε, πολύ αιχανά:

— Θυμάσαι, ὅταν ήσουν παιδάκι, πὼς σὲ τραβούσα κοντά μου; Στὴν ἀρχὴ δὲν ήθελες κι' ἀντιστεκόσουν... Στὸ τέλος ὅμως ἐρχόσουν πάντοτε... Ἔτσι ἀρχισες νά μ' ἀγαπᾶς ἀπὸ τότε... Βλέπεις, δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ κανεὶς στὴν ἀγάπη; Ἡ ἀγάπη μας κάνει ὅ,τι θέλει!... "Ὅσοι λένε ὅτι μποροῦμε νά τὴν ἀντισταθοῦμε, εἶνε ψεῦτες... Ἀ! πᾶρε με, πᾶρε με, σ' ἱκετεύω! Εἶμαι δική σου, πᾶρε με!... Ἀ!...

Τά λόγια αὐτά θὰ μπορούσαν νά ἐκμηδενίσουν με τὴ δύναμὶ τοῦ κεραυνοῦ μιὰ ψυχὴ καινούργια σάν τὴ δική μου, καθὼς τὰ ἔλεγε μιὰ γυναίκα μισοξεπλωμένη ἐπάνω μου, τὴς ὁποίας τὸ πρόσωπο ήταν συγχρόνως ἱκετευτικό κι' ἀπειλητικό, τὴς ὁποίας ἡ φωνὴ κοβόταν, τὴς ὁποίας τά μάτια ἐσθύναν καὶ ἐναρμόζον διανοητικά, καὶ τὴς ὁποίας τὰ χέρια, ἀκουμπισμένα ἐπ' αὐτὸ στο κορμί μου, τότε με χαϊδεῦαν καὶ τότε με ἐσφγγαν με δύναμη...

Καὶ ὅπως ἔνας ναυαγὸς βλέπει τὴ θάλασσα νά φουσκῶν γύρω ἀπ' τὸ βράχο που ἔχει καταφύγει, ἐνοιασα πὼς ήμουν χαμένος, ὅτι κάθε προσπάθεια ἀμύνης ήταν μάταια...

Ἐπειτα, ἡ ἴδια μου ἡ θέλησί μου ἐξέφυγε... "Ενοιασα καὶ σάν μιὰ ἀγνωστή δύναμη, νά με μαστιγώνη μένα μου.

Κι' ἐκλείσα τά μάτια μου, παραδίδοντας τὸν ἑαυτὸ μου σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα.

Γιὰ μιὰ στιγμή, μιὰ εἰκόνα πέρασε τότε ἀπ' τὴ μνήμη μου. Τὸ ἐξοχικὸ μας σπίτι στὸ Πλουί...

"Επειτα, ἐκμηδενίστηκα κι' οὐτε σκέφτηκα πειὰ τίποτε.

... ..

Ὅταν ἐλευθερώθηκα πειὰ ἀπ' τὸ σφίξιμο που μ' εἶχε σκεπτεῖ, ξανάνοιξα τά μάτια μου.

Ταχτοποιήσα τ' ἀναστατωμένα ρούχα κι' ἔρριξα μιὰ ματιὰ δλόγυρά μου.

Ἡ Μαρία-Τερέζα ήταν καθισμένη κοντά στὸ τζάκι. Εἶχε τά χέρια της ἀνάστατα στὰ γόνατά της καὶ κύτταζε κατ' ἐυθέταν πρὸς ἐμένα, ὅπως ἐμοὶ αἶσαν σάν ὑπνωτισμένη.

Εἶχα μᾶθῃ πειὰ ποιά ήταν ἡ πραγματικὸς τοῦ ἔρωτος καὶ ἔνας ἄφοδός θανάσιμος ἀνδρὶς ἀνέβαινε ὡς τὰ χείλη μου. Ὅλη ἡ μνησικακία μου στρεφόταν ἐναντίον αὐτῆς τὴς γυναίκας. Ἡ παρουσία της μοῦ φαινόταν τόσο φορητή, ὥστε θὰ ήθελα νά τὴν πετάξω ἐξω σάν ἓνα ἀνταρτο πρᾶγμα, νά τὴν κάνω νά φύγῃ καὶ νά μὴν ξαναγυρίσῃ ποτέ.

Σηκώθηκα. Μάντευσ' αὐτὴν, ὅπως καὶ σὲ μένα, μιὰ ντροπὴ ἀκατανίκητη, που ἔκαναν τά βλέμματά μας ν' ἀποφεύγουνται.

Διευθύνθηκα, χωρίς κανεὶς σκοπὸ, πρὸς ἓνα τραπέζι. Ἀρπάζω νά ταχτοποιῶ διάφορα χαρτιά στὴν τὴν...

Μέσα στὴν τραχηλὴ αὐτῆς, μιὰ ἀδυσσοῦς ὁλοένα καὶ πὸ βαθειὰ ἀνοίγει μεταξὺ μας, μεταξὺ δυὸ πλάσμάτων, που πρὸς ὀλίγου εἶχαν δοθῇ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο.

"Ακουσα, χωρίς νά τὴ βλέπω, τὴν ἐξάδελφόν μου νά σηκώνεται καί, αἰμώλητ σάν ἐμένα, νά ταχτοποιῇ τὰ μαλλιά της καὶ νά ταχτοποιῇ τὸ καπέλλο της.

Ὅταν βρῆκα τὴ δύναμιν νά στραφῶ πρὸς αὐτή, τὴν εἶδα νά σκύβῃ καὶ νά κυττάῃ τὸ δικὸν κάδρο, στὸ ὁποῖο βρισκόταν...

ΈΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

σαν πλάι-πλάι ή φωτογραφίες της γιαγιάς μου και της θείας μου. Σκέφτηκα τότε ὅτι αὐτές ή ἄγιες εἰκόνες είχαν παρασταθῇ μάρτυρες τὴς ἐνοχῆς πράξεως που εἶχε γίνῃ ἐκεῖ μέσα. Καὶ αὐτὸ με πλῆγωσε, σάν νά εἶχα κάνει μιὰ ἱεροσυλία.

Διευθύνθηκα πρὸς τὸ τζάκι, πήρα τὸ κάδρο μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια τὴς Μαρία-Τερέζας καί, με μιὰ θυμωμένη κίνηση, τὸ ἔρριξα σ' ἓνα συρτάρι καὶ τὸ ἐκλείσα.

"Εκείνη μ' ἐκύτταξε μ' ἓνα εἶδος ἀποθλακώσεως.

Πιά μιὰ στιγμή, μείναμε ἔτσι ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον, με τά μάτια μέσα στὰ μάτια, αὐτὴ τὴ φορὰ... "Επειτα εἶδα τά μάτια της, αὐτά τὰ ὑπέρροχα μάτια, ὅπου καθρεφτιζόταν ἡ ψυχὴ της, ἡ μεγάλη καὶ ταρραγμένη ψυχὴ της, εἶδα αὐτά τά μάτια νά βολάνουν καὶ νά γεμίζουν ἀπὸ δάκρυα, που ἐξεχύθηκαν ὀρηκτικά, σάν μὲς ἀπὸ μιὰ πηγή...

Κατόπιν γύρισε τὸ κεφάλι της ἄλλοῦ καὶ φάνηκε σάν νά δι-ιτάξῃ μιὰ στιγμή. Τέλος, χωρίς νά ρίξῃ ἓνα βλέμμα πίσω της, χωρίς νά πῇ μιὰ λέξη, ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα κι' ἐξαφανίστηκε.

Ἐγώ, ἀπόμεινα σωρισμένος στὸ ντιβάνι, ὅπου πρὸς ὀλίγου βρισκόμαστε ἀγκαλισμένοι. Τὰ δάκρυα τὴς νέας γυναίκας μ' ἔγαν ἀναστατώσει... Ἐνα πλάσμα ἀνθρώπινο που μ' ἀγαποῦσε ὑπὲρ ἐξ αἰτίας μου. Κι' αὐτὴ ἡ σκέψι μου ήταν ἐξ ἴσου σκληρὴ, ὅσο κι' ἡ συναίσθησι τοῦ ζεπεσμοῦ μου.

Κι' ἡ καρδιά μου, ἡ σακατεμένη ἀπ' τὴ ντροπὴ, ἐχειλιζέ ἀπὸ αἰκτο.

"Ενοιαθα τὸν ἑαυτὸ μου ἀνίκανο ν' ἀποτελειώσω τὴν ἡμέρα μου μόνος μαζί με τὴς τύψεις μου. Ἐγραφα ἓνα μυλλιέτο καὶ τὸ ἔστειλα στὸν Ο' Κέντ. Τὸν προσκαλοῦσα ἐπειγόντως νάρθῃ νά με βοῇ. Ἐπειτ' ἀπὸ τρία τέ-ταρτα, ἔφτασε ἡ ἀπάντησί του, στὴν ὁποία μοῦ γράφει:

"Ἄν μπορῶ νάρθῶ στὸ σπίτι σου. Φτίνω ἄσπρη γιὰ τὸ Καλαί καὶ ἀπὸ καὶ γιὰ τὴν Ἀμερική. Μά ἔλα ἐσὺ σὲς πέντε στὸ σταθμὸ τοῦ Βορρά.

Θα ἔλῃ μαζί καὶ θὰ μοῦ πῇς ὅ,τι ἔχεις νά μοῦ πῇς.

Πῆγα στὸ σανατορεῖο ποὶν ἀπ' τὴν ὀριζομένη ὄρα. Ὁ Φράνσις Ο' Κέντ δόγησε λίγο νάρθῃ. Κα-βάς μοῦ ἔδινε τὸ χέρι του, μοῦ εἶπε ναυογελῶντας:

"Ε, λοιπόν, τοιχηματίζω πὼς θὰ τελεῖ ὁ σ.χ.ν.

— Σὲ λίγο, θὰ σὰς τὰ διηγη-θῶ ὅλα... Μά μὴ με εἰρωνεύεστε, σας ἱκετεύω... Ἀν ἔξερατε πόσο ὑποφέρω!...

"Επιτήκαμε σ' ἓνα ἐπιστάτοριο, γετονικό στὸ σταθμὸ. Παραγ-γελιασε μερικά φαγητά στὴν τὴ-ν. Μοῦ φαινόταν ὅτι ὁ Ο' Κέντ ἔπαιγε με δρεῖ. Ἐγώ μάλιστα τοῖσιμα κατὰ καὶ τοῦ διηγῆθηκα λεπτομερῶς τὰ γεγονότα που εἶαν συμβῇ ἀπὸ τὴς ἐπιστροφῆς μου στὸ Παρίσι. Καὶ βρῆκα ἐκ-φράσεις ἀρκετὰ καθαρές γιὰ νά χαρακτηρίσω τὴν κατὰστασί μου.

"Ὅταν τελείωσα, ἡ ἴρα τὴς ἀναγορήσεως τοῦ τραίνου, με τὸ ὁποῖο θάρρυνε: ὁ Ο' Κέντ, πλησίαζε. Ἀόησσε τὸ ρεστω-ρόν καὶ νά πάμε στὴν ἀποθῶ-θρα τοῦ σταθμοῦ. Ὁ Φράνσις, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει σκεπτικός λι-γὴ ὄρα, μοῦ εἶπε:

— Ε, λοιπόν, ἐκτός ἀπὸ τὸ ρό-λο τοῦ ἐξουλολογητοῦ, τὸν ὁποῖο ἔπαιξα πρὸς ὀλίγου, μπορῶ νά σου ἐναῶ γοήσιμος σὲ τίποτε.

Ὁλέγυρά μας, μέσα στὸν ἀέρα καὶ γεμάτο καπνοῦς

Ἡ Μαρία - Τερέζα ήταν καθισμένη στὸ τζάκι...

σταθμὸ, κυλοῦσαν καρροτσάκια, ταξειδιῶτες πηγαίνονρχόντου-σαν, ἀτμομηχανές λαχάνιαζαν. Τὸ στήθος μου φούσκωσε ἀπὸ ἀπελπισία, καθὼς σκέφτηκα πόσο ἀχρηστος ήμουν καὶ πόσο ἡ ζωὴ μου ήταν χωρίς σκοπὸ μέσα στὸ δραστήριο ἐκεῖνον πλῆ-θος. Καὶ ψιθύρισα, ὅπως ὅταν ζητᾷ κανεὶς βοήθεια:

— Συμβουλεῦτε με!

Ὁ Φράνσις πῆγε κι' ἔρριξε τὴ βαλίτσα του μέσα σ' ἓνα βα-γόνι τὴς τρίτης θέσεως. Ἐπειτα εἶπε:

— Εἶμαι δικός σου! Θέλεις συμβουλές; Δὲν θὰ σοῦ δώσω! Τὴ μόνη που σοῦ ἔδωσα νά ταξειδέης, δὲν τὴν ἀκολούθησες... Δὲν ἔχω ἄλλη... Μοναχὰ θὰ σοῦ προφητέψω κατὶ: Αὐτὸ που ἔκανες σήμερα καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο νοιώθεις φρίκη, θὰ τὸ ξανα-κάνης αὔριο καὶ θὰ τὸ κάνης γιὰ πολὺ καιρὸ. Καὶ δὲν θὰ τε-λειώσῃ χάρις στὴ θέλησί σου...

— Κ' ἔπειτα;

— Ἐπειτα θὰ θεραπευθῇς ἀπ' τὴν αἰσθηματικὴ ἀρρώστεια...

"Ἰσως ὅμως κι' ὄχι.

Εἶδε τὰ δάκρυά μου ν' ἀνεβαίνουν στὰ μάτια μου.

— Ἐλα μοῦ εἶπε, σφιγγόντάς μου δυνατὰ τὸ χέρι, γίνε ἀν-τρας, τί διάβολο! Ὁ φίλος σου, ὁ Ἅγιος Αὐγουστὸς λέει πὼς οἱ ἄνθρωποι πρέπει νά ἐπωφελοῦνται ἀπ' ὅλα, ἀκόμα κι' ἀπὸ τὴς ἀμαρτίες τους...

Τὸ τραῖνο σφύριξε, προσκαλῶντας τοὺς ἐπιβάτας γιὰ τὸ Κα-λαί. Ὁ Ο' Κέντ μπῆκε στὸ βαγόνι του, που ήταν κιόλας γεμά-το ἀπὸ ἀνθρώπους με πλούτες κι' ἀπὸ στρατιῶτες. Τὸ τραῖνο ἀρχισε νά ἐκκινᾷ ἀργά. Ὁ Ο' Κέντ πρόβαλε ἀπὸ παράθυ-ρο, μ' ἀποχαίρεισσε με τὸ χέ-ρι του καὶ μοῦ φώναξε:

— Θάρρος!

Τότε σκέφτηκα ὅτι, μέσα στὸν ἄθλιο ἐγωισμό μου, δὲν τὸν ρώτησα τί πῆγαινε νά κά-νῃ στὴν Ἀμερική. Νὰ ἐξακο-λουθῇ τὸ ἔργο του γιὰ ὅλο-λο, κάποιο μυστηριώδες καὶ μεγάλο ἔργο, στὸ ὁποῖο εἶχε ἀφιερῶσει ὅλες του τίς προσ-πάθειες.

"Ενοιασα τὸν πειρασμό νά τρεῖω πίσω ἀπ' τὸ τραῖνο, ν' ἀ-νέβω κοντά στὸ τραῖνο, νά σα-κατέψω τὸ κορμί που, ὅπως αὐτὸς ἐπάνω ἴπυος ἐβλινεσε πάγκους του, νά διακόψω κα-θε σκέσι με τὴν κακὴ μου ζωὴ.

"Αλλοίμονο! Τὰ πόδια μου ἔμειναν καρφωμένα στὸ ἔδαφος, ἐνῶ τὸ τραῖνο ἐξαφανιζόταν στὴ νύχτα.

VI

Διηγήθηκα με κάθε λεπτομέ-ρεια ὅλα τὰ γεγονότα, που με-σολάβησαν μεταξὺ τὴς ἀφίξε-ως μου στὸ Παρίσι καὶ τὴς πρώτης μου πτώσεως, γιὰ τί δύνουν τίς φάσεις τὴς ἐξελί-ξεώς μου... Ἐξ ἄλλου, ὅλα αὐ-τά τὰ γεγονότα εἶχαν ἀποτυ-πωθῇ ζωηρὰ στὴ μνήμη μου. Ἀπεναντίας ὅμως, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀληθομνήτη ἡμέρα ἡ ἡμέρα, οἱ μῆνες, ἀνεβδὸν τοῖα γόδνια πέ-ρασάν, μέσα στὰ ὁποῖα δὲν δι-ακρίνω πιαρὰ ἓνα σπορὸ ἀπὸ κοινὰ περιστατικά.

Π' αὐτὸ καὶ θὰ διηγηθῶ σὲ λίγες σελίδες τοὺς τοιάντα μῆ-νες, που βάστηξε ἡ ζωὴ αὐτὴ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η Μαίρη Μπράϊαν ήταν ένα υπερβολικά παρξένο κορίτσι. Έκανε πάντα τ' ανάποδα απ' ό,τι της λέγαν. Έτσι κατάντησε οι δικόι της, για να κατορθώσουν να συνεννοούνται μαζί της, ν' αλλάξουν τη σημασία των φράσεων.

—Πρέπει άποψε να γυρίσεις πολύ άργά στο σπίτι, της έλεγε η μητέρα της.

Κι' η Μαίρη Μπράϊαν γύριζε νωρίς, μόλις έγεγνε ο ήλιος.

Άλλοτε πάλι την παρακαλούσαν :

—Κάνε παρέα μ' αυτή την καλή και ήθηκη νέα, την Νταϊζ. Θα είνε για σένα μια καλή σύντροφος.

—Τί είπατε ; ρωτούσε θυμωμένη η Μαίρη. Καταδέχομαι εγώ να ηγηάομαι με

γυναίκες του δρόμου, που αλλάζουν τους άνδρες σαν τις τουαλέτες τους ; Όμορφη φίλη μου προτείνετε...

Κι' οι γονείς της χαμογελούσαν ευχαριστημένοι, που της είχαν βοή τη σφραγίδα και μπορούσαν να την συμβουλεύουν και να την προσέχουν, λέγοντάς της πάντα το καλό για καλό, ώστε εκείνη να κάνει το καλό, που ήταν τ' αντίθετο !...

Για όσους όμως δεν την έβλεπε, η Μαίρη ήταν σωστό πανηγύρι. Τη νόμιζαν τρελή και την φοβόντουσαν. Ποτέ δεν την είχαν άκουσει να πη κάτι σωστό. Ήταν το πνεύμα της αντίλογας κι' αδιονύως μάλωνε με τις φίλες της.

—Είσαι μια συχαμένη !... έλεγε στη Τζένν, την καλύτερη και την πιο αγαπημένη σύντροφό της.

—Εκείνη φυσικά γινόταν έξω φρενών και της άπαντούσε :

—Κι' εσύ είσαι μια ξεδιάντροπη !...

Πού να φαντασθί η φτωχή Τζένν ότι η φίλη της ήθελε να της πη μ' αυτό τον τρόπο ότι την...λατρεύει. Μά και σοφή να ήταν, δεν θα μπορούσε να το καταλάβη. Γι' αυτό και δεν ξαναπάτησε το πόδι της στο σπίτι της Μπράϊαν. Η Μαίρη φυτόσο άρχισε να υποφέρει από το χωρισμό. Η μητέρα της κατάλαβε ότι εξ αίτιας του παραλογισμού της κόρης της, η Τζένν είχε διακόψει τις επισκέψεις της. Πήγε λοιπόν μόνη της και βρήκε την Τζένν, της έξηγησε το παράξενο φαινόμενο της κόρης της και την έπεισε να επαναλάβη πάλι τις σχέσεις της με την Μαίρη.

Κι' η τραγώδια της ζωής της Μαίρης εξακολουθούσε κατά τον ίδιο τρόπο, πράγμα που έκανε τους γονείς της να υποφέρουν κυνικά από τη λήθη τους. Η κόρη τους ήταν ένα δυστυχισμένο πλάσμα, που πολύ γρήγορα θα χρειάζοταν να το κλείσουν στο φρενοκομείο. Μέσα της είχε αλλάξει ο ρυθμός όλων των πραγμάτων και ποτέ δεν ευχαριστιόταν από τις διασκεδάσεις των ανθρώπων. Τη περισσότερες ώρες της μέρας τις περνούσε ξαλωμένη, με χαμένο το βλέμμα στο κενό. Το πρόσωπό της τότε έδειχνε την μοιραία αλήθεια της πενιμμένης και τίποτε δεν μπορούσε να την αποσάσει από το λήθαργό της. Έμοιαζε σαν να ήταν άπνοη.

Μια μέρα η μητέρα της θέλησε να την ρωτήσει τι σκέφτεται. Την πλησίασε λοιπόν και την έπιασε ξαφνικά από το χέρι. Η Μαίρη τινάχτηκε έντρομη κι' άρχισε να σπαρταράει σαν το ψάρι. Απλή τη ταραχή της κράτησε δέκα ώρες. Είχε παραμορφωθεί και τα μάτια της είχαν μελανιάσει. «Όλοι τους νόμιζαν ότι αυτός ο νευρικός παροξυσμός θα την σκότωνε. Μά η Μαίρη είχε ακόμη αρκετές μέρες ζωής, γιατί κατορθώσε να συνέλθη και ν' ανακτήσει πάλι την ησυχία της.

«Όσοι γιατροί, όστόσο, την είχαν εξετάσει, δεν της βρήκαν καμιά πάθηση που να δικαιολογή αυτή την κατάσταση της. Έτσι αναγκάστηκαν να παραδεχθούν ότι η αβούρσεια της Μαίρης ήταν στο μυαλό. Μια ανεξήγητη ατρία, κάτι εντελώς άπρόοπτο, της είχε ταραξει τις σκέψεις της και της είχε ανακατέψει όλες τις ιδέες μέσα στον εγκέφαλό της. Κανείς όμως δεν ανέλαμβανε υπευθύνως να την θεραπεύσει.

—Είπε μια άγνωστη ασθένεια, δηλώναν στενοχωρημένοι. Φοβούμεθα ότι χρειάζεται να την κλείσετε στο ψυχιατρείο, για να την εμποδίσουν τουλάχιστον να κάνει τρελλές. Είπε η μόνη συμβουλή, που μπορούμε να σας δώ

Περνούσε τις ώρες της ξαλωμένη, με χαμένο το βλέμμα της στο κενό...

σοιμε !...

Μά οι γονείς της Μπράϊαν δίσταζαν ν' ακολουθήσουν τις υποδείξεις των γιατρών. Η όμορφη Μαίρη ήταν το μοναδικό παιδί τους, η χαρά του σπιτιού. «Αν την έδιωχναν κι' εκείνη μακριά τους, η θλίψη και το πένθος θα σκορπίζονταν στο σπίτι κι' ο θάνατος θα έρχόταν πιο γρήγορα να τους χτυπήσει την πόρτα τους.

—Όχι, έλεγε ο μίστερ Μπράϊαν. Αυτό το έγκλημα δεν θα το κάνω ποτέ. Η Μαίρη θα μείνει μαζί μας. Θα προτιμήσω πάνω στην τρέλα της να μου ξεσχίσει το πρόσωπο, παρά να κλαίη διαρκώς ή καρδιά μου στη σκέψη ότι η κόρη μου είνε κλεισμένη στο φρενοκομείο.

—Έπειτα, συμπλήρωνε κι' η γυναίκα του με τρεμυλαστή φωνή, ποιός ξέρει... Μπορεί να βρεθί κάποιος γιατρός να την θεραπεύσει...

Οι γονείς της Μαίρης κυταζόντουσαν τότε με μια τρελή ελπίδα στο βλέμμα τους. Θα μπορούσαν να θυσιάσουν τη ζωή τους, για να δουν καλά το παιδί τους.

Κι' ο καιρός περνούσε κι' η Μαίρη γίνονταν ακόμα πιο τρελή...

—Δεν θα βγάλη το καλοκαίρι, έλεγαν με ειλικρινή θλίψη η φίλες της.

—Θα πεθάνη, σκεπτόταν μ' απελπισία ο πατέρας της, και κλείνουν στο γραφείο του, για να μη τον δη κανείς ότι έκλαιγε.

Ο μίστερ Μπράϊαν είχε άρχισε μάλιστα να φοβάται ότι για την τραγική κατάσταση του παιδιού του έφτανε αυτός. Κάτι άρρωστο δι' ύπληχε μέσ' στο αίμα του. Ίσως ένα τρομερό μικρόβιο, που περνούσε από πατέρα σε γιού. Μια ανατριχιαστική κληρονομική αβούρσεια. Κι' όμως, όσο κι' αν έψαχνε τη μνήμη του, ίδεν κατάφερε να θυμηθί ότι είχε άκουσει να διηγούνται μια παρόμοια περίπτωση οι γονείς του. Η οικογένειά του ήταν πάντα αόστηρων αρχών και κανένα μέλος της δεν είχε κάνει άσυνετες. Μά τότε τί συνέβαινε ; Η Μαίρη δώ τα ίδια χρόνια της ήταν ένα ευθύμιο κι' εξαιρετικό κορίτσι, που προσπαθούσε το φαινομενικό δόσην την ξέρανε. Και ξαφνικά, μια μέρα, το κεφάλι της κι' έγινε άγνωστο. Ποιά αίτια όμως είχε προκαλέσει αυτή την αλλαγή ; Αυτό ήταν το φρικτό μυστικό, που μάταια προσπαθούσαν να ξεκαρδιώσουν οι δικόι της.

Στην απελπισία του ο μίστερ Μπράϊαν άρχισε τώρα να καταφεύγει και στους ανθρώπους που ανακατεύονταν με τις υπερφυσικές δυνάμεις του υπερέρωαν. Σχίζονσε στις συνεδριάσεις των πνευματιστών, παρακολουθούσε τις διαλέξεις τους, διάβαζε τα βιβλία τους και τους ρωτούσε αν ύπληχε τρόπος να θεραπευθί η Μαίρη. Κανείς όμως δεν του έδινε μια θετική απάντηση. Μόνον ένας νεαρός δάτορας, κάποιος Ρούντολφ Ντύμπουκ, μια νύχτα, στη Δέσχη των Πνευματιστών, άκουσε με προσοχή τον μίστερ Μπράϊαν. Έπειτα έκανε ένα πορτο και βοήθησε στις σκέψεις τους. Ο πατέρας της Μαίρης κρομόταν από τη χείλη του Μίτ φρηχτή αγωνία ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του.

—Λοιπόν ; ρώτησε τον δάτορα. Υπάρχει καμιά έλπίδα, μίστερ Ντύμπουκ ;

—Σκέφτομαι, του απάντησε ένθεος, ότι μόνο μια δυνατή συγκίνηση θα μπορούσε να την κάνει καλά ή να την σκοτώσει. «Αν δέχσεσαι να υποβλήθης σ' αυτή τη δοκιμασία ή κόρη σας, τότε είμαι πρόθυμος να σας βοηθήσω.

«Ο μίστερ Μπράϊαν κι' η γυναίκα του πέρασαν μια εφιαλτική νύχτα, βασανιζόμενοι από τη σκέψη ότι ίσως να πεθάνουν το παιδί τους. Τέλος ο Μπράϊαν με βουρκαμμένα τα μάτια, είπε στη γυναίκα του :

—«Ας αφήσουμε τον δάτορα να δοκιμάσει κι' ο Θεός βοηθός...

Κι' έφυγε σαν τρελλός, για να πη να συναντήσει τον Ντύμπουκ, με τον όποιον και κατέστρωσε το σχέδιο της σωτηρίας της Μαίρης. Θα άδηνόταν την μίς Μπράϊαν στο εξοχικό σπίτι τους, θα την κλείδωναν σ' ένα δωμάτιο και θα έβαζαν φωτιά, για να πεθάνουν δι' αυτή τη βίβλη. Η άγνωση κι' ο φόβος, που θα περνούσε η νέα, άδανη να την σώσουν, ύπληχε πιθανώς να την έκανε καλά.

Και πράγματι, ο μίστερ Μπράϊαν ακολουθούσε κατά γράμμα τη συμβουλή του δάτορος. Προσπάθησε τη βίβλη του, έμεινε άσυνκίνητος από τις σπαρταχτικές κραυγές της κόρης του και μόνο όταν πέρασε η άδωμηση έρωα, άφησε τους πυροσβέστες να έρχοι μέσα στις φλόγες και να ησυχάσουν τη βίβλη. Η άσυνκίνητη από το σπασί. Ο δάτορας Ρούντολφ την εξέτασε τότε προσεκτικά κι' ύστερα άρχισε να την συνεφέρει. «Όταν η Μαίρη άνοιξε

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιός είναι ο ιδανικός σύζυγος ;

ΜΑ
(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥ' ΉΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

«Η δίσ «ΜΑΣΚΩΤ» (Τρίπολις), άπαντά :

«Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Τόν ιδανικό σύζυγο τον θέλω έξωτο, λίγο κοντό και όχι πολύ ψηλό. Να του άρσουν τα σπόρ και να με άγαπά κάργα. Αυτός είνε για μένα ο ιδανικός σύζυγος. «Μασκώτ»

«Η δίσ «ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΔΑΚΡΥ» μάς γράφει :

Γλυκό μου «Μπουκέτο». Πρώτα απ' όλα, θα σε παρακαλέσω να δεχθής τα συγγαρητήριά μου για τον τόσο ψυχολογημένο κι' έξωτο διαγωνισμό σου. «Όσον άφορά τον «άντρούλη» μου, τον θέλω με ψυχική, «Απορρόγηση» τα στολίσματα, γιατί δεν θα είνε ελκυστική η ίδια τί ζητά...

«Πονεμένο Δάκρυ»

«Η δίσ «ΜΑΛΒΙΝΑ» (Τρίπολις), άπαντά :

«Όπως όλα τα κοριτσόπουλα έγραφαν τη γνώμη τους για τον ιδανικό σύζυγο, έτσι κι' εγώ σας γράφω και τη δική μου. Έγώ λοιπόν τον θέλω άρσασον, διά να ταξιδεύουμε μαζί παντού και πάντα. Να είνε ψηλός, με ευάσθητο χρώμα, να είνε σικ και να περπατά μάγκικα, με κόκκινο ματάκι στην τσέπη πάντα. Και όταν τον χεμώνα δεν ταξιδεύει, να με συντροφεύη στο αγαπημένο μου σπίτι, να παίξουμε τάβλι και κάρτα-κάρτα να του ρίχνω τα χαρτιά. «Μαλβίνα»

«Η δίσ ANNA Π. μάς γράφει :

«Αγαπητό «Μπουκέτο». Δεν φαντάζεσαι πόσο μ' ευχαρίστησε η τόσο ωραία σου κοινωνική έρευνα. Σήμερα λοιπόν σου άπαντώ κι' εγώ : «Ιδανικός σύζυγος στην εποχή μας δεν ύπληχει, διότι έχει καθί από πολλού η ιδανική σύζυγος, η οποία κάνει τον σύζυγο ιδανικό. Με άγάπη. «Άννα Π.

«Η δίσ NINA ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Αθήναι), μάς γράφει :

«Αγαπητό «Μπουκέτο». Είμαι κι' εγώ από μικρούλα μια από τις τοιαύτες αναγνώστρίδες σου και για χατήρι σου άφησα μια ώρα την εργασία μου, για να απαντήω και ν' άπαντήσω στην έξωτη έρώτησή σου περί ιδανικού σύζυγου. «Ιδανικός σύζυγος, κατά την αντίληψή μου, είνε εκείνος ο οποίος έχει περισσότερα ψυχικά χαρίσματα, παρά σωματικά. Θέλω επίσης εκείνος που θα γίνη σύντροφος της ζωής μου να έχη μόρφωση, ευγενή ψυχή, και προσάπτον καλή ανατροφή. Και ο ευτυχέστερος γάμος για μένα θα είνε εκείνος ο οποίος προέρχεται εξ έρωτος. Μετά τιμής Νίνα Κοντοπούλου»

«Φίλη μας, με το ψευδώνυμο «ΜΙΑ» (Αθήναι), μάς άπαντά :

«Αγαπητό «Μπουκέτο». Παρακολουθούσα απ' άρχής μετ' ένδιαφέροντος την καμπάνια σας με το έρώτημα «ποός είνε ο ιδανικός σύζυγος», άπερίσσια να προσθέσω μίαν έτι γνώμη στις τόσες που παραλαίνουν από τών στήλων σας. Φρονούσα λοιπόν ότι άπώτερος σκοπός όλων τών εν τώ βίω προσπαθειών μας δεν είνε άλλο τι, ή η εξασφάλιση

τά μάτια της, όλοι τους είδαν κατάπληκτοι ότι το βλέμμα της δεν είχε πια εκείνη την τρελή έκφραση, που βασάνιζε τους γονείς της.

—Το πείραμα πέτυχε ! είπε ευχαριστημένος ο δάτορας Ντύμπουκ στον Μπράϊαν. Η Μαίρη ξαναβρήκε πάλι το λογικό της.

Μά ο πατέρας της Μαίρης τον κύταξε μ' ένα ήλιθο βλέμμα κι' άμισε να γελά μ' ένα τρομαχτικό γέλιο παράφρονος. Είχε τρελλαθί, στη σκέψη ότι η κόρη του μπορούσε να πεθάνη απ' αυτό το φοβερό μαρτύριο, στο όποιο την ύπέβαλαν, στο τρομαχτικό πείραμα του θανάτου...

Κι' ο άτυχος Μπράϊαν χρειάστηκε να μείνη ένα χρόνο στο φρενοκομείο, για να μπορεί να συνέλθη και να φιλήσει την όμορφη κόρη του, που είχε ανακτήσει πια την ισορροπία του μυαλού της.

ΧΑΡΡΥ ΧΕΛΠΑΙΝΙΚ

ΧΑΡΡΥ ΧΕΛΠΑΙΝΙΚ

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Είμαι τακτική αναγνώστριά του «Μπουκέτο» εδώ και πολλά χρόνια. Εδιάβασα την έρώτησή σου απευθύνετε στις αναγνώστρίδες σας και άπερίσσια να σας άπαντήσω κι' εγώ. Ίδου λοιπόν η άπάντησή μου :

«Ένα χαριτωμένο κι' ευτυχισμένο άνδρόγυνό μ' έμσα σε μια κομψή βιλλίτσα, έχοντας ένα χαριτωμένο πλάσματάκι, που τους χάρισε ο Θεός για να τους κάνει πιο ευτυχισμένους και αγαπημένους. Έκείνος, ψηλός, λεπτός, μελαγχρόνος και νόστιμος, 28 ετών. Έκείνη έχει τα ίδια περίπου χαρακτηριστικά και είνε μόλις 21 ετών. Η ώρα είνε 1 1/2 μεσημέρι. Έκείνη, όμορφα ντυμένη, περιμένει τον άνδρα της. Κάθεται στον κήπο, διαβάζοντας ένα βιβλίο για να περνά η ώρα της. Το παιδάκι της παίζει κοντά της, περιμένοντας κι' αυτό με άνυπομονησία τον μπαμπά του. Έξωφρα μια χαρούμενη φωνή άκούγεται : «Μπαμπά ! Μπαμπά ! Τρέχει το παιδάκι δλο χαρά, φίλά τον μπαμπά του και κατόπιν προσ-

παθεί να του πάρη τα πακέτα που έφερε στο σπίτι του. Η σύζυγος πάλιν του δίδει το καθημερινό φαλί, που τόσο λαχταρά ο ένας κι' ο άλλος. Το τραπέζι στην κομψή τους τραπέζαρία είνε έτοιμο. Κάθονται όλοι γελαστοί, ενώ το μικρό άπειθύνει στον πατέρα του χίμλες - δυό έρωτήσεις. Έκείνη τον ρωτά χωρίς να τον κοιτά, πώς ηγαίνου η δουλειές του. Εκείνος, χαρούμενος για την τόσο καλή γυναίκα του, άπαντά με ευχαρίστηση σ' αυτήν και στο παιδάκι του. Με λίγα λόγια, είνε ένα σύζυγο ευτυχισμένο, που ο ένας ελάσσει και τον άλλον. Έκείνη κάνει όλες τις δουλειές του άνδρος της και προσπαθεί να μη τον στενοχωρή. Εκείνος, βλέποντας την γυναίκα του τόσο καλή, γέννη άδωκη πιο καλός και την άγατά άδωκη πιο καλή. Να μια ευτυχισμένη έδωτα σύζυγος ζωής. Έτσι, αγαπημένο μου «Μπουκέτο», όνειρεύομαι κι' εγώ τη δική μου σύζυγη ζωή.

«Έλλη Παπαμαροπούλου»

«Η δίσ ANΘΩΣ Β. Κ. (Κάκισ), γράφει :

«Αγαπητό «Μπουκέτο». Εδιάβασα την έρώτησή σου και είπα σ' αναγνώστριά σου. «Επειδή λοιπόν κι' εγώ τυχάνα να είμαι μια εξ' αὐτών, σου γράφω με λίγα λόγια και την άπάντησή μου γι' αυτήν. «Επειδή όμως είμαι μια ελασματοπούλα, δεν έχω πολλές «μοντέρνες» άπαντήσεις. «Επιμύμω μόνον να είνε ευγενής στους τρόπους και ό-λίγον μορφομένης, ν' άγαπά και να εκτιμά την γυναίκα του ως σύντροφο της ζωής του και όχι να την θεωρή ως δούλη. Να είνε άφωτισμένος στη γυναίκα του, καθώς και αυτή στον άνδρα της. Πλούτη μεγάλα δεν έπληθει, διότι η ευτυχία δεν σπορίζεται εις τόν πλούτον. Ο δέ κατά την γνώμη μου ευτυχισμένος γάμος είνε εκείνος όστις γίνεται εξ άμοιβαίου έρωτος και συναντιζόταν οι χαράς-έκτες. Με ειλικρίνεια και έκτίμηση. Άνθος Β. Κ.

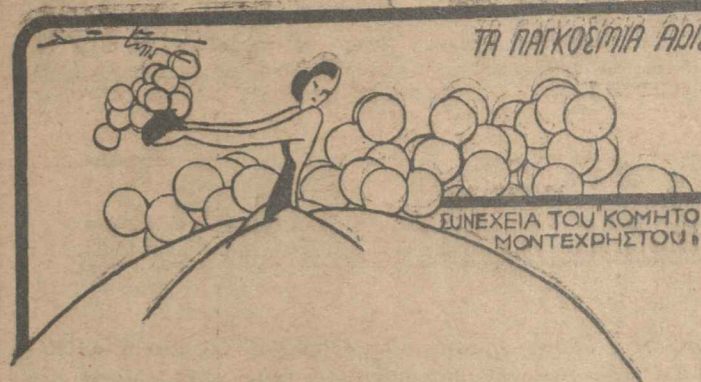
«Η δίσ PENA Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ (Ασπίδα), θέλει τον σύζυγό γόν της καλόν νοικοκύρη.

«Η δίσ Ε. Τ. (Αθήναι), θέλει τον σύζυγό της δούλη, σιγάδο του σπιτιού και τών ιδιοτροπιών της.

Τό «ΖΑΚΥΝΘΙΝΟ ΠΟΥΛΙ» (Ζάκυνθος), μάς γράφει ότι ένα άνδρόγυνό ευτυχεί δι' άμοιβαίον έποχρηόησεν και θεατής άγάπης.

«Η δίσ ΒΙΟΛΕΤ ΝΟΖΙΕΡ θέλει τον σύζυγό της τροποποιημένο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες άπαντήσεις.

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

- Σιωπή, Μερσεδές! τη διέκοψε αυστηρά κι' επίσημα ο Μοντεχρήστος. Τό παρελθόν πέθανε και δεν πρέπει ούτε μπορεί να ξαναζωντανέψει!... 'Ηούχασε, Μερσεδές!... Σου υπόσχομαι να φροντίσω ολόψυχα για το παιδί σου κι' εύχομαι να μου επιτρέψει ο 'Υψιστος να τηρήσω την υπόσχεσή μου!

'Ασυγκράτητη ή Μερσεδές και χύνοντας άφθονα δάκρυα συγκινήσεως κι' ευγνωμοσύνης, έσκυψε και φίλησε το χέρι του κομήτη. "Επειτα κάλεσε μια υπηρέτρια και της έδωσε έντολή να φρονέει τον Κοψολαίμη...

Πέντε λεπτά της ώρας αργότερα, ο Ζουάβος έμπαινε στο σαλόνι...

Δ.

ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΕΙΝΕ ΚΑΤΟΡΘΩΤΟ;

Ο Κοψολαίμης, έχοντας υπερήφανα και στραβυφορεμένο στο άρειμάνιο κεφάλι του, το χαρακτηριστικό κόκκινο φέσι του, σταθηκε λίγα θήματα μακριά απ' τον Μοντεχρήστο και τον χαϊρέτησε στρατιωτικά...

Ο κόμης, σχηματίζοντας ευνοϊκή γνώμη εϋθους άμέσως, σχετικά με το άτομο του πρώην Παρισινού εκείνου χαμινιού—και τώρα άτρωμπτου κι' άφελους Ζουάβου—τόν φώναξε πιό κοντά και του είπε:

—Φίλε μου, θα ήθελα να σε ρωτήσω μερικά πράγματα, τα όποια άφορούν τόν λοχαγό σου, Ζωλιέτ!... Καί πρώτα-πρώτα, τόν άγαπάς πολύ;

—Μά τί λέτε, κύριε; διαμαρτύρήθηκε με άφέλεια ο Ζουάβος. Καί ρωτάτε άκόμη, άν άγαπάω τόν λοχαγό μου;... Δέν λέτε, καλύτερα, ότι τόν λατρεύω;

—Σ' εύχαριστώ, φίλε μου, τόσο έγω όσο κι' η κυρία μητέρα του απ' εδώ, για τα καλά αυτά αίσθημάτά σου!... Καί τώρα, πές μου ειλικρινώς τη γνώμη σου: Ζή ή σκοτώθηκε, ο λοχαγός σου;

—Θεέ μου, τί εινε αυτά που λέτε, κύριε; ούρλιασε ταραγμένος, ο Κοψολαίμης. Εινε δυνατόν να σκοτωθί ποτέ, ο λοχαγός μου;... "Οχι!... "Οχι!... "Εχω μια ζωηρή πεποίθηση, ότι εινε ζωντανός!... Αιχμάλωτος ίσως κάπου, αλλά σκοτωμένος ποτέ! 'Η σφαίρες πάντα σέβονται τούς άνδρείους!... Κι' ο λοχαγός Ζωλιέτ εινε ο πιο άνδρειος απ' τούς άνδρείους!

Ο δυστυχής Κοψολαίμης έτρεμε, τώρα. "Ετρεμε τόσο απ' τη συγκίνησή του, όσο κι' απ' την ταραχή που τούφερνε το επιβλητικό και διαπεραστικό βλέμμα του Μοντεχρήστου. Καί μην έχοντας τί άλλο να προσέση, χαμήλωσε τα μάτια του με άμνηχανία και ξεροκατάπινε...

Ο Μοντεχρήστος χαμογέλασε άθελά του, με την ταραχή του άγαθού αυτού παλληκαριού. Κ' η Μερσεντές έπίσης, ξεχνώντας για μια στιγμή την άγωνία της, χαμογέλασε κι' αυτή.

—Κι' έγω έχω την ίδια γνώμη με σένα, φίλε μου Κοψολαίμη! είπε έπιτέλους ο κόμης. Πιστεύω, ότι ο λοχαγός σου εινε ζωντανός!... "Αν λοιπόν τόν άγαπάς, όπως θεοαίνεις, είσαι πρόθυμος να με βοηθήσης να τόν θρώμε;

"Εδώ, ο Κοψολαίμης φάνηκε άπερίγραπτος. Τόση χαρά τούδωσαν τα μετρημένα αυτά λόγια του κόμητος

Μας έστειλαν έναν άγγελιοφόρο τους, ο όποιος μας πληροφόρησε ότι δέν έχουν κανένα αιχμάλωτο λοχαγό...

—του όποιου την άκατανίκητη έπιβολή είχε άρχισε κιόλας να αισθάνεται, ώστε πέταξε μ' ένθουσιασμό το φέσι του στον άντρα, στριφογύρισε δυό-τρεις φορές στίς φτέρνες του και ξεφώνισε:

—Μά τήν πίστι μου, κύριε, κόψτε με και σε κομματάκια άνάμα, έρκει να θρώμε τόν λοχαγό μου!... Μά εινε να με ρωτάτε, άν θέλω να σας βοηθήσω;...

—'Αρκει, φίλε μου!... τόν διέκοψε μ' ένα καινούργιο χαμόγελο, ο Μοντεχρήστος. Κατάλαβα πια, με τί άνθρωπο έγω να κάνω!... "Εχεις πιστή και γενναία καρδιά, φίλε Κοψολαίμη!... Μάζεψε λοιπόν τώρα το ώραίο φέσι σου, θάλω ξανά στο κεφάλι σου, και κάθισε εδώ κοντά μου!... Θέλω να άκούσω απ' το στόμα σου, πώς και γιατί έχεις τη γνώμη, ότι ο λοχαγός σου δέν σκοτώθηκε!... Προτίμησα να μου τά πής ο ίδιος και γι' αυτό δέν ρώτησα σχετικά την κυρία μητέρα του λοχαγού σου!

Ο φτωχός Ζουάβος συμμορφώθηκε πιστά με τις υποδείξεις του Μοντεχρήστου. Κι' άφου κάθισε κοντά του, άρχισε εκ έξης την άόριστη και σύντομη εκείνη αφήγησή του, την όποια τούς φορέ; με δίψα είχε άκούσει ή δύστυχη Μερσεδές:

—'Ιδού τί είχε συμβή, κύριε!... Μιά ήμέρα, πρό τριών και κάτι μηνών, διέταξαν τόν λοχαγό μου να κάνει μια μικρή ανίχνευση στίς έμπροσθοφυλακές του στρατού μας... Ο συνταγματάρχης μας είχε κάτι πληροφορίες, ότι τά στρατεύματά του 'Αδελ-Καδέρ, συμμορίες δηλαδή Καθύλων και Βεδουίνων, τρυγούσαν ύποπτα κοντά στα όχυρώματά μας!...

—Ο λοχαγός μου τότε, διάλεξε είκοσι άνδρες... Φυσικά, ήμουν κι' έγω ένας από αυτούς, γιατί ο λοχαγός μου μ' άγαπούσε όσο κι' έγω εκείνον... Βγήκαμε απ' το στρατόπεδο και προχωρήσαμε κάμποσες ώρες, μέσα στην άμμόδη έρημο που μας τριγύριζε από παντού!...

—Νύχτωσε, δίχως να δούμε ούτε νύχι από έχθρό... 'Αλλά τη στιγμή που γυρίζαμε όμως, καμιά τριακοσαριά Βεδουίνοι μας έστησαν καρτέρι και μας άρχισαν σε τουφεκίδι εαφνικό!... Άντισταθήκαμε όσο μπορούσαμε!... 'Αλλά είμαστε είκοσι μονάχα κι' ήταν έπίσης νύχτα, σκοτεινιά πιητή!...

—Σαφηνά, δέχτηκα μια τρομερή κοντακιά στο κεφάλι... "Επεσα σάν ξερός... "Όταν σηκώθηκα ήταν μέρα πια κι' εινε θή ή ο ήλιος... Κύτταξα σάν χαλός γύρω μου, γιατί άκόμη αίσθανόμουν φριχτός πόνους στο κεφάλι. Κι' άμέσως άναστήχισα!

—Είδα δεκαοχτώ κορμιά, τα κορμιά των συντρόφων μου, αίματίζοντα, εξαπλωμένα στην άμμο κι' άνεφαλα όλα τους. Οι σκυλο-Βεδουίνοι τούς είχαν άποκεφαλίσει όλους και πήραν μαζί τους τα κεφάλια τους!

—Τότε, απ' τόν πόνο μου κι' απ' τη θλίψη μου, μοιρθε μια δεύτερη λιποθυμία... "Ηταν άπομνησμένο, ότι ξελιποθύμησα... Πείναγα και δίψαγα σάν κολασμένος... Πήγα κοντά στα κορμιά... Τά μέτρησα ξανά... "Ησαν δεκαοχτώ... Κι' ένας έγω, δεκαοχτώ!... Κ' είχαμε ξεκινήσει είκοσι!... "Ο εικοστός που ήταν;... Καί ποιος ήταν;... "Ηταν ο λοχαγός μου πουλίε!... Να!... "Εμένα δέν μου πουλίε!... Κοψαν το κεφάλι, γιατί είχα πέσει παράμερα και μ' έκρυβαν δυό γκαμήλες, σκοτωμένες κι' αυτές στη μίση!... "Όλοι όμως ή άλλοι συντρόφοι μου ήταν οι δύστυχοι σκοτωμένοι και κοποκεφαλισμένοι!...

—"Εψαξα παντού, μήπως θά το πτώμα του λοχαγού μου, αλλά δέν τό είδα πουθενά!... Ούτε έγω, ούτε κάμποσοι καθάλλαρδες δικοί μας που ήρθαν κατά το ήλιοβασιλευμένο εκεί!... Είχε άνησυχήσει ο συνταγματάρχης μας και τούς έστειλε να δούν, για ποιο λόγο δέν είχε γυρίσει άκόμη το άπόσπασμά μας στο στρατόπεδο!...

—"Από όλα λοιπόν αυτά, συμπεραίνω ότι ο λοχαγός μου δέν σκοτώθηκε σ' αυτή τη μάχη!... "Ισως να πληγώθηκε... "Ασφαλώς όμως, είτε

πληγώμενον είτε όχι, τόν πήραν μαζί τους αιχμάλωτο οι Βεδουίνοι!... Γιατί άν είχε σκοτωθί, θα τούπαρναν μονάχα το κεφάλι, αφήνοντας το πτώμα του όπως άφησαν και τά άλλα!

Ο Κοψολαίμης, ιδρωμένος πια απ' τις προσπάθειές του να διηγηθί καλύτερα το πράγμα, σταμάτησε να μιλή. Ο Μοντεχρήστος, σκεπτικός για λίγα λεπτά της ώρας, σήκωσε τέλος το κεφάλι του και ψιθύρισε, σάν να μιλούσε στον έαυτό του:

—'Ελπίζω... πιστεύω... ότι ο 'Αλβέρτος εινε ζωντανός!... Εινε αιχμάλωτος των έχθρών, οι όποιοι τόν διατηρούν ζωντανό, για να τόν ανταλλάξουν ασφαλώς με κανέναν δικό τους αιχμάλωτο. Στο σημείο αυτό, ο Κοψολαίμης σκίρτησε άνάλαφρα. "Η στάση του αυτή, δέν έξφυγε απ' το δέυτατο θέλμμα του Μοντεχρήστου, ο όποιος θιάστηκε να ρωτήσει:

—Τι σου συμβαίνει, φίλε μου;... Μήπως έχεις κανέναν δυσταγμό... Μήπως θυμήθηκες κάτι;... "Ο,τι κι' άν εινε αυτό, πέστο ελεύθερα!...

Ο Ζουάβος τότε, παίρνοντας θάρρος, ψιθύρισε: —'Ιδού, κύριε, τί συμβαίνει: Είπατε, ότι ίσως τόν κρατούν αιχμάλωτο ή όμηρο, για να τόν ανταλλάξουν με κανέναν δικό τους!... Τότε, γιατί δέν γνωστοποίησαν στο σύνταγμα μου, ότι τόν κρατούν αιχμάλωτο;... Γιατί έζήτησε τί άλλο είχε συμβή άκόμη;... Ο λοχαγός μου ήταν πολύ άγαπητός σ' ολόκληρο το σύνταγμα!... "Όλοι, απ' τόν συνταγματάρχη ως τόν τελευταίο Ζουάβο, καταλυτήθαμε, μόλις θεσπαιώθηκαμε για την αίχμαλωσία, για την εξαφάνισή αυτή τελοσπάντων του λοχαγού Ζωλιέτ!... "Αμέσως, ολόκληρο το σύνταγμα έκανε έρωαν και μαζέμαζε ένα τεράστιο χρηματικό ποσό, το όποιο προσέφερα με ως λύτρα στους Βεδουίνους, άρκει να ελευθέρωναν τόν λοχαγό μου!...

—Εκείνοι μας έστειλαν τότε έναν άγγελιοφόρο τους, ο όποιος μας πληροφόρησε ότι δέν έχουν κανέναν λοχαγό αιχμάλωτο τους!... Δέν σας φαίνεται λοιπόν περίεργο αυτό;... Συμφέρον τους ήταν, να μας πουν άν τόν είχαν!... Είτε με χρήματα, είτε με ανταλλαγή δικών τους, θα τόν άφταναν μια ήμέρα ελεύθερον! Κι' όμως έλεγαν όχι!...

—"Αφού όμως δέν τόν είχαν αιχμάλωτο, τότε τί άπόγινε;... Σκοπιμένος δέν ήταν, ούτε και πληγώμενος!... "Ολόκληρη ή έκταση του πεδίου της μάχης, έρευνηθήκαμε καλά, δίχως κανένα άποτέλεσμα!... Μονάχα τά δεκαοχτώ άποκεφαλισμένα πτώματα θρέθηκαν, μαζί με μένα το ζωντανό!... Τί έγινε λοιπόν, ο λοχαγός μου;... Δέν εινε μυστήριο αυτό;...

—'Αλλά σημειώστε άκόμη και κάτι... Μιά ήμέρα, ήρθε στο στρατόπεδό μας για να ζητιανέψει, ένας Μουσουλμάνος καλόγερος, από αυτούς τούς περιπλανώμενους Βεδουίνους, που λέγονται: "Ρατζ-έλ-Ασάμ!... Δηλαδή, "Περιπλανώμενοι "Επαίται!...

—Φυσικά, έπειδή δέν τούς έχουμε έμπιστοσύνη—γιατί κάνουν συχνά και τόν κατάσκοπο—τόν δώσαμε σχεδόν με άπειλές. "Εγώ όμως τόν λυπήθηκα, γιατί φαινόταν κατακουρασμένος... "Εκοψα λίγη κουραμάνα απ' τόν γυλιό μου κι' έτρεξα να τόν προλάβω!...

—Τήν ώρα που τούδινα λοιπόν το ψωμί, δέν έζρω πώς μου ήρθε και τόν ρώτησα: "Μήπως άκούσε; ή έμαθε, παππού, εδώ που τριγυρνάς, για κάποιο λοχαγό Ζωλιέτ;... Μήπως τόν έχουν πουθενά κρυμμένον, οι όμοφυλοί σου;...

—Εκείνος μοιγνεψε τότε "όχι!... με τό κεφάλι του, άρνήθηκε να πάρη το ψωμί που τούδινα κι' άπομακρύνθηκε έιαστικά!... "Εγώ γύρισα στο στρατόπεδό μου, πάλι... "Αλλά τη νύχτα που κοιμόμουν, ξύπνησα δίχως άφορμή και δίχως καν να με ταραξί κανένα όνειρο ή ό,τι όηποτε άλλο!... Καί το μυαλό μου άπότομα, καρφώθηκε σ' εκείνον τόν Μουσουλμάνο καλόγερο!

—Και έζέρετε, τί θυμήθηκα;... Θυμήθηκα—δίχως δυστυχώς να το προσέξω καθόλου εκείνη τη στιγμή—τό έξης αλλόκοτο: "Οτι ο καλόγερος, τη στιγμή που μοιγνεψε άρνητικά—όταν τόν ρώτησα για τόν λοχαγό μου—σκίρτησε άπότομα!

—Τι να σημαίνει λοιπόν αυτό;... Δέν εινε φανερό, ότι κι' εγώ ήξερα για τόν λοχαγό μου, διότι όμως να θέλω και να μωδ το πη;... Ο Μοντεχρήστος, ήταν βαθύς γνώστης της ανθρώπινης καρδιάς... Κύτταξε διαπεραστικά κι' έπιμονα τόν Κοψολαίμη, και τόν άνάγκασε να χαμηλώση τα μάτια του και να ξεροκαταπιή με ταραχή πια κι' όχι με άπλη άμνηχανία...

—Αυτός ο Ζουάβος, έξέρι άρκετά πράγματα άκόμη! σκέφτηκε τότε ο Μοντεχρήστος, βλέποντας το σάστισμα του φτωχού Κοψολαίμη. Κι' αυτά που έζέρι, τά κρύβει ασφαλώς, γιατί δέν πρέπει να λεχθούν!... "Η, δέν θα πρέπει,

—Είστε μόνη, Μερσεδές; ρώτησε ή νέα

τουλάχιστον να λεχθούν μπρός στη μητέρα του λοχαγού του!... "Ας εινε!... Θά τόν εξετάσω ιδιαίτερώς και θα δώ περί τίνος πρόκειται!... Γιατί άν έπιμείνω άκόμη, εξετάζοντάς τον εδώ, θα μωδ τά θαλασσώση απ' την ταραχή του!

Γι' αυτό, φωναχτά τώρα και με ύφος ευμενείας, πρόσθεσε: —Σ' εύχαριστώ, φίλε μου, για τις πολύτιμες πληροφορίες σου... "Εχω πεποίθησι πια, ότι γρήγορα θα φτάσουμε σε άποτέλεσμα καλό!... Πήγαινε στόν αντιθάλαμο τώρα και περίμενε με... Θέλω να θρώμε μαζί έξω, γιατί έχω ύπ' όψιν μου να απευθυνθώμε και σ' άλλα πρόσωπα.

Ο Κοψολαίμης χαϊρέτησε στρατιωτικά και όγηκε έξω. Ο Μοντεχρήστος κ' η Μερσεδές έμειναν μόνι και σιωπηλοί για μερικές στιγμές...

—Εκείνη φοβόταν να ρωτήση... —"Ακούστε με, Μερσεδές! είπε τέλος ο κόμης. "Αν ή δραστηριότης μου δέν άδυνάτισε, κι' άν ή θέλησίς μου δέν έλαττώθηκε, κι' άν ο Θεός θελήση να μωδ φανή βοηθός, τότε... τότε ο 'Αλβέρτος, ο όποιος ζή, ασφαλώς θα θρεθί!...

—Πώς; τραύλισε εκείνη, με άνέκφραστη μητρική λαχτάρα. Πιστεύετε λοιπόν, ότι...

—"Ακόμη δέν πιστεύω πολλά και σαφή πράγματα! διέκοψε ο Μοντεχρήστος. "Εχω άπλως μια γερή πεποίθησι, ότι τά πράγματα θα θαδίσουν κατ' ευχήν!... Πώς όμως, και με τί τρόπο, άκόμη δέν έζρω... "Ωστόσο, αύριο την ίδια ώρα άκριβώς, θα σάς έπικοφεθώ και πάλι!... Κι' έλπίζω, τη φορά αυτή, ναχω σφεότερες και πιο σίγουρες ειδήσεις να σας φέρω!... Μήπως έζέρετε, άν ο κ. Μπωσάμ θρίσκεται άκόμη στη Μασσαλία;

—Μωδ φαίνεται, πώς δέν έφυγε άκόμη δια τή Παρίσι!... "Υποθέτω πώς θα εινε εδώ, άκόμη!

—Θά πκά άμέσως να τόν συναντήσω!... "Ως αύριο λοιπόν, μην άπελπίζετε... Συγκεντρώστε όλες τις δυνάμεις σας, Μερσεδές, κι' άφιερώστε τις στην ύπομνη και στην έλπίδα... "Ο γυιός σας θα θρεθί!... "Ωρεβουάρ, Μερσεδές, για αύριο!

Τήν ίδια εκείνη στιγμή, ή πόρτα μισάνοιξε και φάνηκε ή άρμονική κορμωσασιά της μίς Κλαίρου, ή όποια ρώτησε:

—Είστε μόνη, Μερσεδές; —Ο Μοντεχρήστος έγνεψε σχετικά κ' η Μερσεδές με την άδειά του πήγε ν' ανοίξη στη φίλη της.

Η μίς Κλαίρου μπηκε μέσα χαμογελαστή. "Αλλά στο αντίκρυσμα του ξένου, κοντοστάθηκε άμέσως κοκκινίζοντας απ' τη σουτολή της.

—Κόμη, να σας συστήσω τη μίς Κλαίρου "Ελφισ!... Εινε μια αγαθή και γενναία φίλη, ή όποια πάντοτε συμπεριζέται με ειλικρίνεια και θερμό ενδιαφέρον τις θλίψεις μου και τις άγωνίες μου!... Είπε ή Μερσεδές.

Γυρίζοντας ύστερα στη μίς Κλαίρου, της σύστησε άπλως τόν κόμητα Μοντεχρήστο... Ο κόμης υποκλίθηκε με άδρότητή και σοβαρή χαρά. "Υστερα σφίγγοντας το χέρι της Μερσεδές και κάνοντας μια καινούργια υπόκλησι στη μίς Κλαίρου, της άποχαιρέτησε κι' έφυγε.

Στη σάλα όμως, στάθηκε για μια τελευταία φορά και κυττάζοντας με κρυφή συγκίνησι τη Μερσεδές, πούστεκε στο κεφάλισάλο, ξανάπε:

—Ωρεβουάρ, Μερσεδές!... "Υπομνή, ως αύριο!

—Χάρε, φίλε μου, είπε ή Μερσεδές συγκινημένη.

Ο Μοντεχρήστος δίστασε... Πόσα ήθελε να της πη άκόμη, ή καρδιά του!... Μά τό καθήκον έπνιξε μέσα του—και πάλι—κάθε άναρμωστη αίσθηματολογία...

Κι' ο κόμης, στεναζώντας κρυφά, έσκυψε το κεφάλι του και κατέθηκε έιαστικός τις σκέλες...

Η μίς Κλαίρου σκεκόταν καταμεισις στο σαλόνι, σάν να μη μπορούσε άκόμη να συνέλθι απ' την επιβλητική έντύπωσή την, όποια της είχε προξενήσει ο εξαρετικός εκείνος άνθρωπος...

—Ωστε αυτός εινε ο κόμης Μοντεχρήστος, που περίμενες; ρώτησε δειλά τη Μερσεδές, μόλις εκείνη μπηκε στο σαλόνι. —Ναι! ψιθύρισε με κρυφή, με έντονη συγκίνησι ή κυρία ντε Μορσέρφ. Τί έντύπωσή σου έκανε;... Μπορώ ή δυστυχισμένη, να θα σίζομαι στη βοήθειά του;... Στην άποτέλεσματική δηλαδή βοήθειά του;

Η μίς Κλαίρου μισόκλεισε τα μάτια της, σάν ν' αντίκρυζε κάποιο θραύμα υπερφυσικό. Στο μυαλό της κυριαρχούσε άκόμη ή άσπληρη και μεγαλειώδης φυσιογνωμία του Μοντεχρήστου... Καί στηρίζοντας το διάφανο

σχεδόν χέρι της στην καρδιά της, μουρμούρισε σαν προφήτης εμπνευσμένη :

— Ω, άσπρη μου φίλη!... Δεν ξέρω τι είδους ακαθόριστο προαίσθημα, σφίγγει την ψυχή μου τη στιγμή αυτή!... Αυτό το προαίσθημα όμως, μου λέει καθαρά ότι ο άνθρωπος αυτός είναι ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΣ!... "Ω, να έλπιζης, Μερσεδές!... "Ο Θεός κι' ο άνθρωπος εκείνος, εξέπαντος θα ανακουφίσουν την πονεμένη μητρική καρδιά σου!

Ε'.

«ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ»!

Ο Μοντεχρήστος κατεβαίνοντας τη σκάλα, βρήκε τον Ζουάθο να τον περιμένει στην εξώπορτα.

— Λοιπόν, φίλε μου, είσαι έτοιμος να ρθής μαζί μου; τον ρώτησε, μόλις τον είδε.

— Πάντοτε στις διαταγές σας, κύριε! είπε πρόθυμα ο Κοψολαίμης.

— Αμπρά!... Έμπα μαζί μου τώρα, στο άμαξι μου, κι' εκεί τά λέμε με όλη την άνεσί μας!

Και σ' ένα γνήσιο του κόμητος, ο 'Αλφς πήδησε κάτω κι' άνοιξε την πορτιέρα.

— Πρώτη μου φορά μπαίνω, σε τέτοιο πολυτέλεις κιδώτιο! ψιθύρισε ο Κοψολαίμης, ρίχνοντας μία ματιά στη βασιλική πραγματικώς πολυτέλεια του άμαξιού του κόμητος.

— Τι είπες, φίλε μου; ρώτησε ο Μοντεχρήστος, μπαίνοντας στο άμαξι.

— Είπα, κύριε, ότι τον καιρό που είχα χρηματίσει χαμίνι στο Παρίσι, συνήθιζα να κρεμίσω πίσω από κάτι τέτοια όμοια άμαξία!... Και τώρα παρανεύομαι, πού μπαίνω μέσα!

Ο Μοντεχρήστος χαμογέλασε λίγο, για την άφελεια του Ζουάθου, και του γνεψε πάνω με μπι και να καθήσει πλάι του. Ο Κοψολαίμης μπηκε... Κι' ενώ η πορτιέρα κλεινόταν απ' τον 'Αλφ, ο Ζουάθος έσκυψε άστραπιαία έξω κι' έστειλε ένα ενσέρριο φίλημα με το χέρι του, προς την κατεύθυνσι της εξώπορτας της Μερσεδές!

— Σε ποιόν έστελλεις αυτό το τρυφερό μήνυμα; ρώτησε ο κόμης άπορόντας.

Ο Κοψολαίμης έγινε κατακόκκινος σαν το φέσι του...

— Τίποτα δεν του ξεφεύγει αυτού του διαβολανθρώπου! μουρμούρισε μέσα του. Του αξίζει να τον λέω «στρατηγό», αν μου δώση την άδεια!

Και φωναχτά ύστερα, άπάντησε :

— Κύριε... ξέρετε... νά!... Ήταν ή κυρία Καραμάν εκεί, καί...

— Ποιά είνε πάλι αυτή ή κυρία Καραμάν;... Και πού ήταν;

— Δεν την είδατε, κύριε, γιατί κρύφτηκε πίσω απ' την εξώπορτα την ώρα που κατεβαίνατε τις σκάλες!... τραύλισε αμήχανα ο Ζουάθος.

Είπε ή συνοδός της Έγγλέζας εκείνης μίς, της μίς Κλαίρις, φιλενάδας της μητέρας του λοχαγού μου...

— Άρκετά!... Άρκετά!... Κατάλαβα, φίλε μου! διέκοψε γελώντας δυνατά τώρα, ο Μοντεχρήστος. Ή μίς είνε φίλη της κυρίας ντε Μορσέρφ, κι' ή κυρία Καραμάν—όπως την είπες—είνε φίλη... δική σου!... Ωραία!... Μόνον, συγγνώμη, φίλε μου, πού σας διέκοψα την τρυφερή συζήτησί σας, γιατί άσφαλως «θα τά λέγατε», τη στιγμή που κατεβαίνα τις σκάλες!

Ο Ζουάθος άνοιξε τά μάτια του, και κύτταξε τον κόμητα, δπως θα κύτταξε έναν ήμίθεο!... Άλλά κι' ο κόμης, φυσικά, είχε το σκοπό του που φλυαρούσε έτσι με τον άφελέστατο Κοψολαίμη: "Ήθελε να κερδίσει έντελώς την έμπιστοσύνη του... Και να τον παρασύρει σε λεπτομέρειες κι' άνεπιφύλακτες έκμυστηρεύσεις, σχετικές με τη μυστηριώδη 'ξαφάνισι του λοχαγού 'Αλβέρτου Ζωλιέττ!...

— Άν άμαξα είχε άρχεισι πειά να κυλάη στους πλακόστρωτους δρόμους της Μασσαλίας... Μιά λιγός-στιγη σιωπή είχε άπλωθή ανάμεσα στους δυό άνδρες.

— Λοιπόν, φίλε μου, άκούσέ με τώρα! είπε ξαφνικά ο Μοντεχρήστος. "Αν κατάλαβα καλά πριν, από όσα είπες, υπάρχει κάποιο μυστικό στην 'ξαφάνισι του λοχαγού σου!... Θα υπάρχουν δηλαδή μερικές λεπτομέρειες, τις όποιες νόμισες καλό να μην άποκαλύψης στη μητέρα του λοχαγού σου!... Μάντεψα καλά, ή όχι!

— Μάλιστα, κύριε! είπε σκιρτώντας ο Ζουάθος. Είπε και μερικά πράγματα, τά όποια νόμιμα καλό ν' άποκρύψω!... "Οχι δτι ο λοχαγός μου έχει κάνει κάτι το ένοχο!... "Οχι!... "Ο Θεός να φιλάει!... Άλλά, βλέπετε, μητέρα του είνε ή κυρία Μερσεδές!... Και φοβήθηκα μήπως ύποθέσει πράγματα πού...

— Δηλαδή, θα θέλεις να πής, ότι κάποια έρωτοδουλειά έχει άνακατευθί στη ζωή του λοχαγού σου, ή;... Καμμία γυναίκα!

— Αρκεί, κύριε! είπε σκιρτώντας ο Ζουάθος. Είπε και μερικά πράγματα, τά όποια νόμιμα καλό ν' άποκρύψω!... "Οχι δτι ο λοχαγός μου έχει κάνει κάτι το ένοχο!... "Οχι!... "Ο Θεός να φιλάει!... Άλλά, βλέπετε, μητέρα του είνε ή κυρία Μερσεδές!... Και φοβήθηκα μήπως ύποθέσει πράγματα πού...

— Δηλαδή, θα θέλεις να πής, ότι κάποια έρωτοδουλειά έχει άνακατευθί στη ζωή του λοχαγού σου, ή;... Καμμία γυναίκα!

— Αρκεί, κύριε! είπε σκιρτώντας ο Ζουάθος. Είπε και μερικά πράγματα, τά όποια νόμιμα καλό ν' άποκρύψω!... "Οχι δτι ο λοχαγός μου έχει κάνει κάτι το ένοχο!... "Οχι!... "Ο Θεός να φιλάει!... Άλλά, βλέπετε, μητέρα του είνε ή κυρία Μερσεδές!... Και φοβήθηκα μήπως ύποθέσει πράγματα πού...

— Δηλαδή, θα θέλεις να πής, ότι κάποια έρωτοδουλειά έχει άνακατευθί στη ζωή του λοχαγού σου, ή;... Καμμία γυναίκα!

— Αρκεί, κύριε! είπε σκιρτώντας ο Ζουάθος. Είπε και μερικά πράγματα, τά όποια νόμιμα καλό ν' άποκρύψω!... "Οχι δτι ο λοχαγός μου έχει κάνει κάτι το ένοχο!... "Οχι!... "Ο Θεός να φιλάει!... Άλλά, βλέπετε, μητέρα του είνε ή κυρία Μερσεδές!... Και φοβήθηκα μήπως ύποθέσει πράγματα πού...

— Δηλαδή, θα θέλεις να πής, ότι κάποια έρωτοδουλειά έχει άνακατευθί στη ζωή του λοχαγού σου, ή;... Καμμία γυναίκα!

— Αρκεί, κύριε! είπε σκιρτώντας ο Ζουάθος. Είπε και μερικά πράγματα, τά όποια νόμιμα καλό ν' άποκρύψω!... "Οχι δτι ο λοχαγός μου έχει κάνει κάτι το ένοχο!... "Οχι!... "Ο Θεός να φιλάει!... Άλλά, βλέπετε, μητέρα του είνε ή κυρία Μερσεδές!... Και φοβήθηκα μήπως ύποθέσει πράγματα πού...

— Δηλαδή, θα θέλεις να πής, ότι κάποια έρωτοδουλειά έχει άνακατευθί στη ζωή του λοχαγού σου, ή;... Καμμία γυναίκα!

— Αρκεί, κύριε! είπε σκιρτώντας ο Ζουάθος. Είπε και μερικά πράγματα, τά όποια νόμιμα καλό ν' άποκρύψω!... "Οχι δτι ο λοχαγός μου έχει κάνει κάτι το ένοχο!... "Οχι!... "Ο Θεός να φιλάει!... Άλλά, βλέπετε, μητέρα του είνε ή κυρία Μερσεδές!... Και φοβήθηκα μήπως ύποθέσει πράγματα πού...

— Δηλαδή, θα θέλεις να πής, ότι κάποια έρωτοδουλειά έχει άνακατευθί στη ζωή του λοχαγού σου, ή;... Καμμία γυναίκα!

— Αρκεί, κύριε! είπε σκιρτώντας ο Ζουάθος. Είπε και μερικά πράγματα, τά όποια νόμιμα καλό ν' άποκρύψω!... "Οχι δτι ο λοχαγός μου έχει κάνει κάτι το ένοχο!... "Οχι!... "Ο Θεός να φιλάει!... Άλλά, βλέπετε, μητέρα του είνε ή κυρία Μερσεδές!... Και φοβήθηκα μήπως ύποθέσει πράγματα πού...

— Δηλαδή, θα θέλεις να πής, ότι κάποια έρωτοδουλειά έχει άνακατευθί στη ζωή του λοχαγού σου, ή;... Καμμία γυναίκα!

— Αρκεί, κύριε! είπε σκιρτώντας ο Ζουάθος. Είπε και μερικά πράγματα, τά όποια νόμιμα καλό ν' άποκρύψω!... "Οχι δτι ο λοχαγός μου έχει κάνει κάτι το ένοχο!... "Οχι!... "Ο Θεός να φιλάει!... Άλλά, βλέπετε, μητέρα του είνε ή κυρία Μερσεδές!... Και φοβήθηκα μήπως ύποθέσει πράγματα πού...

— Δηλαδή, θα θέλεις να πής, ότι κάποια έρωτοδουλειά έχει άνακατευθί στη ζωή του λοχαγού σου, ή;... Καμμία γυναίκα!

— Αρκεί, κύριε! είπε σκιρτώντας ο Ζουάθος. Είπε και μερικά πράγματα, τά όποια νόμιμα καλό ν' άποκρύψω!... "Οχι δτι ο λοχαγός μου έχει κάνει κάτι το ένοχο!... "Οχι!... "Ο Θεός να φιλάει!... Άλλά, βλέπετε, μητέρα του είνε ή κυρία Μερσεδές!... Και φοβήθηκα μήπως ύποθέσει πράγματα πού...

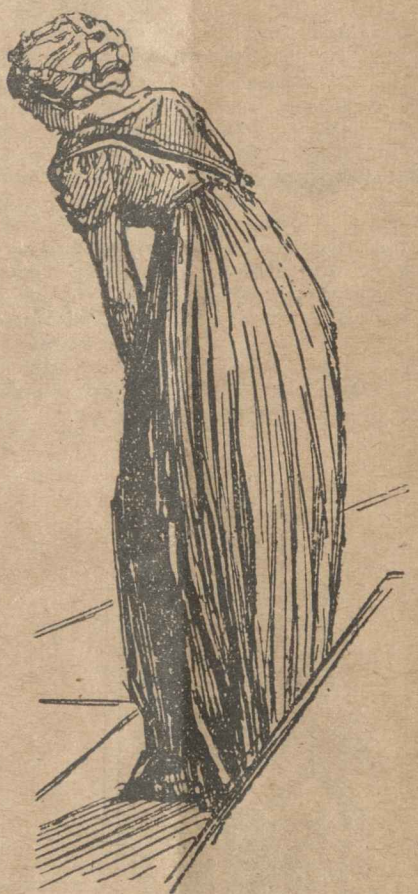
— Δηλαδή, θα θέλεις να πής, ότι κάποια έρωτοδουλειά έχει άνακατευθί στη ζωή του λοχαγού σου, ή;... Καμμία γυναίκα!

— Αρκεί, κύριε! είπε σκιρτώντας ο Ζουάθος. Είπε και μερικά πράγματα, τά όποια νόμιμα καλό ν' άποκρύψω!... "Οχι δτι ο λοχαγός μου έχει κάνει κάτι το ένοχο!... "Οχι!... "Ο Θεός να φιλάει!... Άλλά, βλέπετε, μητέρα του είνε ή κυρία Μερσεδές!... Και φοβήθηκα μήπως ύποθέσει πράγματα πού...

— Δηλαδή, θα θέλεις να πής, ότι κάποια έρωτοδουλειά έχει άνακατευθί στη ζωή του λοχαγού σου, ή;... Καμμία γυναίκα!

— Αρκεί, κύριε! είπε σκιρτώντας ο Ζουάθος. Είπε και μερικά πράγματα, τά όποια νόμιμα καλό ν' άποκρύψω!... "Οχι δτι ο λοχαγός μου έχει κάνει κάτι το ένοχο!... "Οχι!... "Ο Θεός να φιλάει!... Άλλά, βλέπετε, μητέρα του είνε ή κυρία Μερσεδές!... Και φοβήθηκα μήπως ύποθέσει πράγματα πού...

— Δηλαδή, θα θέλεις να πής, ότι κάποια έρωτοδουλειά έχει άνακατευθί στη ζωή του λοχαγού σου, ή;... Καμμία γυναίκα!

—Χαίρε, φίλε μου, είπε ή Μερσεδές συγκινημένη...

σως, πού...

— Ω, δεν είνε δά γυναίκα αυτή, κύριε! διέκοψε ο Κοψολαίμης ζωηρά. Νά, μία κοπέλλα είνε, μόλις δεκαπέντε-δεκάξη χρονών!

— Εστ, έκανε ο κόμης, χαμογελώντας και βλέποντας με χαρά ότι άρχιζε να μπαίνει σε δρόμο αίγουρο. Λοιπόν, αυτή ή κοπέλλα ήταν έρωμένη του λοχαγού σου;

— Ά, μπά!... Καθόλου ίσα-ίσα, κύριε!... διαμαρτυρήθηκε έντονα ο Ζουάθος. Από σας τό πρωτακούω αυτό το πράγμα!

Ο Μοντεχρήστος άπόρησε.

— Μά τότε εξήγησου, φίλε μου!... είπε. Τι συμβαίνει μ' αυτήν την κοπέλλα, και με τον λοχαγό Ζωλιέττ;... Πές μου σύντομα, τί ξέρεις;

— Θα σας πώ, κύριε!... Ίδου περί τίνος πρόκειται: "Εδώ κι' έξη μήνες, ο λοχαγός μου με τό λόγο του κυνηγούσε στην έρημο αυτά τά καταραμένα δντα!... Αύτους τους άράπιδες έδιωξε, πού άλλοι τους λένε 'Αλγερινούς, άλλοι Βεδουίνους, άλλοι Καβύλους κι' άλλοι... κι' εγώ δεν ξέρω πώς!... Τέλος, άπομυκρυνθήκαμε πολύ απ' τό στρατόπεδο... Κι' έπειδή μας έπαισε ή νύχτα, άποφασίσαμε να κατασκηνώσουμε μέσα σε μία χαράδρα, και να κοιμηθούμε εκεί ώσπου ξημερώσει!...

.....Κάποια ώρα, μεσάνυχτα κοντά, ήμουν σκοπός μπρός στη σκηνή του λοχαγού μου!

Ξέρετε δά, πόσο έχω όρθια τ' αυτιά μου κι' άνοιχτά τά μάτια μου, κάθε φορά που φύλασκοπός, και μάλιστα σκοπός στη σκηνή του λοχαγού μου!... "Ήμουν κι' εγώ, κι' όλοι οι άλλοι εσάνταροι, έξεωμένοι απ' την κούρσι κι' απ' τό όλοήμερο άνθρωποκυνηγιό!... Κι' έτσι, νύσταζα στιγμές-στιγμές... Ειτυχώς, γύρω απ' τήν καταυλισμό μας ούρλιαζαν σαν κολασμένες κότι ύαινες, κάτι ζαγκουρά, κάτι τίγρεις και λιοντάρια, κι' έτσι δεν μ' άφηναν να κοιμηθώ!...

.....Ξαφνικά, κατά τις δυό τά μεσάνυχτα, ξεφύτρωσε μπροστά μου μία μισή σιλουέτα!...

Κι' αυτή ή σιλουέτα πηδούσε τόσο όρμητικά, ώστε, μά την πίστι μου, δεν πρόλαβα να ή σμαδέψω κι' έτσι την πυροδόλησα έντελώς στην τύχη!...

.....Με τό «μπάμ!» του τουφεκιού μου, πρώτος τινάχτηκε απ' τον ύπνο του ο λοχαγός μου!...

Άλλωστε αυτός λαγοκοιμάται πάντα του, κι' άκούει τό πέταγμα της σκίνας!... Και την ώρα, πού λέτε, πού τινάχτηκε απ' τον ύπνο του και βγήκε έξω απ' τη σκηνή του, άρχισε είνε-χώς και θα ήθελε γιατί «ετύχως»-να βγάλει τό φεγγάρι!

— Τι τρέχει;... μου λέει ο λοχαγός μου!...

.....Τού εξήγηνα την ύπόθεσι πώς είνε!... Μιζα όστι ήταν κανένα λιοντάρι, αυτή ή μισή σιλουέτα, και τού είπα πώς και γιατί την πυροδόλησα!

.....Τή στιγμή όμως πού τούλεγα αυτές τις εξηγήσεις, άπάνω στην πλαγιά της χαράδρας σ' έναν λοφίσκο, άκούστηκε μία φωνή!... Άχ, κύριε!... Ακόμα βουίζει λιπυτέρα κι' άνατριχαστικά αυτή ή φωνή, στ' αυτιά μου!... Άπαιστη μία φωνίτσα παιδιού, πού τό σπάσιον με σφυρί σιγά-σιγά τό κόκκαλο του χεριού του!

.....Μά τη στιγμή πού άντριχάλα ένώ, κι' είχα σταματήσει να μιλάω, ο λοχαγός μου πού ήθελε από μπροστά μου!... Ναι, πηδώντας από

προς την παραπονιάρικη εκείνη φωνίτσα, δίχως ο εύλογημένος νάχρημα μαζί του ούτε πιστόλι, ούτε μαχαίρι, ούτε καν σιγαλάκι!

.....Και, μά την πίστι μου, φοβήθηκα!... «Πού πάει έτσι ο άρμαλος λοχαγός μου;» ξεφώνισα! Κι' άμέσως τρέχω έπισω του, έτοιμάζοντας στο δρόμο τό όπλο μου, και σκαρφαλώνοντας με νύχια και με δόντια!...

.....Έφτασα, τέλος, στην κορυφή του λόφου!... Και τι είπα!... Βλέπω χάωω έσπληνμένο ένα κορμί!... Γυναίκα ήταν! Παιδί ήταν; Κοπέλλα ήταν;... Κι' εγώ δεν πρόλαβα να ήδω!...

Κι' έβριθα κοντά του, δυό δντα: Τόν λοχαγό μου δηλαδή, κι' έναν πελώριο πάνθηρα, άγριμ χειρότερο κι' απ' τον λιοντάρι!...

.....Γιά να πυροβολήσω άμέσως, θα σκότωνα τον λοχαγό μου!... Τού πέταξα λοιπόν άμέσως τό τροχισμένο σπαθισμένο μου, κι' εγώ λόδεψα γιά να πυροβολήσω τη θηρία!... Έκείνο όμως, με στόμα άνοιχτό και με μάτια σπιθόβολα, μούγκρισε και χύμηξε άπάνω στο λοχαγό!

.....Τά χέρια μου παράλυσαν, κι' έπαυαν πειά να σήκουν τό τουφέκι μου!... "Όλα έγιναν μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο!... Άνδρας και θηρία ήσαν σφιχταγκαλιασμένοι, και μία τρομερή πάλη γινόταν άναμεταξύ τους!... Ναι, τίποτα δεν έβλεπα απ' τη φρίκη μου, κι' όμως τ'άβλεπα όλα δίχως να μού ξεφύγει τίποτα!... Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

.....Περιέργο δεν είνε, κύριε;

(Ακολουθεί)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΘΥΜΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

(Διήγημα σχετικό με την άπ άνθρωπη εξέντωσι των μαύρων, εκ μέρους των 'Αμερικανών)

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο Νιού Τζέρσεϊ καίγονταν από έναν εξαγριωμένο κι' εκδικητικό ήλιο. Ή άχτινες του λυώναν την άσφαλτο, άναβαν φωτιές, στέγνωναν τό λαμό των 'Αμερικανών και ταράζαν τά λογικά τους. Πρώτη φορά είχε πέσει μία τόσο άνιπόφορη ζέστη πάνω στην είνιχουμένη πολιτεία. Ο ήλιος έτσι ξαφνικά είχε θυμώσει και της έδειχνε τη γροθιά του. Ναι, είχε αποφασίσει να την εξαφανίσει από τό πρόσωπο της γής, να την ξεροψηρήσει, σαν τον άμαρτωλό μέσα στο καζάνι της κόλασης, να κάνει τους ανθρώπους μέσα στα σάτια τους και να τους πνείλουν. Τά μικρόδια των μολυσματικών άσθενειών έτοιμαζόντουσαν να κατεβούν πάνω στους δρόμους και ν' άρχίσουν εξοντωτική μάχη κατά της υγείας των 'Αμερικανών. Ήταν λογής - λογής μικρόδια: τύφος, εντερικός, χολέρας, κίτρινο πυρετό, ιλαράς, είνιχας. Είχαν πάσει τις άκρες των λεωφόρων, είχαν τριπλώσει στα παγωμένα νερά των ξενοδοχείων, είχαν καθίσει στους κλάους των φρούτων κι' είχαν γεμίσει την γαντή άπόσφαιρα της πολιτείας.

Οι γαιώτες, οι παπάδες κι' οι νεκροφάρες ηθισαίριζαν κάθε μέρα και περισσότερα λεφτά και τά νοσοκομεία ήσαν γεμάτα από άρρώστους.

Ήταν τό άνατριχαστικό καλοκαίρι του 190... Οι άνθρωποι κύταζαν μ' άπόγνωση τον ορανό και περιέμεναν τό τέλος τους. Οι άστρονόμοι όλου του κόσμου είχαν δηλώσει ότι άκριβώς αυτή την εποχή ή γή θα πλησίαζε πού κοντά στον ήλιο και θα έρχόταν σε μεγαλειότερη έπαφή με τη θερμότητα του άστρου της ημέρας. Άλλοι πάλι διέδιδαν με σχετικές βέβαια επανυλάσεις, ότι ή οδός ενός τρομακτικού κομήτη θα σάρωνε την επιφάνεια της γής από κάθε ζωή και βλάστηση. Ο πλανήτης μας θα μετεβάλλετο σε μία άμορφη πυρκαϊωμένη μάζα και θα διελύετο σε στάχτη.

Τά παιδιά των 'Αμερικανών πέθαιναν κατά δεκάδες από τις άρρώστειες κι' οι πάτορες στις διάφορες έκκλησιαστικές ματαια παρακαλούσαν το Θεό να τους γλυτώσει από αυτό τό μαρτύριο της κόλασης. Άν ήθελε να πέθαιναν όλοι οι άνθρωποι, έπρεπε να τους έβη ένα δυνατό κερανό και να τους άρhiσει τεράστια, να τους άναρθάξουν σ' ένα έμπορειο.

Αυτό τό μαρτύριο δεν τιμούσε κανέναν το Θεό των χριστιανών. Ήταν ή εκδίκηση ενός έγκληματι!

Κι' οι άνθρωποι έπαυαν να εφαρμόζουν τις βίβλα έντολές του.

— Σήμερα βρισκόμαστε στη ζωή, έλεγαν με έρηπια. Δίγιο μπορεί να πεθάνουμε. Άς χαρτίσει λοιπόν όλα τ' αγαθά των έγκρισμένων πνις πέτρο, χωρίς περιορισμούς, χωρίς τιμωρίες.

Το παράδειγμα τό έδωσαν αυτοί οι ίδιοι οι άνομιμοί. Πέταξαν μακριά τά γαλιόνια τους και τις στολές τους κι' άνακατέψαν μέσα στον κόσμο των άτελειομένων ανθρώπων. Τους άκολουθούσαν οι δεσποφύλακες των κατήνων. Μ' άδιαφορία άνοιξαν τις πόρτες των δεσποφυλίων κι' άρρισαν τους άπαισίους κακώτους να ξεχυθούν στη πολιτεία, σαν ένας έπαισιος στρατός σατανάδων. Τότε κι' οι δικαστές έβγαλαν μ' έπαρημότητα τις έπιβλητικές τηβένους των, κλείδωσαν τους νόμους τους σ' ένα συρτάρι και πέταξαν μακριά, στο καλάνι της άχρηστίας, τό Εδάγγέλιο και την εικόνα του Έστωαριμένου με τον άκάθιστο στέφανο!...

Οι στρατιώτες κι' οι άξιοματικοί σκέφτηκαν επίσης ότι δεν ήταν δίνο να βρισκόνταν στους στρατώνες και να γυμνάζονταν. Τί έπρεπε να άλλοστε να ύπερασπίσουν; Ή πατρίδα δεν ύπηρετε πειά. Ή οικογένεια είχε διαλυθή, ή θρησκεία είχε ξεχασθή στις άδειες έκκλησίες κι' ή καλίστη είχε σταγυριασθή από τά χέρια των ανθρώπων. Όλοι έβλεπαν πώς τό θάνατο. Έναν ξαφνικό κι' άνιπόλογο θάνατο. Τίποτα πειά δεν θα μπορούσε να τους σώσει. Είχαν εξαγριωθή, γιατί θα πέθαιναν.

Α, ο θάνατος είνε τρομερό πράγμα! Κάθε άνθρωπος κύτταζε τό πρόσωπό του στον καθρέφτη κι' άνατριχάζε. Τά μάτια του είχαν βλέψει τη θηρία. Ή γυναίκες πάλι, την ώρα πού έκαναν την τουλέτα τους και θύμαζαν τη γοητευτική τους όμορφιά, έσποδσαν ξαφνικά σε δάκρυα, σκέφτη ότι σε λίγες μέρες ίσως τ' άμορφο σώμα θα είχε γαυθή από τά σκόνια!...

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

Ο ήλιος είχε θυμώσει και τους έδειχνε τη γροθιά του!

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνεδουκντος τόν "Θωνα κατά την κάθοδόν του στην Ελλάδα Βαυαρού αξιωματικού Χριστοφέρου Νέφερ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η στιγμή εκείνη μνησκαν ή κόρες της κομήςσης "Αρμανοπεργκ κι' έτσι ή συνομιλία αυτή τελείωσε.

Η κόμησησά ρώτησε εέ λίγο τούς συνδαιτυμόνες αν έχη καμιά σπουδαιότητα ως φρούριο τόν Παλαμίδι καί δ βαρδώνος ντε Βαρικούρ, μαντεύοντας κάποια συμβολική σημασία στη ερώτησι αυτή, της απάντησε άμέσως :

— "Όχι, μεγάλη. Τό πολύ μπορεί νά χρησιμεύσιν ως άποθήκη.

Καί άρχισε νά ξεγλή διά μακρών τόν γιαντί. Η κόμησησά φαινόταν πως τόν άκούγε μ' ενδιαφέρον καί κάθε τόσο ένα ειρωνικό χαμόγελο φαινόταν στά χείλη της. Στο τέλος δέ ειπε γελώντας :

— Κύριε βαρδώνε, έχετε μεγάλες στρατηγικές ικανότητες. Νά δούμε μόνο ποιά στρατιά θά μπορούσιν ν' άντισταθί σέ υάς.

Καί σηκώθηκε, δίνοντας τέλος στη συνομιλία. Κατόπιν μ' ευχαρίστησε, λέγοντας ότι μί' άλλη φορά, πού δ καιρός θάταν καλύτερος, θά ξαναρχόταν στό Παλαμίδι γιά νά τόν δη δλόκληρο καί νά δαυμάσιν την άποψίν του.

Η κόμησησά "Αρμανοπεργκ έπεσε τότε μέ κάθε τρόπο νά κάνη τόν "Θωνα νά προσέξη τίς κόρες της. "Ο βασιλεύς όμως κάθε φορά πού τίς έθλεπε, τίς άπέφυγε σάν νά είχε μαντέψει τούς σκοπούς της. "Ετσι στό τέλος ή κόμησησά έγινε έχθρά τού "Θωνος κι' έγκατέλειψε τά φιλόδοξα όνειρά της. Τότε πάντρεψε τίς δύο μεγαλύτερες κόρες της μέ τούς άδελφούς πρίγκηπες Καντακουζηνούς, οι όποιοι κατήγοντο από τόν δυνάστη Βυζαντινό αυτοκρατορικό οίκο. Η μεγαλύτερη όμως, ή όποια ήταν νέα εξαίρετικής άντλήψεως, πέθανε από πανούκλα στόν Πειραιά, κατά την έπιστροφή της από τό γαμήλιο ταξίδι της καί θάφτηκε σ' ένα νησάκι, πού βρίσκεται άριστερά στήν είσοδο τού λιμανιού.

Μαινόμενη γιά τή ματαιώσει των σχεδίων της, ή κόμησησά "Αρμανοπεργκ έκίνησε πάντα λιθοκατόπιν γιά νά εκδικηθί τόν "Θωνα. Κατάρθωσε μάλιστα νά πάρη μέ τό μέρος της τόν αλάρχη καί τό γιατρό τού βασιλέως. Πώς τό κατάρθωσε αυτό, ποτέ δέν τό έμαθα. Τό βέβαιο πάντως είνε ότι οι δύο αυτοί άνθρωποι έγιναν, πρds χάριν της κομήςσης, πρώτης τάξεως μηχανορράφοι. Η κόμησησά δηλαδή τούς έπεισε καί τούς δύο νά συντάξουν μία δήλωσι, στην όποια πιστοποιούσαν ότι δ "Θων προσεβάλλετο συχνά από κρίσεις παραφροσύνης κι' ότι συνεπώς ήταν άνίκανος νά κυβερνά. Η κόμησησά πήρε τό έγγραφο αυτό καί τό έδωσε στόν "Αγγλό πρεσβευτή Λάιουν, δ όποιος τό έστειλε στόν πρωθυπουργό του λόρδο Πάλμεστον. "Αλλά κι' αυτή τή φορά δέν πέτυχε τό σκοπό της ή κόμησησά, γιατί δ Πάλμεστον, όχι μόνο δέν χρησιμοποίησε καθόλου τό ουκοφαντικό αυτό έγγραφο, αλλά καί τό έστειλε κατ' ευθείαν στόν "Θωνα.

"Ο βασιλεύς έμαθε τότε ποιοί είχαν εξυφάνει όλη αυτή την πλεκτάνη έναντίον του. Φέρθηκε όμως ευγενέστατα στόν αλάρχη του καί τό γιατρό του. "Εκείνον μόνο γνωστό καί στούς δύο ότι μπορούσαν νά ύποβάλουν την παραιτήσί τους, πράγμα πού έγινε άμέσως.

Η κόμησησά έντομεταξύ μαινόταν γιά τήν άποτυχία της, αν καί δ "Θων, ευγενέστατος πάντοτε, δέν της ειπε ποτέ τίποτε.

Η θείσι όμως τού "Αρμανοπεργκ δέν ήταν πειά σταθερή. Καί πράγματα, έπειτ' από λίγο καιρό, δ βασιλεύς της Βαυαρίας λουδοβίκος τού έστειλε τόν άντικαταστάτή του.

"Ετσι ή κόμησησά-σύζυγος του, χωρίς νά κερδίση τίποτε από τίς τόσες ραδιουργίες της, έθανάτωσε στήν Βαυαρία περιφρονημένη από τούς τιμίους ανθρώπους.

Η ΕΝΑΝΤΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΖΩΣ. — ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΘΩΝΟΣ. — ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΚΥΡΑ ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ ΗΝΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ.

Κατά τό τέλος τού έτους 1833, οι αξιωματικοί τού τάγματός

Έλληνισ των πρώτων χρόνων της βασιλείας τού "Θωνος (Εικόν έίνου περιηγητού)

δέν την άπασχολούσε ή κλασική Έλληνική άρχαότητα, αλλά ή άρμία έορτή της περασμένης βραδυάς τού άνακτορικού γεύματος. Θυμούνται τά άραιάτατα φαγητά τού τραπέζιού τού βασιλέως κι' ή όρεξι μου άνοιγε άκόμα περισσότερο ή μάλλον πεινα μου μεγάλωνε. Σε μία στιγμή δέν μπόρεσα νά κρατήσ πειά καί φώνησα στούς στρατιώτες μου :

— Έμπρός, παιδιά! "Ας περπατήσουμε γρήγορα νά φάσμε στό χάνι, όπου θά βρούμε καί νά φάμε...

Τότε άρχισαμε νά περπατάμε γρηγορώτερα καί περάσαμε μία χαράδρα, γεμάτη άγριες ροδόδαφνες. Μά τώρα άνηφορίζαμε, κι' ή πορεία γινόταν πού δύσκολη κι' ή πεινα πού δυνάτη. Η φαντασία μου δέν έστρέφετο πειά στά έκλεκτά βασιλικά φαγητά. Κάθε τί πού θά μπορούσε νά καταπραΐνι την πείνα μου εύχαρίστως θά τώτρωνα. "Εφτασα μάλιστα μέχρι τού σημείου νά ζηλεύω ένα στρατιώτη πού είχε ένα κομμάτι ξερό φρούμι καί τό ροκάνιζε στά δόντια.

(Ακολουθεί)

Ο "ΡΙΚΕΤΟΣ ΜΕ ΤΟ ΛΟΦΙΟ,"

(Συνέχεια έκ της σελ.δος 1401)

Κι' δ Ρικέτος σκέφτηκε :

— Μά αχμιαώπιζε ή ομορφιά της !... "Αχ, πόσο θά ήμουν εύτυχής, αν μ' άγαπούσε όσο τή λατρεύω !... Μά την ψυχή μου θά της χάριζα ή μισή μου έξυπνάδα...

Κι' ή "Ηλιοσκόπος" σκέφτηκε κι' αυτή :

— Μά αχμιαώπιζε ή έξυπνάδα του !... "Αχ, πόσο θά ήμουν εύτυχής, αν μ' άγαπούσε όσο τόν λατρεύω !... Μά την ψυχή μου θά τού χάριζα ή μισή μου όμορφιά !...

Έτσι κάποι, κοντά ή μακριά, άδιάφορο, κάποια καλόκαρδη νεράϊδα — πού άκούσε τίς άμοιβαίες εύχες των δύο νέων — χαμογέλασε γλυκά καί ειπε :

— Άμποτε νά γίνουν ή έπιθυμίες τούς πραγματικούς !... Τούς τό άποστέλνω άλλωστε άπάνματα από την κοιλία τους !...

Κι' άμέσως τού παύμα έγινε : Η άστραφτερή καλλονής βασιλοπούλα έβγαζε καί από την όμορφιά της κι' έτσι, χωρίς νά πάρη νά είνε άρκετά όμορφη άκόμα, άπόχτησε άρκετή έξυπνάδα. Τά μάτια της τώρα απώδολαύσαν κι' ή κινήσις της ήσαν όλο χάρι. Μά κι' δ τερατόμορφος Ρικέτος παρουσιάστηκε στά μάτια της βασιλοπούλας σάν ένα όμορφο παλληκάρι, κομψό καί λυγρό, σεμνό στίς κινήσεις του καί μετριοφύνη, λιγύλογο καί σοβαρό... Κι' έκει πού ή έξυπνάδα πρίν χαρακτηριστική τις φράσεις του, ήρθε στόν τόπο της τώρα ή λιγώτερο έπιδεικτική αλλά έπίσης πολύτιμη — λογική καί φρονιμάδα !...

Έτσι, άφού τά πρσισεύματα των προτερημάτων τους συμπλήρωσαν άμυδρία τίς έλλείψεις τους, έγιναν ένα άγαπημένο καί ταριαστό πειά ζευγάρι κι' έζησαν αυτοί καλά καί ήμεις καλύτερα...

Όαίσο, ύστερα από πολλά χρόνια, πολλοί θέλησαν νά πούν τό έξος : "Οτι ότε ή βασιλοπούλα έγινε έξυπνό ερη από όσο ήταν, ότε δ Ρικέτος όραϊότερος, Μονάχα, έπειδή έκείνη τόν άγάπησε γιά την έξυπνάδα του κι' έκείνος γιά την όμορφιά της, ή πλανεύτρα ή "Αγάτη άπάσσε τά μάτια τους. Κι' έτσι κανένας από τούς δύο τούς δέν έδωσε πειά τίς τερατόειδες έλλείψεις τού άλλου. "Ο Ρικέτος ρώμησε την άγαπημένη του γιά την πού έξυπνη κοπέλλα τού κόσμου κι' ή "Ηλιοσκόπος τόν έδωσε σάν τόν πού λυγρό ήπιότη... Γι' αυτό...

"Αλλά γιά νά τούς κακογλωσσέσουμε τώρα ; "Ας τούς αφήσουμε νά ζήσουν αυτοί καλά κι' άς προσπαθήσουμε κι' ήμεις νά ζήσουμε καλύτερα... CLAUDE PERRAULT

Η ΖΩΗ ΚΙ' Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΑΕΛ ΚΙΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1406)

λάν τόν άγνωστο κι' ύστερα τόνπατέρα του...

— Μπαμπά μπαμπά... ψιθύρισε μέ τά παγωμένα χείλη του. "Ο Σάντορ έστμησε σέ λίγο καί τράβηξε γιά τό σχολείο μόυς του. "Ο Μικαέλ άρχισε πάλι νά κλαίη. Κι' ύστερα πήρε ένα μολύβι κι' άρχισε νά γράφη.

— "Υστερα άνέθηκε πάνω σ' ένα σκαμνί, έδεσε τό σκοινί στό λάντο κι' έστιασε μία θηλεία.

Έπειτα κατέβηκε. Κάρφωσε στό στήθος του ένα χαρτί κι' άνέθηκε πάλι πάνω στό σκαμνί.

Σ' έκείνο τό χαρτί είχε γράψει :

— Παιδιά, δέν θέλω νά σού είμαι βάρος περισσότ'... "Επειτα, τό καί δέν μ' έφτανε ποτέ... Σε φίλω, έγώ, δ Μικαέλ Κίς, πού έζησε ένα χρόνο καί πέθανε στίς 6 Αύγουστου 1934, στή Βουδαπέστη, στήν Εσσην εννοία, όδός Μανγκας.

Κατόπιν πέρασε την θηλεία στό λαιμό του, άπλωσε τό χέρι τού κι' έσφύσε τό ηλεκτρικό, γιά νά μή καίη άδικα κι' άναστή. Σούρισε μέ τό πόδι του τό σκαμνί...

Ο Μικαέλ Κίς κρεμάστηκε στόν άέρα, σφαδαζοντας. Σε λίγο όμως ήσυχασε καί τό σπύτι τότε βυθίστηκε σέ μία τεκρική σιωπή.

Σ. ΖΕΡΖΕΛΥ

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΧΑΡΤΙΝΕΣ ΟΔΑΛΙ ΚΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1407)

— "Η γυναίκα μου φορούσε περρούκα. Η γυναίκα μου ήταν φιλακή σάν εγώ !

Κι' έγώ τότε, ή ένα προστατευτικό ύφος, χάρδεμα αυτό τού γυναικού κρανίο, στό όπαιο ηβαστούσα την εύτυχία μου καί παραάλεσα τή γυναίκα μου νά ξαναβάλι την περρούκα στή θέσι της...

"Ο Λέιτεν, έκτός από αυτό τό βιβλίο του, πού είνε ένα είδος αυτοβιογραφίας έχει γράψει καί μερικάς κομωδίες, ή όποιες ημεύισαν μεγάλη έπιτυχία στό Βερολίνο. Πι' όττό είνε νά πούμε ότι δ πρωταγωνιστής τους είνε πάντα ένας παχύσαρκος καί κομικοτραγικός Δόν Ζουάν !...

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΙΑΝΤΙΕ

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

"Όσο περισσότερο αγαπάει μία γυναίκα τόν άνδρα, τόσο τού διορρώνει τά έλαττώματα... "Αλλά όσο περισσότερο αγαπάει ένας άνδρας μία γυναίκα, τόσο της μεγαλώνει τά έλαττώματα !

Αϊκατερίνη Γκρήν

Συνήθως δ άνδρας δέν παντρεύεται, γιάτ' δέν θέλει. Ένώ ή γυναίκα γιάτ' δέν μπορεί !

Αλφ. Κάρε

"Ο έρωας άρέσει περισσότερο απ' τό γάμο, άπαράλλατα όμως καί τό παραιτείται μάς άρέσει περισσότερο από μία ξερή ιστορία...

Αλ. Δουμάς

"Ο έρωας είνε άρρώστεια καί φάρμακο μαζί. "Άλλοτε άρρωσταίνει τούς υγιείς, καί άλλοτε γιατρεύει τούς άρρώστους !

Αδαμάντιος Κοραής

Η τιμωρία γι' αταύς πού άγάπησαν πολύ τίς γυναίκες, είνε νά τίς... αγαπούν πάντοτε !

Β. Ούγκω

Η ειλκρινεία της συζύγου οδηγεί συχνά τόν σύζυγο στόν ίσο όρόμο της τιμής.

Αδρηλιανός Σχόλ

Ποιά ή διαφορά των φειδιών από τίς γυναίκες ;... "Απόύστατα, τά φειδία έχουν τό δηλητήριο στά δόντια τους, ενώ ή γυναίκες τό έχουν στή γλώσσα τους !

Σαμφόρ

Τό μεθυστικώτερο ποτό γιά μία γυναίκα, είνε ή κοιλία.

Αγ. Αύγουστινος

"Ο περίφημος ήρωας Βιλλιγκρόντ, γιά νά διατηρή άμυαία την καλλονή της έρωμένης του, την πότιζε ταχτικά μέ αίμα φειδιού !... Μία σταγόνα τέτοιου αίματος ύπάρχει στήν καλλονή κάθε γυναίκας... "Αλλά στήν καλλονή της Ξανθίας, ύπάρχουν δέκα τέτοιες σταγόνες !

Αρσέν Ούσσάι

Καί ή πού έναρτη γυναίκα θά βοηθ' μία μέρα τόν κατακτητή της. "Αλλά μέ τή διαφορά, βέβαια, ότι αυτός θά είνε δ... σύζυγός της καί μόνο δ σύζυγός της !

Πολιγνηνί "Είν

"Εχουμε τόσες αξιότητες, από την καμένη καί γυναίκα !... Η γυναίκα πρέπει νά έπιστή τόν έρωτα, αυτή νά έπιστή τούς πόνο, τού τοκετού, αυτή νά φροντίση γιά τό σπίτι, αυτή νά ανατρέφει τά παιδιά ! Καί κοντά σ' αυτά, πρέπει συγχρόνως νά είνε κομψή, γλυκομίλητη, γοιτευτική !...

Καί όμως, αν καί τό κατορθώνει όλα αυτά, τά παιδάκια κατορθώνουν τήν όνομάζουσαν εύπινεσς γυναικα !

Ελισάβετ, βασίλισσα της Ρουμανίας

Έξορε, ποιά είνε ή γυναίκα ;... Είνε τό άδύνατο αυτό πλάσμα, πού έζητημα είνε αν μάθη νά ξεφυλάσση δν νύχτες συνεχώς σ' ένα γλέντι !... Κι' όμως, γιά τόν άρρωστο σύζυγό της, ή γιά τό άρρωστο παιδί της, κάθεται καί ξεφυλάει στό προσκεφάλ' τούς έδυο αυτές αλζυρες !

Τερδ πλάσμα είσαι, δ άμια γυναίκα !

Ζ. Αλντέ Σεγκύρ

Η καρδιά των γυναικών είνε μία άμια τοίχορση : Η μία χορδή μιλεί τόν Θεό καί τόν "Ερωτα, ή άλλη τό Χοήμα καί τή Δόξα καί ή τρίτη τόν... διάβολο !

Ντέ Σαλβαντό

Λέγαν σ' ογιά, ότι ή γυναίκα αγαπούν μάλλον τούς βλάκες !... Δυσκολώτατα όμως νά τό πιστέψω αυτό, γιάτ' είνε "νυστά πόσο μισούν τούς... σούζυγους τούς !

Μπαλζάν

Πατ' νά νύχ έρωτευθώ, Θεέ μου !... Έσ' μ'άς χάρισε τόν "Ερωτα. Έσ' μ'άς έδωσε την άγάπη !... Γιατί λοιπόν νά τερψινοούμε σ' αυτά τά ύψηλά δώρα Σου ;

Αβελάρδος

Πρίν παραδοθών ή γυναίκες άνήκουν σ' έκείνους πού τίς κάνουν νά γελάιν !... Κι' όταν παραδοθών, ανήκουν σ' εκείνους πού τίς κάνουν νά κλαίει !

Ετιέν Ρεσ

Καί ή μάτρε, όπως καί ή λεική, στόν έρωτα, είνε ή ίδια γιά μένα !... Καί τό καθόλου είνε μάτρε. Μά όταν τόν φάγη ή φωτιά, φωτιά είνε κι' ή άγάπη — τότε φλογολοκινάει σάν σάρα ξαναμμένη !

Ασκληπιάδης

VICHY

ΠΗΓΑΙ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

CELESTINS

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΝΕΦΡΩΝ, ΦΑΡΜΑΚΙΩΣΕΩΣ, ΔΙΑΒΗΤΟΥ, ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ

HOPITAL

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

GRANDE GRILLE

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ & ΕΝΤΕΡΩΝ

ΝΗΠΤΟΣ & ΧΟΛΟΛΙΘΩΝ

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΡΑΝΟΥΝ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

VICHY-ETAT

ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΑΛΑΤΟΣ

ΕΞΑΓΟΜΕΝΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

PASTILLES ΚΑΙ SURPASTILLES

ΑΡΩΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ, ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΨΙΝ

COMPRIMÉS

ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΥΝ ΤΟ ΥΔΡΟ ΕΙΣ ΧΛΩΝΕΥΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΦΡΩΔΕΣ

Μία καλή συμβουλή

Μη μένετε με υγρό σώμα στον ήλιο. Μετά το λουτρό, στέγνωμα καλό, κατόπιν τρίψιμο με Κρέμα NIVEA.

Έτσι μπορείτε να κάνετε αερόλουτρο και ηλιόλουτρο, διότι με την NIVEA αποφεύγετε τον κίνδυνο του έπωδνου ήλιοκαύματος και το δέρμα σας αποκτά θαυμάσιον φυσικόν μελαγχροινόν χρώμα.

Η Κρέμα NIVEA περιέχει EUCERIT και ἐν αὐτοῦ βασίζονται αἱ γνωσταὶ αὐτῆς ιδιότητες.

Κρέμα NIVEA κυτίο	Δρχ. 15.-
" " "	τριπλάσιον " 30.-

N 650

Κρέμα Πανδρα
Corina Ροζι
Μοσχαρίσι

CORINA

Corina

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕΘΥ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ
ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ
ΑΘΗΝΑΙ — ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4
Τηλέφ. 21.417

ILON

ILON

Θεραπεία
Εμφυτευσις πόσους, ρυτίδες,
Αρθρώματα, Άγκυρας,
Βρογχίτις, Ψευδώνη Έλξη,
Φλεγμασις Πλάγης, Ξηρότητα
Συώτες και Ψυρίδιο
Θεραπεία ανώδυνος, ταχέως.
Δοκιμάσατε, θά πείσθητε.
Πωλείται Φαρμακεία
Έξωστ. **ILON S. A. FREIBURG ZÜRICH**
Γερμανία

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
 'Ιατρός Δερματολόγος
 'Επί δεκαεξαιτίαν 'Επιμελητής της
 'Ιδιαιτέρας Κλινικής τοῦ Καθηγητοῦ
 κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
 'Οδὸς Κεφαλῆνης καὶ Τεγῆας 1
 ὥρα 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

Συνιστώμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙ-
ΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀ-
φθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27—Ἀθήναι. Τηλ. 1-60

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,
Μόνον τὸ Κομμωτήριο
“ΠΟΥΠΕ,”
σᾶς ἐξασφαλίζει μίαν ἄρι-
ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ ΠΕΡΜΑΝ-
ΦΑΡΑΙΣ.

ΟΝΤΟ

ΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Φ. 21 - 419)
ΥΛΩΣ
ΖΙΟΝ

...φες, φυσικά...
"Αλίγκη ν Χ..." Ένταυθα...
δυο σας ποιήματα πιο καλό το έμεινε.
Μά όχι δημοσιεύσιμο, διατύπος. "Εγ-
και αυτό πιά λάθη του. Θά γράφετε
σως πιο καλούς στίχους, αν ερχόσε-
νά διαβάσετε "Ελληνας ποιητάς, τον
πιο καλούς και ξένους, αν γνωρίσα-
καμιά ξένη γλώσσα. Πάντως υπέρ του
Χαϊνικού."

ΣΤΑΥΡΟΣ (ΜΠΕΡΝΕΣ)

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΛΟΓΩ ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΣ

Τὸ Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»
τὰ μεταξωτά, ἐμπριμέ, κοκκινὰ
βομβέκερα εἶδη, μέγιστα
ΗΤΟΙ :
Κρέπ ντε οὐν ἐμπριμέ
Κρέπ ντε οὐν ἐμπριμέ
Κουκουλάρικα φορεμπριμέ
Κουκουλάρικα παλτών
Κουκουλάρικα ἀνδρῶν
Μεταξωτά παλτών
Σιελίζι
Τουάτ ντε σουά ἀσπρομπριμέ
Κρέπ ζωρτέ
Κρέπ μαροκαὶν ἔστρα
Κρέπ σατέν ἔστρα

Τσίτια, μουσουλμανέτες, φρέσκα
κατ' έγκλοήν ό πήχως, φρέσκα
πλόφαρδα όρ. 20, ός κατ' έγκλοήν
θακερά έμπορία όρ. 20, φρέσκα
Κρέπ Πικόν όρ. 25, καθώς
έξαιρετικάς τιμάς.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ

10.000 ζεύγη κάλτσες, φρέσκα
ταξαν με μικρόν έλάντατος
Έπωφελήθητε τάν ήμέραν
λόγω τέλους έποχής, του
ΚΡΟΠΟΛ, Έρωδ 184.

Προσολή εις την άγοράν

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ
Τό κερδίζετε, αν
σας ένα περσινό σας
ΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ
ποίαι κάθε παλινό φο
ταβάλλουν σέ καινού
ΝΕ ΡΕΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ
ΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκιμάστε
πεισθήτε. ΑΙ Βαφαί
ται στά Φαρμακεία

Ποσειδῶς δέλεα
νά εἶδες ὠραία

λοιπόν περιποιηθείτε πρό-
παντός τα μαλλιά σας. Τα
ώραιοι μαλλιά σας χαρίζουν
το πρώτο τυ-
«TÊTE-NOIRE» (Tèt-nouàr) κατα-
χωρούν επίσημα, χωρίς απολύτως καμμία χρω-
οσία, είναι το μοναδικό μέσο για την
από την διαφορά. Τα μαλλιά σας γίνονται μαλακά, ελαστικά
Εάν τα μαλλιά σας έχασαν το πα-
χυντικό χρώμα, μεταχειριστείτε αδιάκριτως τον πράσινο
Shampodor-TÊTE-NOIRE. Γρήγο-
τα ανοικτό τους χρώμα.

HAMPODOR SHAMPOSAN
Για ξανδα Για σκούρα
TETE-NOIRE
avec chevéclat

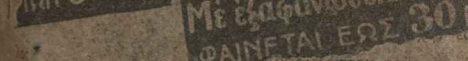
ΑΝΤΙΠΟΣ, Π. Ι, ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10 ΤΗΛ. 25-739
 ΑΛΛΑ

ΕΚΑΝΨΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΙΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
ΕΠΙΘΕΤΟΝ ΤΑΣ *Εκκλησιαστικὴν*

A collage artwork featuring a map of the United States, a close-up of a person's face, and a torn piece of paper with the text "LA MAMMA SAZ ANO AT". The collage is made of various materials, including paper, fabric, and a torn piece of paper with the text "LA MAMMA SAZ ANO AT". The overall style is abstract and layered.

ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ ΤΑ ΠΑΡΕΙΧΑΝ

ΠΟΥΝΟΜΕΝΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ 1974

Με εξαφανισθείσα το σώμα
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΩΣ 30 ΕΤΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ 1975

Αντι 16 μόνον δραχμών, από τους αντιπαρασώπους ΑΝΤΙ ΒΑΛΣΑΜΗΣ και Σία Κολοκοτρώνη 57 ΕΤΗΝΑΙ, η από τα περιττώματά του

ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΟΣ

Ἐκείνη, ὅταν ἀφαιρῇ τοὺς
συνέμους πόρους καὶ τὰ με-
στύματα, ἔγγυμβαθὰ ἐν αὐ-
τῇ θεραπείᾳ (πρὸς τὴν βρο-
γχίτιδι) εἰς τὴν ἡμέραν οὗσαν
καὶ νεανικὴν χάριν, ἂν διχο-
νομήσῃ οὕτως ἐπιστρέφονται.
Ἀποθευόμενα ἀπὸ σήμερον Κρη-
τοκόλιν, δύνασαι νὰ εξακριβώ-
σεις τ' ἀποτελέσματα της.
Ἀντ. Α. Ρ. Ρεμπουτζάκος, Πι-
τέλλους 42. Ἀθήναι.

ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ
ΓΟΗΤΕΥΟΝ!

Γι' αὐτὸ ἡ ΜΟΝΤΕΝΕΣ γίνεται μεταχειρίζονται τὰ προϊόντα ΚΗΛΑΝΑ, τὰ ὁποῖα δὲν βάφουν, ἀλλ' οἰδοῦν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὴν χεὶρ ὕγιᾶ, φυσικὰ καὶ ὠραία χρώματα. Ἡ ΚΗΛΑΝΑ εἶνε ὁ χρῶμος καὶ μόνον ὅταν ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ δέρμα, δίδει εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ χεῖρ τὸ χρῶμα ποῦ ταιριάζει. Τὸ καλοκαίρι δὲς ἡ ΚΗΛΑΝΑ εἶνε ἀπαραίτητον ἐφόδιον κάθε κομψῆς κυρίας, διότι ἀντέχει εἰς τὰ θαλάσσια λουτρά καὶ τὸν ἰδρώτα. Πωλεῖται ἐν ὅλα τὰ καλὰ μυροπωλεῖα. Γεμιστὸν Ἀντ. Ι. Συμεωνόπουλου. Ἐν. Μπ. νῆα 8.

KHASANA SUPERB
DR. M. ALBERSHEIM - FRANKFURT AM MAIN

**TO ONEIRO
THE GYNAIKAZ**

Laro
ΠΟΥΔΑ
ΩΜΟΡΘΙΑΣ
ΥΓΕΙΑΣ

ΣΠΥΡΑΚΙΑ ΠΡΟΓΟΛΟΥ (ΝΕΟΤΗΤΑ)
ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΣΤΑΦΥΛΟΚΟΚΚΙΑΣΗ,
ΜΟΛΥΝΣΕΙΣ, ΕΚΖΕΜΑ ΧΡΗΣΙΜΟ-
ΠΟΙΗΣΑΤΕ ΤΟ ΤΟΠΙΚΟΝ ΕΜΠΛΑ-
ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑΝ
ΤΕΛΕΙΟΝ
C. ΜΑΝΩΠΗΚΑΛΑ ΠΡΟΓΟΛΟΥ 298

ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΤΕ ΑΠΟ
ΣΤΗΜΑΤΑ ΔΟΞΙΗΝΑΣ
ΠΑΥΣΑΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΑΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 — Αθήναι
"Αναλαμβάνει υποθέσεις πάσης
εξουσίας." Αριθ. Τηλ. 23060

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”
ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,”
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Με 4 τοιαύτα δελτία μπορείτε να πάρετε έκτος του τι-
θλίου «Δύο καρδιές που αγαπήθηκαν» και σιμόνιπότε αλ-
λο βιβλίο της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου» της εκλογής
σας.

*Αποκόπτετε και κρατείτε το παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Θέλειε μια καλή Περμανάντ

Η νε
Περμανο
δυδλήμο
EUGENE
δαλ δίδει
ευν ^{στα Φα} για να
υάμετε να
δείς κυρία
μου τα μαλλιά

δαλ μελωι τολά
φαρδιές οηαυλανον με ωραιότατα

ΧΑΠΑΡ

★ Λεωδίου 37
Τηλ. 23-208

Περμανόν
EUGENE
SPECIAL
FOUR
SERIES
CONDULATION

ΥΠΟΚΑΤ. ΚΗΦΙΣΣΙΑ [ΚΕΦΑΛΑΡΙ] - αλωδι Ζενοδ. ΠΑΛΛΑΣ Τηλ. 01-308